

Plenaire 5

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2005-2006

5 oktober 2005

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

INHOUD

Berichten van verhindering	1
Ingekomen stukken	1
Actuele vragen	
Actuele vraag van mevrouw Patricia Ceysens tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over het eventueel toelaten van thuiswerken bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap op de aangekondigde stakingsdagen	1
Actuele vraag van de heer Filip Dewinter tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over het standpunt van de Vlaamse Regering aangaande de onderhandelingsgesprekken met Turkije voor lidmaatschap van de Europese Unie	2
Actuele vraag van de heer Jef Tavernier tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de lancering van het nieuwe label “fair & free trade” in concurrentie met het gekende fair trade-label	4
Actuele vraag van mevrouw Cathy Berx tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de eenmalige financiële injectie voor de hogescholen	6
Samengevoegde actuele vragen van de heren Rob Verreycken en Bart De Wever tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de voorwaarden voor de erkenning van plaatselijke islamitische gemeenschappen	8
Samenstelling van de commissies	
Wijziging onder de plaatsvervangende leden	14
Actualiteitsdebat	
Actualiteitsdebat over de gevolgen van de overname van Electrabel door het Franse Suez voor het Vlaamse gemeente- en energiebeleid	14
Motie van de dames Marijke Dillen en Gerda Van Steenberge en de heer Joris Van Hauthem betreffende een belangenconflict – 455 (2004-2005) – Nr. 1 Bespreking	37
Motie van de heren Wim Van Dijck en Rob Verreycken tot uitoefening van het recht van onderzoek naar de wijze waarop diverse dossiers aangaande de NV Aquafin zijn ontstaan en werden beheerd, te weten het BTW-geschil met de Belgische Staat, de ingebrekestelling door de Europese Commissie en de opzegging van de overeenkomst met de NV Aquafin – 468 (2004-2005) – Nr. 1 Bespreking	42
Verzoekschrift over de oprichting van een instituut voor de opleiding van imams en van een overkoepelende islamitische raad – 458 (2004-2005) – Nr. 1 Verslag	46

Themadebat over energiearmoede

Benoeming van een commissie ad hoc 46

Personeelsformatie van het Vlaams Instituut voor Vrede en Geweldpreventie

Bespreking en stemming 47

Motie van de dames Marijke Dillen en Gerda Van Steenberge en de heer Joris Van Hauthem betreffende een belangenconflict

– 455 (2004-2005) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming 47

Motie van de heren Wim Van Dijck en Rob Verreycken tot uitoefening van het recht van onderzoek naar de wijze waarop diverse dossiers aangaande de NV Aquafin zijn ontstaan en werden beheerd, te weten het BTW-geschil met de Belgische Staat, de ingebrekestelling door de Europese Commissie en de opzegging van de overeenkomst met de NV Aquafin

– 468 (2004-2005) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming 48

Actualiteitsmotie van de heren Eloi Glorieux, Jos Stassen, Rudi Daems en Jef Tavernier en de dames Mieke Vogels en Vera Dua tot besluit van het op 5 oktober 2005 gehouden actualiteitsdebat over de gevolgen van de overname van Electrabel door het Franse Suez voor het Vlaamse gemeente- en energiebeleid

– 483 (2005-2006) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming 48

Actualiteitsmotie van de heren Verreycken, Sintobin en Van Dijck en de dames Bruyninckx, Michiels en Moens tot besluit van het op 5 oktober 2005 gehouden actualiteitsdebat over de gevolgen van de overname van Electrabel door het Franse Suez voor het Vlaamse gemeente- en energiebeleid

– 484 (2005-2006) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming 48

Regeling van de werkzaamheden 49

Bijlagen

Aanwezigen 51

Individuele stemmingen Vlaamse Volksvertegenwoordigers 53

VOORZITTER: de heer Norbert De Batselier, voorzitter

– *De vergadering wordt geopend om 14.36 uur.*

De voorzitter: Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

Felix Strackx, Marc van den Abeelen: gezondheidsredenen;

Johan Sauwens, Karim Van Overmeire: buitenslands;

Luc Van den Brande: ambtsverplichtingen.

INGEKOMEN STUKKEN

De voorzitter: Dames en heren, de lijst met ingekomen stukken en mededelingen werd op de banken rondgedeeld. (Zie *Parl. St. Vl. Parl. Decreetgeving – Ingekomen stukken en mededelingen 2005-2006, nr. 60/2*)

ACTUELE VRAGEN

Actuele vraag van mevrouw Patricia Ceysens tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over het eventueel toelaten van thuiswerken bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap op de aangekondigde stakingsdagen

De voorzitter: Minister-president Leterme zal in naam van minister Bourgeois antwoorden. Mevrouw Ceysens heeft het woord.

Mevrouw Patricia Ceysens: Mijnheer de voorzitter, geachte leden van de regering, collega's, we kijken aan tegen een paar dagen van stakingen. Ik zal me op deze plaats niet uiten over wat we van die stakingen denken.

Wat ons enorm bekommert, is dat de mensen die vrijdag, maandag en dinsdag willen werken – en dat zijn er heel wat – niet opgescheept zitten met stress, fileleed, urenlang tijd verliezen en opgejaagd op het werk aankomen. We zouden het bijzonder jammer vinden dat net de mensen die willen werken het gelag zouden moeten betalen. Daarom menen we dat dit moment bijzonder opportuun is om in de praktijk uit te voeren waar we het al een aantal keren over hebben gehad.

Ik heb al een aantal keren gelezen dat minister Bourgeois een voorstander is om in een ruimer kader mensen mogelijkheden aan te bieden om van op afstand of thuis te werken. Ik meen dat dit het moment is om het ook te doen, namelijk de mensen die het kunnen nu de mogelijkheid geven om zich dit voorspelbaar fileleed en andere problemen te besparen en ze productief te laten zijn.

Natuurlijk moeten we dit goed aanpakken. We moeten een plan hebben en de secretarissen-generaal van de administraties een opdracht geven van wat we van deze mensen verwachten. Het mag natuurlijk niet zo zijn dat deze mensen gewoon thuisblijven, dat is de boodschap niet: de boodschap is dat ze thuis kunnen werken en een opdracht moeten hebben.

Dat is allemaal perfect meetbaar. Ik weet dat er wat aarzeling bestaat omwille van de controle. Als er goede opdrachten worden gegeven, kunnen mensen vaak bewijzen hoe productief ze zijn geweest. Daarom mijn eenvoudige vraag: is er een plan binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap om op de dagen van de stakingen de werkwilligen tegemoet te komen? We weten uit heel wat onderzoeken dat ze zelf vragende partij zijn om te mogen thuiswerken.

De voorzitter: Minister-president Leterme heeft het woord.

Minister-president Yves Leterme: Mijnheer de voorzitter, mevrouw Ceysens, ik zal naar best vermogen het antwoord van minister Bourgeois overlopen.

In de officiële onderrichtingen stelt het van toepassing zijnde dienstorder met als referentie MVGA-ZF200-7 van 26 september 2002 dat er in principe enkel sprake is van thuiswerk bij treinstakingen. Aangezien het ook op de andere stakingsdagen wellicht onmogelijk zal zijn om zich naar het werk te begeven als gevolg van de staking van het openbaar vervoer, kan ook gebruik worden gemaakt van thuis-

werk. De afspraak is dat de leidinggevende van de dienst instaat voor de goede werking van de dienst en dus beoordeelt in welke gevallen en aan wie hij of zij toelating geeft om thuis te werken.

De personeelsleden van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap kunnen op 7 en 10 oktober aanstaande opteren voor een aantal mogelijkheden. Ten eerste kunnen ze deelnemen aan de stakingsactie die ook bij de Vlaamse overheid reglementair is aangezegd. Een tweede mogelijkheid is naar het werk te komen met alternatieve vervoersmiddelen. Derde mogelijkheid is het nemen van jaarlijks verlof of een andere vorm van onbezoldigd verlof. Ten vierde kan in de mate dat het functioneel haalbaar is en in afspraak met de leidinggevende, gebruik worden gemaakt van de mogelijkheid tot thuiswerk. Het spreekt voor zich dat de dienstverlening niet in het gedrang mag komen, meer bepaald in een aantal continudiensten.

Voor de stakingsactie bij de spoorwegen van 11 oktober zijn de richtlijnen van toepassing waarnaar ik eerder heb verwezen. Dat betekent dat naast alternatieven van thuiswerk, ook het gebruik van dienstwagen, privé-vervoer of autobussen van De Lijn mogelijk is. Voor de gevallen dat dit niet mogelijk is, worden door de Vlaamse overheid ook privé-autocars ingelegd. Dit alles wordt geafficheerd op de zogenaamde Muurkrant. Ik heb het overzicht van de opstapplaatsen bij me en ik zal dit aan mevrouw Ceysens overmaken.

Voor de treinstaking van 11 oktober is er dus een dienstorder van 2002, dat thuiswerk organiseert en mogelijk maakt. Die mogelijkheid wordt uitgebreid naar 7 en 10 oktober, waarbij de beoordelingsverantwoordelijkheid bij de leidinggevende ligt. Hij of zij moet instaan voor de goede werking van de dienst en oog hebben voor continudiensten. Voor die laatste diensten is voorzien in het inleggen van privé-autocars om mensen naar het werk te brengen.

Mevrouw Patricia Ceysens: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben erg gelukkig dat thuiswerken als een volwaardig alternatief wordt gezien in plaats van mensen door het fileeend te jagen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Filip Dewinter tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over het standpunt van de Vlaamse Regering aangaande de onderhandelingsgesprekken met Turkije voor lidmaatschap van de Europese Unie

De voorzitter: Minister-president Letermé zal in naam van minister Bourgeois antwoorden.

De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer de minister-president, ik had deze vraag graag aan de minister van Buitenlandse Aangelegenheden gesteld, maar ik zal het met u moeten doen. (*Rumoer*)

Ik bedoel dat niet denigrerend. Zo dadelijk zal blijken waarom ik er een beetje ontgoocheld over ben.

De Turkse regering heeft maandagavond ingestemd met de beslissing van de Europese ministers van Buitenlandse Zaken om de toetredingsgesprekken aan te vatten. Turkije heeft een aantal voorwaarden aanvaard, waaronder het fameuze artikel 7. Opvallend is – hoewel het verzet van Oostenrijk terzake vasthoudend was – dat afgestapt is van de notie van het bevoorrecht partnerschap en dat is overgegaan tot toetredingsgesprekken om te komen tot een volledig lidmaatschap van de Europese Unie.

Opvallend is misschien ook dat Turkije zijn standpunt over Cyprus op geen enkel moment heeft gewijzigd. Volgens hen kan pas sprake zijn van het erkennen van Grieks-Cyprus van zodra het vredesakkoord wordt bereikt. Ze willen niet dat de EU als controleorgaan zou fungeren.

Mijnheer de minister-president, de heer Van Overmeire heeft u in het verleden al over deze kwestie ondervraagd. Ik doe dat nu opnieuw omdat er een nieuwe fase is bereikt. Het betreft nu toetredingsgesprekken over een volwaardig lidmaatschap. Ik had graag minister Bourgeois ondervraagd omdat zijn partij ter zake uitgesproken standpunten heeft ingenomen. Mevrouw Brepoels, europarlementslid voor de N-VA, heeft op 28 september in het Europees Parlement tegen de start van de toetredingsonderhandelingen met Turkije gestemd. De standpunten van de N-VA zijn op dat vlak bijzonder duidelijk. We kunnen die gedeeltelijk bijtreden. Ik citeer mevrouw Brepoels: 'De N-VA heeft zich altijd verzet tegen de toetreding van Turkije tot de Euro-

pese Unie. Een Turks lidmaatschap dreigt de Unie immers te doen verzanden tot een louter economisch samenwerkingsverband dat niet meer in staat zal zijn om de belangrijke supranationale bevoegdheden op een gecoördineerde manier uit te oefenen, een Unie zonder slagkracht en ziel verlamd door de interne tegenstellingen.’

Ik vind het jammer dat ik de minister van Buitenlandse Zaken hierover niet kan ondervragen, maar ik ben ervan overtuigd, mijnheer de minister-president, dat u zijn standpunt waarheidsgetrouw zult weergeven.

De Vlaamse Regering kan zich er makkelijk vanaf maken met de mededeling dat dit een zaak van de federale overheid is. Dat lijkt me echter iets te simpel, tenzij de Vlaamse Regering akkoord gaat met het feit dat de notie bevoorrecht partnerschap wordt verlaten en dat wordt geopteerd voor de volwaardige toetreding van Turkije tot de EU. Gaat de Vlaamse Regering akkoord met dit globale onderhandelingskader zoals het nu is overeengekomen in Straatsburg? Welk standpunt neemt de Vlaamse Regering ter zake in? Sluit men hier naadloos aan op het standpunt dat de federale regering, meer bepaald de minister van Buitenlandse Zaken heeft ingenomen?

De voorzitter: Minister-president Letermé heeft het woord.

Minister-president Yves Letermé: Mijnheer Dewinter, ik zal het antwoord van minister Bourgeois, die op dit ogenblik op zending is in de Baltische staten, voorlezen.

In de aanloop naar de Europese Raad van 17 december 2004 is overeenstemming bereikt over een breed onderhandelingskader en over de opening van de toetredingsonderhandelingen met Turkije op 3 oktober. De Vlaamse Regering heeft geen formele positie ingenomen over deze besluitvorming.

Ik meen trouwens te weten dat de andere deelstaten in België dit al evenmin hebben gedaan.

Turkije heeft in 1999 tijdens de Europese Raad van Helsinki reeds de status van kandidaat-lidstaat verworven. Dat betekent juridisch dat het land vanaf toen uitzicht kreeg op de toetreding tot de EU, weliswaar, uiteraard, volgens de gebruikelijke criteria, de zogenaamde criteria van Kopenhagen. Artikel 49 van het Europees Verdrag betreft ‘het openen van

toetredingsonderhandelingen, het opstarten van onderhandelingen over de modaliteiten die tot effectieve toetreding leiden’. Concreet betekent dit dat toetredingsonderhandelingen verdragsrechtelijk dus niet over alternatieven voor toetreding gaan, maar wel duidelijk alle aspecten omvatten die te maken hebben met een toekomstig Europees lidmaatschap. Ook in het onderhandelingskader is de toetreding van Turkije expliciet opgenomen als doelstelling.

Tegelijk benadrukt het onderhandelingskader echter dat het hier gaat over een proces met een open einde, dat pas na de afloop van het nieuwe budgettaire kader, in 2014, kan worden afgerond en waarvan de uitkomst momenteel niet kan worden voorspeld. Als Turkije er dus niet in slaagt alle verplichtingen na te komen die het lidmaatschap vereist, kan de Europese Raad beslissen de onderhandelingen te staken. Zoals u uit de pers hebt kunnen opmaken, is er op Oostenrijks aandringen een wijziging aangebracht aan het onderhandelingskader die niet kan worden onderschat. Deze wijziging verbindt de uitdrukkelijke toetreding van Turkije aan de zogenaamde eigen absorptiecapaciteit van de EU.

Ten slotte dringen andere bepalingen van het onderhandelingskader – enigszins in tegenspraak met wat u daarnet zei – uitdrukkelijk aan op onder meer de normalisatie van de bilaterale verhoudingen van Turkije met Cyprus, goede verhoudingen met de buurlanden en het monitoren van de capaciteit van de EU om Turkije als lidstaat op te nemen.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor het voorlezen van het antwoord van minister Bourgeois, die hier niet aanwezig kan zijn. Het antwoord verrast me toch wat. Ik had een politiek-inhoudelijk antwoord verwacht, veeleer dan een zich verbergen achter allerlei technische en andere elementen uit het dossier, die in feite nietszeggend zijn en die we al lang kenden. Ik had gehoopt dat de Vlaamse Regering ook op het vlak van buitenlands beleid een onafhankelijke koers zou durven varen, zeker met een minister van Buitenlands Beleid van de N-VA, een partij die wat dat betreft toch zegt het verschil te willen maken met de federale overheid. Zeker deze kwestie zou voor minister Bourgeois een uitgelezen ogenblik kunnen zijn geweest om zich te profileren en duidelijk te maken dat deze regering het niet eens is met de toetredingsgesprekken die nu van start zijn gedaan. Hij had op zijn minst Oostenrijk kunnen bijtreden met betrekking tot het bevoorrechte partnerschap in plaats van zich volle-

dig ondergeschikt te maken aan de federale regering en het standpunt van deze regering onvoorwaardelijk te delen.

Het valt me op dat minister Bourgeois twee petjes draagt, dat van N-VA'er en dat van minister van Buitenlands Beleid. De N-VA mag in het Europees Parlement misschien dan wel tegen het openen van de toetredingsgesprekken met Turkije stemmen, wanneer het er echt op aan komt in de Vlaamse Regering, maakt ze helemaal het verschil niet, wel integeendeel. Dit is een gemiste kans voor de Vlaamse Regering, al was het maar daar we allemaal zeer goed weten dat naar alle waarschijnlijkheid – en ik daag iedereen uit om daarover een referendum te organiseren in Vlaanderen – het overgrote deel van de Vlaamse bevolking gekant is tegen de toetreding van Turkije tot de EU.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Jef Tavernier tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de lancering van het nieuwe label “fair & free trade” in concurrentie met het gekende fair trade-label

De voorzitter: Minister-president Leterme antwoordt in naam van minister Bourgeois.

De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, gisteren werd een soort fototentoonstelling geopend in het kader van de opening van de faire-tradeweek. Een aantal Vlaamse en Franstalige prominenten hebben daar een winkelkar voortgeduwd met daarin producten van het fair-tradelabel. Het ging over vrij veel Wereldwinkel-producten.

De consument werd daarbij opgeroepen om echte fair-tradeproducten te kopen. We stellen echter vast dat sommigen een klein beetje misbruik maken van dat fair-tradelabel om iets apart op te zetten.

Als minister van Landbouw gaat u er ongetwijfeld mee akkoord om te stellen dat er nogal wat verwarring over die labels bestaat. Enerzijds is er op federaal en Vlaams niveau het fair-tradelabel. Anderzijds

verkoopt Efico koffie onder het fair-&-free-trade-label. Zo verwijst Efico naar het eerste label, maar het gaat toch over iets anders. Efico hanteert andere criteria dan de fair-tradeorganisatie. Fair trade impliceert bijvoorbeeld dat men de koffieboeren een minimumprijs garandeert. Efico doet dat niet. Efico betaalt de marktprijs met daarbovenop een supplement dat de producenten in het Zuiden ten goede moet komen. Dat supplement komt in een fonds terecht dat in handen van Efico is.

Het wekt verbazing dat de Vlaamse minister van Ontwikkelingssamenwerking eind augustus 100.000 euro heeft uitgetrokken voor steun aan Efico. Dat is geen goede zaak. Zo wordt verwarring gecreëerd. Steun voor een slecht label kan niet. De minister-president is als minister van Landbouw betrokken bij het labelen van heel wat producten. Moet hij de Vlaamse minister van Ontwikkelingssamenwerking er niet toe aanzetten om het echte fair-tradelabel te steunen, en geen steun te verlenen voor labels die niet ten goede komen van de producenten uit het Zuiden?

De voorzitter: Minister-president Leterme heeft het woord.

Minister-president Yves Leterme: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, vooraf wil ik benadrukken dat de Vlaamse overheid als zodanig geen enkel 'label' steunt. De erkenning van labels is een zaak van de federale overheid. Dat labelen mag niet worden verward met de activiteiten waarvoor ik een initiatiefrecht bezit. In het kader van een beleid gericht op internationale samenwerking en duurzame ontwikkeling steunt de Vlaamse overheid wel eerlijke handel of 'fair trade'. Diverse activiteiten worden ondersteund. Tijdens de Week van de Fair Trade wordt eerlijke handel bekendgemaakt bij ongeveer 15.000 ambtenaren. Dan staat er onder meer een fair-trademaaltijd op het menu in de vijf restaurants en de twee cafetaria van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Elke ambtenaar die komt eten, krijgt daarenboven een gratis reep chocolade.

Het tweede jaar van de 'Ik ben verkocht'-campagne wordt met een fototentoonstelling en bijhorende informatiebrochures aan alle 15.000 ambtenaren bekendgemaakt. De bevoegde minister stelde vorig jaar trouwens het Boudewijngebouw ter beschikking voor de lancering van deze campagne. Daarnaast zal men ook met degustatiestands zorgen voor een grotere bekendmaking van fair trade. 1500 exemplaren

van de bijlage bij MO*-magazine worden verspreid onder de ambtenaren.

Het onderdeel Fair Trade-Gemeenten van de campagne 'ik ben verkocht' wordt ondersteund met een subsidie van 142.000 euro.

In het aankoopbeleid van de Vlaamse overheid werd op initiatief van minister Bourgeois een serieuze stap voorwaarts gezet in de richting van een duurzaam aankoopbeleid. Niet alleen de koffie heeft het Max Havelaar-keurmerk, maar ook het fruitsap en een witte en een rode wijn zijn gemaakt volgens de duurzame principes van eerlijke handel. In de toekomst wordt nagegaan hoe dit nog verder kan worden uitgewerkt.

De administratie en het kabinet van minister Bourgeois hebben een zeer constructieve rol gespeeld in de rondetafelconferenties die werden georganiseerd door Max Havelaar, Oxfam Wereldwinkels, Vredeseilanden en Kauri. Daar is onder meer uitgekomen dat eerlijke handel te weinig beschikbaar is in de distributiesector, en dat vormt een probleem. Binnenkort zal de minister samen met de distributiesector nagaan hoe gezamenlijke activiteiten kunnen worden georganiseerd zodat duurzame producten een grotere bekendheid kunnen verwerven bij het grote publiek.

Het thema 'economie en ontwikkelingssamenwerking' moet natuurlijk veel breder ingevuld worden dan enkel via de wat beperkt geïnterpreteerde 'fair trade'. Willen we op een grote schaal de nodige resultaten boeken, dan moeten ook andere initiatieven een belangrijke complementaire rol te spelen in dit verhaal.

Zo kan het in 2003 opgestarte 4C-initiatief, of Common Code for the Coffee Community, op termijn een interessante bijdrage leveren in het streven naar duurzame handel in koffie met respect voor de producenten in het Zuiden. Waar fair trade een duidelijke signaalfunctie vervult binnen een relatief beperkte niche van de gehele koffiemarkt, poogt het 4C-initiatief een stap in de goede richting te zetten voor de gehele koffiemarkt. In dat licht wordt momenteel een eerste 4C-proefproject uitgewerkt. U verwijst wellicht naar dat project.

Naast een financiële inbreng van de Efico Foundation ten belope van 100.000 euro, van de Federación Nacional de Cafeteros ten belope van 100.000 euro

en van de Duitse Ontwikkelingssamenwerking ten belope van 100.000 euro, heeft minister Bourgeois besloten om ook 100.000 euro uit te trekken om deze Europese primeur mee te ondersteunen. Op basis van dit proefproject moet duidelijk worden in welke mate het 4C-initiatief effectief kan bijdragen tot een voor 100 percent duurzame koffiemarkt. Dat ondernemers buiten de klassieke fair trade-beweging steeds meer aandacht besteden aan duurzame handel is een goede zaak.

Naast het initiatief van Efico lanceerde overigens ook Colruyt recent een nieuwe lijn producten 'Colibri for Education'. Van de verkoopprijs van deze producten wordt 3 à 5 percent besteed aan vorming en educatie in het Zuiden via ngo's en/of stichtingen. Colruyt sprak Broederlijk Delen aan met het aanbod om dit geld te besteden aan enkele projectpartners van Broederlijk Delen, gezien de expertise van Broederlijk Delen op het vlak van vorming en educatie.

Minister Bourgeois is ervan overtuigd dat de gekende fair trade-werking enkel voordeel kan putten uit deze bredere beweging naar duurzaam ondernemen. *(Applaus bij CD&V en N-VA)*

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister-president uiteraard voor zijn antwoord. Uit de lichte verwarring die ik bij hem meende waar te nemen, leid ik af dat het nogal evident is dat er verwarring bestaat tussen de labels. De hele zaak die wordt georganiseerd door Efico Foundation, wordt in vraag gesteld door zowel Oxfam Wereldwinkels, Oxfam-Magasins du Monde, Vredeseilanden en koffie Rombouts. Het is duidelijk dat een labelafbakening en een definiëring van de doelstellingen en van de middelen nodig zijn.

Ik zal minister Bourgeois hierover interpellieren, want het zou geen goede zaak zijn om met twee labels naast elkaar te werken, een fair trade-label en een fair & free trade-label. Vanuit de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking moet ondubbelzinnig worden gekozen voor de criteria die worden gehanteerd bij het fair trade-label. We moeten ons vragen stellen bij initiatieven zoals die van Efico Foundation en het 4C-initiatief.

Minister-president Yves Leterme: Mijnheer Tavernier, zonder op het terrein van minister Bourgeois te willen komen, kan ik toch stellen dat er helemaal geen sprake is van verwarring, wel van het maken van een duidelijk andere keuze. Naast de klassieke nichespe-

lers in de fair trade-sector, wordt ervoor geopteerd om ruimer te gaan door het ondersteunen van elementen in de markt die leiden tot een duurzame koffiemarkt.

U bent het er misschien niet mee eens, maar ik herhaal dat het een duidelijke beleidskeuze is van minister Bourgeois – en hij wordt daarin gesteund door de voltallige Vlaamse Regering – om naast het heel sterk ondersteunen van de fair trade-week en van de organisaties die er actief zijn, onder meer via het investeren van 100.000 euro in het project, ook het 4C-proefproject volwaardig uit te werken als een bijkomend initiatief om te komen tot een algemene duurzame markt.

Bij uitbreiding heb ik nog verwezen naar de initiatieven die minstens één privé-distributeur heeft genomen. Er is geen sprake van verwarring, maar wel van een andere keuze.

De heer Jef Tavernier: Ik zal minister Bourgeois daarover nog interpellieren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Actuele vraag van mevrouw Cathy Berx tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de eenmalige financiële injectie voor de hogescholen

De voorzitter: Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Mijnheer de voorzitter, de financiële problemen van de hogescholen zijn al langer bekend en vormen al langer het voorwerp van een politiek debat. Dit debat is tijdens de vorige legislatuur, tijdens het eerste jaar van de huidige legislatuur en tijdens de regeringsonderhandelingen gevoerd.

Ik zal even het probleem schetsen. De hogescholen worden vanuit een gesloten enveloppe gefinancierd. Omwille van een viertal redenen is die enveloppe stelselmatig te beperkt geworden.

Ten eerste, het aantal studenten is gestegen. Op zich is dit een goed teken. De stijging van het aantal studenten houdt in dat steeds meer mensen de weg

naar het hoger onderwijs in het algemeen en naar de hogescholen in het bijzonder vinden.

Ten tweede, de enveloppe is nooit correct geïndexeerd. Dit betekent dat de hogescholen zelf middelen moeten zoeken om een deel van de loonstijgingen van de docenten van de lectoren ten gevolge van indexstijgingen op te vangen.

Ten derde, de enveloppe wordt evenmin groter om de stijging van de loonkosten ten gevolge van de toenemende anciënniteit van het personeel op te vangen.

Ten vierde, de hogescholen worden niet voor de inschrijving van beursstudenten gecompenseerd. Beursstudenten en semi-beursstudenten betalen terecht minder inschrijvingsgeld. De hogescholen ontvangen hiervoor echter geen enkele compensatie. Hogescholen die op het vlak van gelijke kansen veel inspanningen leveren en veel studenten met een relatief zwakke sociale achtergrond aantrekken, worden hiervoor niet beloond. Ze worden als het ware financieel gestraft.

Tijdens de regeringsonderhandelingen is een reactie op dit probleem geformuleerd. Op pagina 42 van het Vlaamse regeerakkoord staat te lezen dat de Vlaamse Regering, in afwachting van een nieuw financieringssysteem voor het hoger onderwijs, op korte termijn in een eenmalige financiële injectie voor de hogescholen voorziet.

De hogescholen moesten ten laatste op 30 september 2005 een raming van hun financiële enveloppe voor 2006 ontvangen. Afgelopen vrijdag was voor onze hogescholen dan ook een belangrijke dag. De hogescholen moeten immers tegen 1 november 2005 hun budget voor 2006 en hun meerjarenbegroting voor de periode 2007-2011 opmaken.

De hogescholen hebben hun raming keurig op tijd van het departement Onderwijs ontvangen. Van een eenmalige financiële injectie is evenwel geen spoor. Het gaat hier om een raming. In feite zagen de meeste hogescholen de bui al hangen. Tijdens de openingsredes die de minister naar aanleiding van de opening van het academisch jaar voor verschillende associaties, universiteiten en hogescholen heeft gehouden, heeft hij de eenmalige financiële injectie duidelijk aan de problematiek van de afstudeerrichtingen gekoppeld.

De afstudeerrichtingen zijn al in de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid aan bod

gekomen. Ik zie geen causaal verband tussen de afstudeerrichtingen en de financiële problematiek van de hogescholen. De inrichting van een nieuwe afstudeerrichting gaat niet gepaard met de aanwerving van extra personeel.

Ik verwijs hier trouwens bewust naar afstudeerrichtingen en niet naar de rationalisatie. In de communicatie over dit onderwerp is af en toe naar de rationalisatie verwezen. Dit slaat echter enkel op de afbouw van opleidingen. Deze afbouw zadelt de hogescholen met een zwaar sociaal passief op. De hogescholen moeten hun docenten blijven betalen. Er zijn voor die generationaliseerde opleidingen echter geen nieuwe studenten die bijkomende inschrijvingsgelden binnenbrengen. Het genereren van een rationeel aanbod moet op zich natuurlijk wel een doelstelling zijn.

Met betrekking tot de afstudeerrichtingen heeft de Vlhora recent een aantal belangrijke initiatieven genomen. De Vlhora heeft alle afstudeerrichtingen en hun benamingen in kaart gebracht. Op basis van deze vrij uitgebreide nota is een vast en strak vergaderschema opgesteld. Het is de bedoeling tijdens deze vergaderingen tot een grotere transparantie te komen. Er bestaan in Vlaanderen zowaar acht verschillende benamingen voor de afstudeerrichting marketing. Het is de bedoeling zo veel mogelijk van die benamingen te schrappen en van 500 tot ongeveer 100 namen van afstudeerrichtingen te gaan.

De inspanningen van de Vlhora zijn vrij belangrijk. Ze tonen aan dat er een duidelijk engagement is in de sector om te komen tot meer transparantie voor de studenten en het arbeidsveld. Daar gaat het om. Er zijn weinig financiële consequenties.

Mijnheer de minister, kunt u bevestigen dat de eenmalige financiële injectie van 12,5 miljoen euro voor 2006 ook effectief en zonder onhaalbare, onduidelijke voorwaarden zal worden toegekend aan de hogescholen? De injectie van 25 miljoen euro wordt in twee gedeeld: 12,5 miljoen euro wordt toegekend in 2006 en 12,5 miljoen in 2007.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer de voorzitter, ik ben de laatste om in twijfel te trekken dat de hogescholen nood hebben aan meer middelen. Mevrouw Berx, u hebt verwezen naar enkele problemen die tengevolge van het budgettaire beleid in

het verleden zijn gerezen. Die bestaan inderdaad. Dat is ook de reden waarom in het regeerakkoord staat ingeschreven dat we een extra inspanning zullen doen.

Daarnaast kunt u niet anders dan met mij vaststellen dat verscheidene hogescholen een zeer sterke drang hebben gehad tot proliferatie. Door het programmeren van afstudeerrichtingen hebben ze eigenlijk geprobeerd om op een soms zeer ongelukkige wijze elkaar studenten af te pikken. Met name de communicatie was daarbij bijzonder onduidelijk.

Ik zie niet goed in wie er in feite voordeel heeft bij deze ontwikkeling. De studenten hebben dikwijls te maken met onbegrijpelijke, zeer verwarrende, om niet te zeggen bedrieglijke communicatie. De werkdruk bij het personeel verhoogt in plaats van het omgekeerde. Ook het onderwijs zelf haalt daar geen voordeel uit.

Het probleem is niet nieuw. In mijn beleidsnota staat: 'De bredere samenleving begrijpt niet dat hogeronderwijsinstellingen met vele goede argumenten voor meer middelen pleiten, maar tegelijkertijd niet in staat blijken om samen hun aanbod rationeler te organiseren.' We moeten ons daar aan houden.

Overigens was ook minister-president Leterme zeer duidelijk in zijn Septemberverklaring, die vervolgens het vertrouwen heeft gekregen van het parlement. Hij heeft gezegd dat er een eenmalige injectie zal zijn voor de hogescholen indien er garanties zijn voor een beter georganiseerd aanbod.

Ik wil hier even aanduiden waarom ik in dit verband een vrij strakke houding aanneem en zal blijven aanhouden. De titel van het regeerakkoord is 'Verantwoordelijkheid geven, verantwoordelijkheid nemen'. We gaan ervan uit dat we de onderwijsinstellingen, ongeacht het feit of het nu gaat om het hoger, middelbaar of basisonderwijs, niet bij het handje moeten houden. Ze moeten zelf verantwoordelijkheid opnemen binnen hun autonomie. Ik ga er bovendien van uit dat die verantwoordelijkheid voor een deel collectief moet worden opgenomen. Een vertegenwoordigende organisatie zoals de Vlhora moet bijvoorbeeld de collectieve verantwoordelijkheid en, om het met een zwaardere term te zeggen, de autoregulatie op een collectieve basis belichamen.

Als dat niet het geval is, dan moeten we onze toevlucht nemen tot oudere methoden en allerlei zaken

in detail vastleggen in decreten en in besluiten. U noch ik wensen dat. We geven autonomie maar gaan er wel van uit dat er een collectieve verantwoordelijkheid bestaat die moet kunnen worden belichaamd door organisaties zoals de Vlhora. Ik vraag dan ook aan de Vlohra een duidelijk engagement en garantie dat de wildgroei inzake de afstudeerrichtingen wordt gestopt.

Tijdens de algemene vergadering van de Vlhora in juni en in latere correspondentie had men me dat eigenlijk toegezegd. Men gaf me voortdurend de indruk dat een dergelijke garantie op komst was en dat ze zou worden gefinaliseerd op de vergadering in september. Uiteindelijk bleek dat niet het geval.

Daarom heb ik bij de raming van de individuele begrotingen van de instellingen vermeld dat de eenmalige injectie daar nog niet is inbegrepen. Ik wens een duidelijk en bindend akkoord van de Vlhora.

Ik denk dat het erg belangrijk is dat we in een sfeer van verantwoordelijkheid werken, waarbij organisaties die in zekere zin een middenveld vormen tussen de concrete onderwijspraktijk en de overheid, collectief verantwoordelijkheid kunnen opnemen en regels en gedrag kunnen afspreken. Indien dat niet lukt, hebben we in mijn ogen een zeer groot probleem. Misschien zijn we dan ons geld aan het weggooien. Ik zal dus met klem mijn standpunt blijven verdedigen.

Mevrouw Cathy Berx: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Indien de hogescholen en de Vlhora niet rationeel zouden zijn omgegaan met hun bevoegdheden, dan vraag ik me af waarom er pas nu wordt gereageerd.

De Vlhora heeft alle afstudeerrichtingen duidelijk in kaart gebracht. Die lijsten zijn opgesteld. Er zijn ook voorstellen geformuleerd om radicaal te schrappen in alle benamingen die de verschillende hogescholen gebruiken om bepaalde richtingen aan te duiden. Tijdens de maand oktober zal de vergaderagenda in dat verband worden afgewerkt. Het is me niet duidelijk welk engagement voor u voldoende zal zijn om ook effectief de eenmalige enveloppe toe te kennen.

Ik denk dat het misschien te ver gaat om te concluderen dat er onoordeelkundig wordt ingespeeld op bepaalde zaken. Heel wat afstudeerrichtingen zijn immers totstandgekomen door het ingaan op vragen van de markt.

U scheert blijkbaar alles over dezelfde kam. U zegt dat afstudeerrichtingen die inspelen op specifieke noden op de arbeidsmarkt of van ondernemers, als het ware per definitie onoordeelkundig zijn ingericht. Wanneer is het engagement voor u voldoende om die eenmalige financiële injectie te geven? De oefening van de Vlhora gaat duidelijk heel ver. Het is de bedoeling te zorgen voor transparantie en duidelijkheid in de communicatie met het afnemende veld en met de studenten. Wat is er onvoldoende?

Minister Frank Vandenbroucke: Dat punt is verdaagd op de algemene vergadering van de Vlhora. Er is geen bindend akkoord en geen engagement. Er is geen beslissing genomen, en er is geen collectieve verantwoordelijkheid opgenomen. Indien dat in de toekomst niet gebeurt, is er een probleem. Er moet een oplossing worden gezocht.

We moeten misschien overstappen op andere methodes, waarbij de illusie van een collectieve verantwoordelijkheid wordt vergeten. Die methodes zullen niet zo prettig zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Samengevoegde actuele vragen van de heren Rob Verreycken en Bart De Wever tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de voorwaarden voor de erkenning van plaatselijke islamitische gemeenschappen

De voorzitter: De heer Verreycken heeft het woord.

De heer Rob Verreycken: Mijnheer de minister, vorige vrijdag heeft de Vlaamse Regering het licht op groen gezet voor de massale subsidiëring van de islam in Vlaanderen. U hoedde er zich voor om in de commissie exacte gegevens te vermelden, maar uit een raming van de VVP is gebleken dat het zou gaan om een operatie die op kruissnelheid de erkenning zou inhouden van tot 200 moskeeën in Vlaanderen. Dat zou de provincies 6 miljoen euro kosten. Die extra uitgave zal moeten worden verhaald op de Vlaamse burgers via een stijging van de provinciebelasting.

Ik denk dat dit een historische vergissing is. Het is ook een historische sprong voorwaarts voor de islam in Vlaanderen, want het is de grootste overwinning sinds de erkenning ervan in 1974.

In de media hebt u die knieval voor de islam proberen te camoufleren door te spreken over strenge voorwaarden die zullen worden opgelegd.

U hebt gezegd dat het Nederlands zal moeten worden gebruikt, dat er geen fundamentalisten zouden worden toegelaten in de organen en dat extremisten zelfs de toegang tot de moskee zou worden geweigerd. Uit lezing van het besluit blijkt echter dat al die zogenaamde waarborgen teruggaan op een schriftelijke verklaring op eer die moet worden ondertekend. Dat is alles.

Ik stel dus vast, mijnheer de minister, dat het louter een vodje papier is dat men moet ondertekenen. De grote vraag is dan natuurlijk hoe u die voorwaarden zult controleren en hoe u die zult afdwingen. Ik stel me bijvoorbeeld de vraag of u ondertussen misschien reeds met de federale minister van Justitie een akkoord hebt over het inzetten van de Staatsveiligheid om te controleren wat er wekelijks in die moskeeën gebeurt. Ik stel me de vraag of u misschien al contact hebt gehad met lokale politiezones om af te spreken hoe men die controle zal uitvoeren of – wat nog logischer zou zijn omdat het een Vlaamse bevoegdheid is – hoeveel ambtenaren van uw eigen administratie u zult inzetten om te controleren wat er in de erkende moskeeën gebeurt. U kunt eventueel die ambtenaren ook beëdiggen zodat ze u geldige verklaringen kunnen bezorgen op basis waarvan u onmiddellijk de erkenning en subsidiëring kunt intrekken.

Mijnheer de minister, collega's, die vragen zijn niet abstract. De recente terreuraanslagen in Londen, waarbij bijna veertig mensen zijn gedood, zijn uitgevoerd door islamitische terroristen die elkaar hebben ontmoet in een ontmoetingsruimte die werd gesubsidieerd door de Britse overheid. Als u dus de naïeve utopie koestert dat de islam zijn radicalisering zal laten varen, louter omwille van het feit dat de overheid subsidies geeft, dan hebben de vreselijke aanslagen in Londen wel aangetoond dat dat niet realistisch is. De controle moet sluitend zijn. Ik had graag van u vernomen hoe u die controle zeer concreet zult organiseren, via welke ambtenaren.

Mijnheer de minister, ik hoop uiteraard dat deze vragen u niet in verwarring brengen inzake mijn fundamentele stelling in dit dossier. De erkenning en de subsidiëring van de islam in Vlaanderen is een vergissing en een fout, en is onaanvaardbaar onder welke voorwaarden dan ook. Het is onaanvaardbaar

omdat u, wanneer u een islamitische zuil subsidieert en versterkt, volledig en lijnrecht in tegenspraak komt met uw zogenaamde inburgeringsbeleid, dat hier met de mond beleden wordt, maar waar weliswaar geen sancties aan verbonden zijn.

Inburgering enerzijds en versterking van de islamitische zuil in Vlaanderen anderzijds zijn niet verenigbaar. Het is ofwel meer inburgering en bijgevolg een terugdringen van de invloed van de islam, ofwel het subsidiëren van de islam en dus meer islam, maar dan ook minder inburgering. Dat is uiteindelijk namelijk de basis van dit hele dossier: de islam is geen godsdienst als een andere, de islam is een gevaar voor Vlaanderen en een gevaar voor Europa, en elke subsidiëring met Vlaams belastinggeld moet worden afgewezen. (*Applaus bij het VB*)

De voorzitter: De heer De Wever heeft het woord.

De heer Bart De Wever: Mijnheer de minister, ik heb op zich geen moeite met de erkenning van de islam en met alle consequenties die daaruit voortvloeien. Dat zal u misschien verbazen. Ik wil me zeker niet laten verleiden tot zulke brutale veralgemeningen als zeggen dat de islam een gevaar is.

Dat neemt natuurlijk niet weg dat bepaalde belevingen van de islam als godsdienst – net zoals er belevingen mogelijk zijn van elke godsdienst – onverenigbaar zijn met de Westerse manier van leven, met de Vlaamse samenleving. Deze belevingen zijn in de islamwereld ongetwijfeld in opmars, en dat zijn gevaarlijke uitingen, die onze bevolking veront-rusten. Het klopt dus dat er een 'ontmoeting' is tussen uw bevoegdheid als minister van Binnenlands Bestuur en uw bevoegdheid als minister van Inburgering en dat u eigenlijk vanuit die competentie een antwoord zou moeten kunnen bieden op deze problemen.

Mijnheer de minister, ik heb er u van meet af aan vaak op gewezen dat u wat dat betreft gehandicapt bent op vele fronten, fronten waar u eigenlijk op een been moet dansen, waar u competentie te kort komt. Het feit dat België een aantal belangrijke bevoegdheden, nationaliteitswetgevingen en dergelijke bezit, helpt daar zeker niet aan mee, omdat hetzelfde inzicht blijkbaar niet is doorgedrongen in de zogenoemde federale democratie. U bent ook gehandicapt door internationale verdragen die zijn opgesteld in tijden dat de toekomst er anders uitzag. Die verdra-

gen werden wellicht opgesteld met de beste bedoelingen, maar vandaag handicapperen ze u.

In het besluit dat de Vlaamse Regering nu op uw instigatie heeft genomen, zijn deze handicaps volgens mij zeer goed zichtbaar. Op dat vlak heeft de heer Verreycken natuurlijk wel gelijk: er is een grote discrepantie tussen wat er had moeten in staan en wat erin staat. Ik wil u ook de vraag stellen wat er nu eigenlijk in staat. Hebt u aan de pers gezegd, meer bepaald aan De Standaard, dat de kennis van het Nederlands onontbeerlijk is en dat het extremisme zal worden geweerd? Dat blijkt namelijk absoluut niet uit de tekst. Uit de tekst blijkt inderdaad dat er een aantal verklaringen op eer moeten worden afgelegd, maar ook dat bij het niet nakomen van deze verklaringen de consequenties allesbehalve duidelijk zijn, integendeel zelfs, zeer onduidelijk zijn. Op het vlak van taal kunt u niet verder gaan dan de federale bestuurstaalwetgeving, die op dit vlak niet veel inhoudt. Op vlak van het extremisme is de kwestie zelfs helemaal vaag en onbestaande.

Hoe komt dat? Komt het doordat u slechte intenties hebt? Komt het doordat het Vlaams regeerakkoord niet goed is? Integendeel, in het akkoord staan de juiste intenties, en u hebt er altijd blijk van gegeven ze te willen uitvoeren. Het komt wel doordat u op die handicaps botst. U kunt gewoon niet beter. Ik kan niet anders dan vermoeden dat u een advies hebt ingewonnen van de Raad van State en dat die het volledig heeft uitgehold. U bent dus zo ver gegaan als u maar kon gaan. Alleen is dat absoluut niet erg ver.

Mijnheer de minister, hebt u die verklaringen op die manier in de pers afgelegd? Dan zijn die op zijn zachtst gezegd misleidend. Een belangrijker vraag is wat u nu precies gaat doen om die stimulansen om het Nederlands te gebruiken in de moskeeën daadwerkelijk hard te maken. Hebt u overwogen met het federale niveau contact op te nemen met de vraag om eventueel het gebruik van het Nederlands als een beroepsvoorwaarde in te schrijven? Die competentie heeft de federale staat immers, en dat zou enig soelaas kunnen bieden.

Hoe zit het met wat in het Vlaamse regeerakkoord wordt gevraagd, namelijk een snelle uitbouw van een Vlaamse imamopleiding die er ten minste toe zou leiden dat de imams het Nederlands machtig zijn? Ongeacht de inhoud die ze prediken, zou dat op het taalvlak toch een oplossing kunnen bieden.

Wat zult u in tweede instantie doen ten aanzien van het extremisme? U zei dat mensen die het extremisme aanhangen en prediken, hun erkenning zullen verliezen. Hoe zult u dat hard maken? Wie zal erover oordelen? U begeeft zich hiermee immers op een grens waar het gaat om fundamentele rechten en vrijheden die tot onze westerse samenleving behoren, en waarvan ik de laatste zal zijn om ze à la carte te schrappen op basis van zogeheten volksemoties. Wie oordeelt er dus, welke consequenties zijn eraan verbonden en hoe wordt dat gemonitord?

Hoe zit het met de samenwerking met het federaal departement van Justitie? Als minister van Inburgering weet u beter dan wie ook dat deze samenwerking mank is gelopen op het vlak van het afdwingen van de inburgeringsplicht. Er is bij Justitie nog niet bepaald veel animo geweest om daadwerkelijk tot vervolging over te gaan in de doelgroep die onder de verplichting van het inburgeringsdecreet valt. Hebt u nu redenen om te geloven dat het federaal departement van Justitie u betreffende dit besluit en de naleving ervan wel ter wille zal zijn?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, collega's, het is goed alles eens op een rij te zetten, want een aantal dingen worden hier door elkaar gehaald. Twee fundamentele decreten leiden me in mijn inburgeringsbeleid, en in mijn beleid ten aanzien van de erediensten.

Het nieuwe inburgeringsbeleid wordt binnenkort aan de regering voorgelegd. Het voorziet in een aparte doelgroep voor de bedienaars van de erediensten die hier niet geboren zijn en/of waarvan ook een van de ouders niet in België geboren is. Die mensen moeten verplicht inburgeren.

Wel zijn er uitzonderingen en vrijstellingen mogelijk, bijvoorbeeld voor mensen die hier middelbaar, hoger of universitair onderwijs volgen. Dit geldt voor alle bedienaars van de eredienst die niet hier geboren zijn en/of waarvan een van de ouders niet hier geboren is. Het geldt zowel voor de Congolese priester als voor de Canadese anglicaanse kapelaan en voor de Tunesische imam die hier bedienaar wordt van een moslimgemeenschap. Al die mensen staan in het regeerakkoord als aparte categorieën.

Voor die mensen wordt voorzien in een heel specifiek inburgeringstraject.

Wat zit daar concreet in? Dat zijn cursussen NT2 en die zijn ongelooflijk belangrijk, maar er is ook bijzondere aandacht voor de wetgeving die zij als bedienaar van erediensten moeten kennen. Ik geef een voorbeeld. Zo moeten ze heel onze wetgeving over het huwelijk kennen. In dit land is alleen het wettelijke huwelijk erkend, en niet het religieuze. We hebben wel een traditie van kerkelijke huwelijken, we hebben daar respect voor, maar de overheid erkent alleen het wettelijke huwelijk.

Een ander voorbeeld is de wetgeving over euthanasie en over abortus. Zij moeten niet applaudisseren, maar ze moeten wel op de hoogte zijn. Ze moeten weten dat euthanasie en abortus hier een rechtsgrond hebben, worden toegepast en deel uitmaken van onze samenleving. Dat soort zaken moeten we hen duidelijk meegeven. Hetzelfde geldt voor het huwelijk tussen personen van hetzelfde geslacht. Ze moeten de wetsgrond kennen en er zich niet tegen verzetten. Dat zit specifiek in het inburgeringstraject voor de bedienaars van de erediensten vervat, en voor degenen die als het ware buitenlandse antecedenten hebben, hetzij omdat ze daar geboren zijn hetzij omdat één van hun ouders daar geboren is. Dat geldt niet alleen voor de islam, maar voor alle zes erkende godsdiensten.

Een tweede belangrijk punt is het decreet op de erediensten. Die twee worden altijd door elkaar gehaald. Ik kom hier gewoon mijn wettelijke verplichtingen na, mijnheer De Wever en mijnheer Verreycken, in die zin dat het vorige Vlaams Parlement, meer bepaald op 7 mei 2004, een decreet op de erediensten heeft goedgekeurd en dat de Vlaamse Regering vorige vrijdag de uitvoeringsbesluiten daarvan heeft goedgekeurd. In feite operationaliseren we het decreet gewoon. Door de goedkeuring van de Lambermontakkoorden hebben we als gewest de bevoegdheid gekregen de lokale geloofsgemeenschappen te erkennen. Dat heeft in de praktijk vooral consequenties voor nieuw te erkennen lokale geloofsgemeenschappen van de zes erkende godsdiensten: de katholieke, de protestantse, de anglicaanse, de islamitische, de orthodoxe en de joodse.

Degenen die op dat moment al erkend waren door de federale minister van Justitie, hebben volgens datzelfde decreet hun erkenning verworven. Daar wilden wij niet meer op terugkomen.

U schetst hier een verhaal. Volgens u zou men een dossiertje opsturen, daar komt een stempel en een handtekening op en men is bij manier van spreken

erkend. Men kan dan starten en men krijgt geld. Dat is een karikatuur. Sommigen willen deze karikatuur heel bewust verspreiden. De procedure is echter heel duidelijk en heel strak. Ze bestaat voor alle nieuw te erkennen lokale geloofsgemeenschappen van de zes erkende godsdiensten. De procedure is voor iedereen even streng, en de lat ligt voor iedereen, voor alle zes, even hoog.

Dit gaat in zijn werk via het aanspreekpunt. Als de katholieke gemeenschap een nieuwe lokale geloofsgemeenschap wil laten erkennen, dan moet het dossier worden ingediend via de bisschop, bij de administratie Binnenlandse Aangelegenheden. Voor de orthodoxe gemeenschap verloopt dat via de metropolië, voor de islam via de moslimexecutieve. Dat dossier moet jaarlijks worden hernieuwd bij de administratie. Uit dat dossier moet blijken, en dat is duidelijk vastgelegd in de uitvoeringsbesluiten, dat alle voorwaarden – het zijn er tien of elf – worden vervuld.

Er is de voorwaarde van maatschappelijke relevantie. Wie een islamitische geloofsgemeenschap wil laten erkennen in een stad moet alle moslims vertegenwoordigen, zowel die van marokkaanse en turkse origine als de bekeerde Vlamingen. De aanvrager moet die groep gelovigen in zijn totaliteit representeren.

Voor het weren van extremisme werken we inderdaad met verklaringen op eer. Hierin staat dat zowel inzake de mensen binnen het bestuur als inzake de activiteiten geen extremisme wordt geduld. Aangezien elk jaar een dossier moet worden ingediend, bestaat altijd een correctiemogelijkheid. Ook transparantie is belangrijk, zowel inzake de bestuursstructuur – wie neemt verantwoordelijkheid op binnen de organisatie – als inzake de financiële structuur.

Alle elementen blijken uit het dossier dat aan de administratie Binnenlandse Aangelegenheden wordt bezorgd. De administratie stuurt het dossier bijna onmiddellijk door naar de federale minister van Justitie, die het doorstuurt naar de Staatsveiligheid. Die Staatsveiligheid gaat na of er ooit problemen waren met de personen die in het dossier worden vermeld. Er wordt ook nagegaan of er ooit problemen waren met de activiteiten die in het gebedshuis plaatsvonden.

Deze regeling geldt niet alleen voor een specifieke godsdienst die door sommigen permanent met de vinger wordt gewezen, maar voor alle nieuw te

erkennen lokale geloofsgemeenschappen van de 6 erkende godsdiensten. Daarnaast wordt ook de maatschappelijke relevantie getoetst.

Om na te gaan of de screening van de Staatsveiligheid grondig gebeurde, worden ook alle dossiers aan de lokale autoriteiten overgemaakt. Als werkingsverliezen moeten worden bijgepast, gebeurt dat voor de katholieke, de protestantse, de anglicaanse en de joodse geloofsgemeenschap door de gemeente of de stad. Zij krijgen de dossiers, om na te gaan of er daadwerkelijk een maatschappelijke relevantie is. Als in het dossier staat dat de lokale geloofsgemeenschap alle moslims van de stad vertegenwoordigt, maar volgens de stad zelf komen er alleen bekeerde Vlamingen, is er een probleem. Vandaar de dubbele controle.

Voor de islam en de orthodoxe geloofsgemeenschap wordt het dossier overgemaakt aan de provincie en aan de stad. De provincie moet het werkingsverlies bijpassen, maar de activiteiten vinden plaats in de stad, dus is de stad het best geplaatst om de toetsing van de maatschappelijke relevantie te doen.

Collega's, als we al deze stappen voor alle nieuw te erkennen lokale geloofsgemeenschappen van de 6 erkende godsdiensten achter de rug hebben, komt het dossier opnieuw bij ons terecht en ontstaat een onderhandelingspositie. Ook als alle stappen zijn gezet, is het lang niet zeker dat de lokale geloofsgemeenschap ook geld zal krijgen, want we kijken bijvoorbeeld ook naar de spreiding. Het is dus duidelijk dat we niet over één nacht ijs gaan. We onderhandelen dus ook over de opportuniteit van de erkenning.

We gaan na of het dossier in orde is, maar we kijken ook wat budgettair haalbaar is voor de erkenning van nieuwe lokale geloofsgemeenschappen. We hebben altijd gezegd dat we het stapsgewijs aanpakken en de Vlaamse, lokale of provinciale begroting niet uit balans willen brengen. We willen dus geen problemen creëren voor de financiering.

Deze instrumenten zorgen ervoor dat we onmiddellijk kunnen corrigeren als ons iets wordt voorgelogen. We kunnen eventueel ook erkenningen intrekken. Alles wijst erop dat deze besluitvorming niet op zand is gebouwd: de procedure, de afspraken en de structuur zijn heel degelijk.

De Vlaamse begroting blijft ongewijzigd op 3,7 miljoen euro. Waar dat bedrag vroeger diende voor de 5 erkende godsdiensten, moet het nu volstaan voor de

6 erkende godsdiensten. Het geld gaat meestal naar renovaties en zelden naar nieuwbouw.

Als blijkt dat er nieuwe elementen zijn in de werking, kunnen we altijd de erkenning van de lokale geloofsgemeenschap intrekken.

Twee: iemand die zijn inburgeringsverplichtingen niet nakomt, kan een administratieve sanctie krijgen. Drie: politie en gerecht kunnen altijd optreden, los van de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest en van de minister van Binnenlands Bestuur en Inburgering. Wanneer wetten met voeten worden getreden, kunnen politie en gerecht altijd maatregelen nemen en tot vervolging overgaan.

We hebben een decreet ingevoerd dat moet worden uitgevoerd en we moeten de lijn doortrekken. We leggen een aantal verplichtingen op aan de zes erkende godsdiensten, ook als die in het verleden niet erkend waren. We moeten consequent zijn en ervoor zorgen dat ze ook centen krijgen als ze aan de voorwaarden voldoen en het budgettair mogelijk is.

De vraag is door welke bril je naar de samenleving kijkt. Als de heer Verreycken zegt dat meer islam minder inburgering betekent, zegt hij eigenlijk dat moslims geen Vlamingen kunnen zijn. In wezen is dat schandalig. Het betoog dat de heer Verreycken hier heeft gehouden is er een van afwijzing en uitsluiting, en eigenlijk een betoog dat in dit glazen huis niet thuishoort, als we praten over fundamentele rechten van de mens en over de Grondwet. (*Applaus bij de VLD, sp.a- spirit en Groen!*)

De heer Bart De Wever: Mijnheer de minister, met alle respect, maar u bent begonnen met te zeggen dat hier een aantal zaken door elkaar worden gegooid. Ik heb u zeer aandachtig beluisterd en voel me absoluut niet aangesproken. Ik denk niet dat ik iets verkeerd heb gezegd. Ik heb u heel specifieke vragen gesteld en u hebt op geen enkele specifiek geantwoord. De hele affaire van de taalvereiste hebt u links laten liggen alsook de vraag over uw persverklaring. Ik stel voor dat we in de commissie daar nog even op voort gaan.

U verwijst naar het inburgeringsdecreet waarin een specifiek traject zal worden voorzien voor wat men in de volksmond import-imam noemt, iemand die uit het buitenland wordt geïmporteerd en dan met de wondere wereld van het Westen wordt geconfronteerd en zal te horen krijgen over de grote verworvenheden als abortus, euthanasie en het homohuwe-

lijk. Ze moeten weliswaar niet applaudiseren, en ik vraag me trouwens af of bedienaars van de andere erediensten, zoals de katholieke of de joodse, zouden applaudiseren als ze daarmee geconfronteerd worden. Ik wil het allemaal nog wel eens zien, maar ik had het vooral al graag gezien. Ik stel de vraag al meer dan een jaar: waar blijft het inburgeringsdecreet? Waar blijft de aanpassing van de verplichte doelgroep? Waar blijft de invulling van de inburgeringsfilosofie van het Vlaamse regeerakkoord? Het is er niet. Mocht dit er vandaag zijn geweest, dan zouden een aantal vragen nu niet gesteld over wat de uitvoering is van een ander decreet dat u vanuit een andere bevoegdheid onder uw hoede hebt.

Het is juist, u voert dit inderdaad gewoon uit, maar daardoor is de discrepantie met uw bevoegdheid van Inburgering en met de doelstellingen die daarover in het Vlaams regeerakkoord zijn ingeschreven en die u zou moeten uitvoeren, niet weg. In die zin bevredigt uw antwoord mij niet.

U zegt dat er controle en transparantie is, controle door de Staatsveiligheid die alle geloofsgemeenschappen zal moeten controleren. Het lijkt me eerlijk gezegd een reuzenwerk om alle katholieke parochies te gaan doorlichten waarbij de mensen met aandelen van de Banco Ambrosiano in de problemen kunnen komen en dat soort zaken. Dat lijkt me eerlijk gezegd ondoenbaar. Als de Staatsveiligheid even performant is in die zaken als in andere zaken, dan zou daar wel eens weinig van in huis kunnen komen. Bovendien is de screening uitsluitend gericht op het verleden.

Ik heb u gevraagd hoe men extremisme zal monitoren en definiëren. Het lijkt me zeer heikel in levensbeschouwelijke kwesties dat de burgerlijke overheid, in een beschaafd land met scheiding van kerk en staat, op een gegeven ogenblik gaat definiëren wat godsdienstig extremisme is, vanaf wanneer dit wordt beoefend en welke consequenties daaraan worden gehecht. Daar heb ik absoluut geen duidelijk antwoord op gehoord, buiten het feit dat een erkenning kan worden ingetrokken als de politie moet optreden, maar ik veronderstel dat zoiets gebeurt in een context wanneer het al veel te laat is.

Minister Marino Keulen: U zegt dat de Staatsveiligheid alle parochies zal moeten doorlichten, maar ik heb het over nieuw te erkennen lokale geloofsgemeenschappen. Ik wil met u een weddenschap houden over hoeveel nieuwe katholieke parochies er zullen erkend worden, dat zullen er zeer weinig zijn.

In de praktijk gaat het over een heel beperkt aantal. Vooral in de protestants-evangelische hoek komt af en toe een nieuwe gemeenschap bij, voor de rest zijn er bijzonder weinig nieuwe erkenningen.

Het beeld dat u oproept dat het oncontroleerbaar wordt en men mensen die helemaal niets kan worden aangewreven achter de veren zal zitten, klopt niet. Er is een contentieux wat het verleden betreft, daar komen we zeker niet op terug.

De imams staan als aparte categorie vermeld in het nieuwe inburgeringsdecreet. Ik leg dit decreet binnen twee tot drie weken voor aan de Vlaamse Regering. Als we tot een vergelijk komen, kunnen we het decreet naar het parlement brengen en kan de bevoegde commissie daarover debatteren.

De samenwerking met de federale minister van Justitie is goed. De screening gebeurt via de Staatsveiligheid. Wat minstens zo belangrijk is, is dat minister Onkelinx zich bereid verklaard heeft om enkel nog wedden te geven aan de bedienaars van die erediensten die werken in door ons erkende lokale geloofsgemeenschappen. Het gaat daarbij over nieuwe erkenningen. Het verleden is van geen tel. Dat is de inhoud van het eredienstendecreet.

Er was nog een vraag om de taalopleiding samen met Justitie te doen. We hebben een dubbele sleutel, zowel via erediensten als via inburgering. Op het terrein kunnen we resultaten boeken. De imamopleiding is de verantwoordelijkheid van het departement Onderwijs. Ik zeg dit niet om me er vanaf te maken, maar dit is de formele bevoegdheidsverdeling.

De heer Rob Verreycken: Mijnheer de minister, in een debat dat gaat over de islam, doet u wanhopige pogingen om er ook maar de arme vijf andere religies bij te betrekken. De arme orthodoxen en anglicanen worden er steeds weer bij gesleurd. Ik wijs u erop dat we in dit land de voorbije jaren drie tot vier grote terrorismeprocessen hebben gehad. Het ging toen niet over orthodoxe of anglicaanse terroristen. Het probleem bevindt zich bij de islam. Wie niet wereldvreemd is, moet dit erkennen!

U hebt u uitgeput in een zeer technische uiteenzetting over de manier waarop de procedure verloopt, maar de politiek relevante vragen hebt u volledig omzeild. Hoe is uw beleid van versterking van de islamitische zuil te verenigen met een beleid van inburgering? Ik zal het anders formuleren. Hoe kunt u als liberaal minister verantwoorden dat gedurende

tientallen jaren is gezegd dat mensen moeten worden losgeweekt van de invloed van de katholieke clerus, en dat nu plots een beleid moet worden gevoerd om de macht van de islamitische clerus op de vreemdeling te versterken? Hoe kunt u dit verklaren? Wat is de logica van die twee uitgangspunten?

Ik ben blij met wat u hebt gezegd over de controle. U bent vandaag lelijk door de mand gevallen. Uw verklaringen in De Standaard blijken inderdaad verkeerd. U zegt nu dat de enige controle die u hebt, het feit is dat politie en gerecht altijd kunnen optreden. Dat is een erkenning van uw onvermogen en onwil om zelf te controleren. Er is een duidelijk verschil tussen het geven van subsidies en het optreden van politie en gerecht. Het eerste bevindt zich in de sector van het administratieve recht en het tweede valt onder het strafrecht. Uiteraard zullen politie en gerecht optreden als ze misdrijven vaststellen in moskeeën.

Als de Vlaamse overheid subsidies geeft, dan moet dat gebeuren in het algemeen belang en met een duidelijk doel. Als ik u vraag wat dat doel is en hoe u zult controleren dat dit wordt gerespecteerd, dan schuift u de bal door naar politie en gerecht. U doet dus zelf absoluut niets! U zet de geldsluis open voor de islam zonder ernstige waarborgen en zonder ernstige controle. U laadt op die manier een verpletterende verantwoordelijkheid op u. We zullen in de loop der jaren zien tot wat dit in de praktijk zal leiden. U zult bijvoorbeeld moskeeën erkennen die in het Antwerpse geld ophalen om te sturen naar de families van zelfmoordterroristen in Israël. Dat gebeurt nu al. U zegt dat ik een betoog houd van afwijzing van de islam. U hebt groot gelijk en ik ben daar fier op. Ik zet me daarmee in een Europese traditie van 1500 jaar. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

Minister Marino Keulen: Ik hoef me niet te forceren om daar andere godsdiensten bij te betrekken. Wie op de hoogte is van het decreet op de erediensten, weet dat het gaat over lokale geloofsgemeenschappen die betrekking hebben op de zes erkende godsdiensten. U zegt dat de financiering van de islam, die in 1974 is erkend, leidt tot de stichting van een islamitische zuil. Ik weet niet of de financiering van de katholieke kerk leidt tot de stichting van een katholieke zuil. Het is maar hoe u de zaken bekijkt.

Gedurende 30 jaar hebben we deze groep mensen genegeerd. Ze zijn hier echter wel aanwezig. Wij weten dat, maar doen alsof er niets aan de hand is

terwijl er wel degelijk samenlevingsproblemen zijn. Het is precies met dit soort van maatregelen – inburgering, mensen confronteren met rechten en plichten, mensen aanspreken op hun verantwoordelijkheid – dat een samenleving wordt opgebouwd.

De controle van justitie en politie is algemeen. U verwijst naar processen die zijn gevoerd, wat erop wijst dat die instanties wel degelijk hun verantwoordelijkheid nemen. Aangezien die erkenning jaarlijks opnieuw moet worden toegekend, kunnen we sanctioneren via de bevoegdheid van de erediensten en via de bevoegdheid van de inburgering. Het lijkt me belangrijk dat de bedienaars van de erediensten via de kennis van de taal en de wetgeving, worden ingeschakeld in de samenleving. Op die manier kunnen zij bijdragen tot stabiliteit. We moeten elkaar de rug niet toekeren. Dat is een politiek die u voorstaat. Ik kies voor een samenleving met rechten en plichten, en verantwoordelijkheid voor iedereen. En daarin ben ik consequent. Wanneer mensen aanspraak willen maken op financiering, dan zal ik hen ook wijzen op hun verantwoordelijkheid en hen confronteren met onze waarden en normen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

SAMENSTELLING VAN DE COMMISSIES

Wijziging onder de plaatsvervangende leden

De voorzitter: Dames en heren, voor de CD&V-fractie is in de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin mevrouw Monica Van Kerrebroeck als plaatsvervangend lid vervangen door mevrouw Sabine Poleyn.

ACTUALITEITSDEBAT

Actualiteitsdebat over de gevolgen van de overname van Electrabel door het Franse Suez voor het Vlaamse gemeente- en energiebeleid

De voorzitter: De heer Verreycken heeft het woord.

De heer Rob Verreycken: Dames en heren, enkele jaren geleden viel in Californië, de zesde economie

ter wereld, de stroom uit. Een panne in een elektriciteitscentrale veroorzaakte een kettingreactie, waardoor in een mum van tijd de hele elektriciteitsvoorziening lam lag. Treinen, bedrijven, warenhuizen, hospitalen: alles kwam tot stilstand. De schade voor de economie liep in de miljarden.

In Californië is de elektriciteitsvoorziening volledig geliberaliseerd. De stroompanne werd door de linkerzijde dan ook meteen gebruikt om het idee van een geliberaliseerde elektriciteitsmarkt volledig af te schieten. Dat bleek echter overtrokken, want de oorzaak van de panne lag niet zozeer in de werking van de vrije markt, dan wel in een overheidsingreep van de plaatselijke gouverneur. Om zichzelf populair te maken had die een maximumprijs voor elektriciteit ingesteld, die ervoor zorgde dat de privé-beheerders niet de middelen hadden om de noodzakelijke investeringen te doen in het net, en dat veroorzaakte de panne.

Het Californische voorbeeld is weliswaar ver van ons bed, maar het lijkt me toch nuttig als startpunt in de huidige discussie over het overnamebod door de Franse groep Suez op de aandelen van de Belgische vennootschap Electrabel. Twee zaken lijken mij daarbij relevant. Ten eerste is het belangrijk dat een overheid een impact behoudt op de energievoorziening van de samenleving die zij bestuurt. Daarnaast is er het probleem van de Vlaamse verankering, dat daarmee samenhangt. Ten tweede wil ik het hebben over de beslissing die de Vlaamse gemeenten inzake hun Electrabel-aandelen moeten nemen.

Ik wil het eerst hebben over die verankering. Uit de verklaringen van diverse liberale kopstukken de afgelopen maanden is duidelijk gebleken dat een aantal liberalen een ultraliberale visie hanteren. Er is eigenlijk niets om ons zorgen over te maken: bedrijven nemen elkaar nu eenmaal over, en dat ze toevallig Frans of niet-Frans zijn, of zich bezighouden met energie, dat maakt weinig verschil. We moeten vertrouwen op de vrije markt en iedereen zal er beter van worden. De duidelijkste uitspraak was van Marc Verwilghen, de federale minister van Energie. Hij zei op 13 augustus 2005 in De Tijd dat hij er hoegenaamd geen graten in ziet dat Electrabel, en dus de energievoorziening van Vlaanderen, in Franse handen komt.

Ik vraag me af of hij binnenkort, na de heer De Croo, de volgende zal zijn die op het Elysée een lintje mag komen halen voor bewezen diensten aan

Frankrijk. Andere liberalen durven het niet zo openlijk te zeggen, maar in de praktijk deden ze eigenlijk hetzelfde: de looper uitrollen voor de opmars van Suez. Over de zogenaamde waarborgen die premier Verhofstadt heeft bedongen bij de top van Suez wil ik heel kort zijn, daar ze niet meer aandacht waard zijn: die zijn in feite een lege doos.

Een constante in de hele liberale opstelling is in feite dat de verzuchtingen over een Vlaamse verankering worden beschouwd als oubollig. Het is nochtans ooit anders geweest in Vlaanderen. Begin jaren negentig, toen verstandige mensen de golf aan fusies en herschikkingen op ons zagen afkomen, leefde er een grote belangstelling voor dit thema, niet in het minst in de toen door CD&V beheerste Vlaamse Regering. Ik citeer graag uit een bijdrage van toenmalig minister-president Van den Brande aan een brochure van 1992 over Vlaamse verankering: 'Ik herinner me nog levendig de tijd dat het begrip Vlaamse verankering taboe was, dat het werd weggewuifd als irrelevant, belachelijk en utopisch. Dat tijdperk is definitief voorbij. Een belangrijk onderwerp als Vlaamse verankering, dat opkomt voor Vlaamse belangen, verdient bekendheid te krijgen bij de hele bevolking. De eerste stappen in de goede richting zijn gezet, maar om tot het uiteindelijke doel van een volwaardige Vlaamse verankering te komen, zal nog vele jaren een volgehouden engagement van veel personen nodig zijn.'

Het is ondertussen duidelijk dat de VLD een voorstander is van de verkoop van de aandelen aan Suez. De vraag die ik me vandaag in dit debat stel is of CD&V in dit dossier voor de ommekeer gaat zorgen. Gaat CD&V, zoals toen, pleiten voor verankering en zich dus verzetten tegen de overname door Suez? Mocht dat niet het geval zijn, wat blijft er dan over van de terechte stellingname van de heer Schouppe, in De Tijd van 26 augustus 2005, tegen die verkoop van de gemeentelijke aandelen aan Suez?

Het is immers duidelijk dat de overname van Electrabel door Suez een aantal enorme risico's met zich meebrengt. Als energievoorzieningen in buitenlandse handen vallen, is men vatbaar voor politieke druk. Rusland heeft dat enkele jaren geleden nog gedemonstreerd door de gaskraan naar een aantal weerbarstige ex-sovjetrepublieken toe te draaien. Bij zijn bezoek aan Brussel onlangs heeft president Poetin zich uitgeput in garanties aan Europa dat hij helemaal niet zinnens is een dergelijke operatie te herhalen. Politieke druk via energie wordt echter nog

steeds gebruikt en is nog steeds actueel, de komende jaren wellicht meer dan ooit. De kans dat Frankrijk onze energietoevoer zou afsluiten is natuurlijk onbestaande. Wat echter niet ondenkbaar is, is dat de prijzen worden opgedreven. Ook op die prijszetting zullen de overheden van dit land geen invloed meer kunnen uitoefenen. Door het beleid van de voorbije jaren is Electrabel nog steeds een quasi-monopolist en is de liberalisering van de markt, zeker op het niveau van de productie, in feite nog grotendeels theorie. Suez weet dat trouwens zeer goed.

Bij de overnameproblematiek weegt voor mij ook zwaar het reële risico dat Vlaanderen ernstige risico's loopt inzake tewerkstelling. Vooral wat knowhow en hoogtechnologische beroepen betreft, zouden de onderzoeks- en beslissingscentra volledig naar Frankrijk kunnen verhuizen. Het voorbeeld van DHL is in dit verband veelzeggend. Natuurlijk heeft de politieke besluiteloosheid een grote rol gespeeld in het vertrek van DHL uit Zaventem, maar vanuit diverse hoeken werd er terecht op gewezen dat DHL was overgenomen door Deutsche Post, en dat het dus niet helemaal onlogisch was dat die de tewerkstelling liever naar het eigen moederland verplaatste. Het lijkt me plausibel dat, wanneer Suez de volledige controle heeft over Electrabel, we ook het risico lopen dat heel wat tewerkstelling richting Parijs zal verhuizen.

De overname van Electrabel door Suez is dus geen goede zaak voor Vlaanderen, net zoals de golf aan overnames vanuit Frankrijk van bedrijven hier geen goede zaak is. En laat het duidelijk zijn: dit is geen normale werking van de vrije markt meer, maar een gerichte strategie van Frankrijk om zijn macht en invloed hier uit te bouwen. Uit de gegevens die De Tijd in augustus 2005 bekend maakte, blijkt dat sinds de lancering van de BEL-20-index in 1991 – het lijstje van de belangrijkste beursgenoteerde aandelen in Brussel – er sedertdien al een derde verdwenen is. Van die aandelen is er eentje naar Nederland en eentje naar Duitsland gegaan, maar alle andere, zonder uitzondering, zijn in Franse handen. Royale Belge ging naar AXA, de GIB-supermarkten werden Carrefour, Petrofina ging op in Total en Suez slokte de Generale Maatschappij en later Tractebel en Powerfin op, en nu dus ook Electrabel. ING heeft berekend dat van de kapitalisatie die de beurs van Brussel in 1995 nog had, ondertussen de helft is overgegaan in buitenlandse handen. Van die helft is 4 procent naar Duitsland en 8 procent naar Nederland gegaan, tegen 88 procent naar Frankrijk. Dat is

geen vrije markt meer: dat is een economische rooftocht vanuit Parijs.

Ik hoef niet terug te keren naar de Guldensporenslag om erop te wijzen dat Vlaanderen zich als relatief klein cultuurgebied altijd heeft moeten verzetten tegen grote en machtige buur Frankrijk. Dat was zo op cultureel en taalkundig gebied, en uitlopers als Brussel-Halle-Vilvoorde tonen aan dat dit verzet nog altijd noodzakelijk is. Uit de lijst die ik opsomde, wordt steeds duidelijker dat dit ook opgaat op economisch vlak. Er is sprake van een manifest Frans overwicht, en het is niet democratisch aanvaardbaar dat een Vlaamse overheid nauwelijks nog enige impact heeft in de sleutelsector van de energievoorziening en dat daar de besluitvorming volledig aan Parijs wordt overgelaten.

Het is trouwens interessant om zien dat de Fransen zelf hoegenaamd niet van plan zijn hun markt open te stellen voor even vlotte overnames vanuit het buitenland. Toen onlangs iemand probeerde een bekend Frans champagnehuis over te nemen, heeft het Elysée zelf zich gemengd in een poging om dat te blokkeren. De Franse regering heeft een lijst opgesteld van strategische industriële sectoren waar ze buitenlandse overnames kan verbieden. In de Franse politiek wordt openlijk gesproken over 'economisch patriottisme'. Europa kijkt natuurlijk toe, maar het is wel duidelijk dat buitenlanders die een Frans bedrijf willen overnemen, helemaal niet de rode loper uitgerold krijgen, zoals de heren Verwilghen en Verhofstadt dat helaas wel doen in ons land. Daarom is er voor ons maar één conclusie mogelijk wat de Vlaamse gemeenten betreft.

We mogen niet ingaan op het bod van Suez. We mogen geen aandelen verkopen waardoor de Franse machtsovername mogelijk wordt. Als de Vlaamse gemeenten begaan zijn met de belangen van Vlaanderen op langere termijn, eerder dan met hun begrotingsperikelen die vlak voor de verkiezingen tot hun kortetermijnbelangen horen, dan verkopen ze hun aandelen niet.

Als de Vlaamse Regering en dan vooral CD&V trouw wil blijven aan haar vroeger ingenomen standpunten over het belang van de Vlaamse verankering in cruciale sectoren, dan zorgt ze er mee voor dat de Vlaamse gemeenten niet verkopen. Verkopen aan Frankrijk staat gelijk met een uitverkoop van Vlaamse belangen. Wij wijzen dat af. De heer Schoupe doet dat ook. Hij heeft zeer terecht

gezegd dat sinds de overname van Electrabel 'de hele energiebevoorrading volledig in Franse handen ligt. Electrabel heeft belangrijke blokkeringsminderheden opgebouwd in het transport en de distributie van energie in Vlaanderen. We willen daarvoor niet te afhankelijk worden van een Franse privé-maatschappij.' Ik onderschrijf dat standpunt. CD&V staat voor de keuze: akkoord gaan met de uitverkoop aan Frankrijk of, zoals de heer Schouppe voorstelt, de Vlaamse gemeenten oproepen niet te verkopen aan Suez. Ik ben benieuwd te vernemen welk standpunt CD&V zal innemen.

Dit onderwerp is belangrijk. Het is een ernstig debat waard. Diverse commentatoren hebben echter al opgemerkt dat het vijgen na Pasen zijn. Het kalf is al verdrongen. Vooreerst is het kalf al verdrongen in 1988, door de overname van de Generale. Verder zijn de politieke knopen vorige week al doorgehakt, in een conclaaf van partijvoorzitters en ministers-presidenten. Zo gaat dat nu eenmaal in een participatie. Laat ons eerst even stilstaan bij het compromis dat in dat conclaaf tot stand kwam. Dat bevat voor elk wat wils. De VLD kreeg de toezegging dat de gemeenten hun aandelen mogen verkopen, zodat de gemeentebesturen nog voor Sinterklaas kunnen spelen in de aanloop naar de verkiezingen; de sp.a kreeg de toezegging dat de participatie wordt verhoogd in de distributienetten waarin die partij via de gepolitiseerde intercommunales een stevige vinger in de pap heeft. Het ultieme eindresultaat zal echter zijn dat de Vlaamse gemeenten hoe dan ook aan Suez verkopen.

De heer Francis Vermeiren: Wat zijn uw bronnen inzake het VLD-standpunt, mijnheer Verreycken?

De heer Rob Verreycken: Dat zijn De Tijd en De Standaard.

De heer Francis Vermeiren: De Tijd en De Standaard hebben bericht over het standpunt van de VLD waarin wordt gepleit voor de gemeentelijke autonomie. U mag dat standpunt niet verkeerd interpreteren. Verder is er nergens iets gezegd of geschreven over een ander of een aanvullend standpunt van de VLD. Ik stel dus vast dat u eigenlijk geen bronnen hebt die uw beweringen kunnen staven. U bent te snel met uw conclusies.

De heer Rob Verreycken: Zult u hier straks komen vertellen dat de gemeenten niet zullen verkopen? Dat zou me verwonderen. In dat geval hebben alle kranten het verkeerd voor gehad.

Ik wil er hier ook even op wijzen dat op dit ogenblik in de sector van de distributienetten zowel door CD&V, VLD als sp.a een zelden geziene politisering bezig is. Die komt onder meer tot uiting in de recente oprichting van de zogenaamde 'unieke operator', een bedrijf dat in opdracht van de intercommunales de netten moet beheren. Het management is vrijwel compleet gepolitiseerd. Het is vrij duidelijk dat de drie traditionele partijen actieve pogingen ondernemen om ook in de vrijgemaakte energiemarkt een soort van reservaat te behouden waarin zij naar hartelust politieke benoemingen kunnen doen.

Men zal me ongetwijfeld zeggen dat het wel zo is, maar ik geloof niet dat Louis Tobback een specialist inzake energie is.

Ik wil ook even stilstaan bij de evolutie sedert 1988. Het is vrij duidelijk dat de overnamegolf vanuit Frankrijk, gecombineerd met de lakse verklaringen van minister Verwilghen, in feite drijft op de goedkeuring door het Belgische establishment in dit land. De cruciale stap werd gezet toen in 1988 De Benedetti zijn raid inzette op de Generale Maatschappij. Alle belgicistische kringen werden ingezet om de Generale uiteindelijk in handen van Frankrijk te spelen. Zo was er zelfs een opgemerkte persoonlijke interventie van de Belgische koning – het zou trouwens niet de laatste zijn. In 1999 nam Suez de volledige controle over Tractebel over. Mensen op regeringsniveau beleden lippendienst aan de verankering, maar deden in feite niets. In de daaropvolgende jaren bouwde Suez steeds meer aandelen op in Electrabel. Dat kan de regeringskringen niet ontgaan zijn, maar opnieuw gebeurde er niets. Ik kan weinig meer doen dan mijn verontwaardiging uitdrukken over zoveel laksheid.

Ik eindig met een slotbedenking. In het wereldje van de vennootschappen wordt nogal eens gesproken over vissen die elkaar opeten. Wij spreken hier vandaag over de haai die Suez zeker is, maar ik ben niet vergeten dat er in het dossier van al die Franse overnemers nog een andere vis betrokken is. Als Suez een Franse haai is, dan spreek ik hier over een echte anti-Vlaamse orka die nog steeds in onze wateren rondzwemt. Die orka heeft zijn fortuin gebouwd op de plundering van Congo en is nog steeds bijzonder winstgevend, wat altijd en overal zijn voornaamste doel is geweest. De orka heeft de Generale uitgeleverd aan Frankrijk en zo de basis gelegd voor de huidige slechte situatie. Hij heeft ook verhinderd dat Sabena werd overgenomen door KLM, wat duizenden Vlamingen hun job heeft gekost. De

anti-Vlaamse orka luistert naar de naam NV van Saksen-Coburg. Het Electrabel-verhaal maakt het nog maar eens duidelijk: als Vlaanderen echt werk wil maken van een verankering van zijn economie en van de verdediging van zijn strategische belangen tegen Parijs, dan moeten wij dringend de vuile vennootschap NV van Saksen-Coburg definitief failliet te verklaren. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: De heer Schouppe heeft het woord.

De heer Etienne Schouppe: Mijnheer de voorzitter, heren ministers, geachte collega's. De lezing van de Franse en Belgische kranten op 10 en 11 augustus jongstleden over de volledige opslorping van Electrabel door de Franse meerderheidsaandeelhouder Suez, was voor mij uitermate leerrijk.

De titels van de artikelen vertalen enerzijds een fierheid in Frankrijk. Le Monde – toch niet de eerste de beste krant – pakt uit met de titel 'Suez s'impose à l'Europe dans le gaz et l'électricité'. Le Figaro schrijft: 'Suez: nouveau géant européen de l'électricité'.

Anderzijds is er een fatalistische verbijstering aan Belgische kant. Uit de titels merken we waar het schoentje wringt. Le Libre had het over 'Electra-france'. De Standaard titelde 'Electrabel volledig Frans'.

De Morgen schreef 'België is laatste kroonjuweel kwijt' en De Tijd vermeldde dit feit onder de titel 'Belgische elektriciteit volledig in Franse handen'.

Na een succesvolle overname in de loop van de eerstkomende weken zal Frankrijk over twee bedrijven in de Europese top-5 van energieleveranciers beschikken. De omzet van deze bedrijven bedraagt respectievelijk 47 miljard euro en 30 miljard euro. EDF bevindt zich in deze top-5 vlak achter het Duitse EON. Daarna volgen ENEL, RWE en vervolgens weer een Frans bedrijf Suez. België verliest zijn nationale leverancier. Electrabel staat momenteel in voor ongeveer 75 percent van de in ons land verbruikte elektriciteit en gas.

Op 11 augustus 2005 is in De Tijd een artikel verschenen onder de titel 'Belgische beursreuzen vallen een na een in buitenlandse handen'. Sinds de lancering van de Bel-20 in 1991 is Electrabel het dertiende van de twintig in de Bel-20 opgenomen bedrijven dat wordt opgeslorpt. De meeste bedrijven bevinden zich ondertussen in buitenlandse, voornamelijk Franse,

handen. De heer Verreycken heeft dit daarnet al aangehaald. Cockerill-Sambre maakt deel uit van Arcelor. De BBL maakt deel uit van ING. Royale Belge maakt deel uit van de AXA-groep. De Generale Maatschappij maakt deel uit van Suez. Tractebel is ook een divisie van Suez geworden. Petrofina maakt deel uit van Total. CBR is een onderdeel van Heidelberger geworden. Cobepa zit bij BNP Paribas. GIB is Carrefour geworden. Momenteel vormt de integratie van Electrabel in Suez het gespreks-onderwerp van de dag. KBC en Fortis zijn er in de loop van dezelfde periode in geslaagd respectievelijk Gevaert, Almanij en de Generale Bank in Belgische handen te houden.

De beslissingscentra van een groot gedeelte van de belangrijkste Belgische bedrijven zijn momenteel in het buitenland en vooral in Frankrijk gevestigd. Ons land raakt in feite economisch gekoloniseerd. Wie deze zaken in ogenschouw neemt, kan het Belgisch financieel establishment moeilijk prijzen erg vaderlandslievend te hebben geageerd.

Tegenover deze sombere achtergrond kunnen we ons verheugen in de resolute koerswijziging die de Vlaamse Regering met haar Septemberverklaring heeft ingeluid. De Vlaamse Regering legt de nadruk op de absolute noodzaak ons economisch weefsel en de concurrentiekracht van ons bedrijfsleven opnieuw te versterken. De Vlaamse Regering wil hierbij ook oog voor de KMO's hebben. De KMO's worden steeds meer de motor van onze tewerkstelling. We kunnen in Vlaanderen geen sociaal paradijs op een economisch kerkhof opbouwen.

De houding van CD&V ten aanzien van het dossier Electrabel is derhalve gericht op het maximaal aanwenden van de middelen die na de overname door Suez zullen vrijkomen. Deze middelen moeten worden aangewend om in Vlaanderen nieuwe mogelijkheden te creëren en om de regeringspolitiek te ondersteunen.

In feite zijn de teerlingen al geworpen.

Het bod van Suez zit vervat in de prospectus, die door de CBFA reeds werd goedgekeurd. De waardering van het aandeel van Electrabel tegen 322 euro cash en 4 aandelen in Suez werd door de belangrijke Belgische aandeelhouders aanvaard. Laten we dat niet vergeten.

Toch vinden wij dat een supplement van zes aandelen in plaats van vier een correcte premie zou zijn

ten aanzien van de intrinsieke waarde van het aandeel van Electrabel. Vandaag stond in de krant dat onder meer Intermixt na onderzoek en extern advies de financieringsintercommunales heeft aangeraden de Electrabel-aandelen te verkopen aan Suez en de dividendgerechtigde aandelen van Suez tijdelijk aan te houden.

Met respect voor de gemeentelijke autonomie over de uiteindelijke beslissing kan CD&V achter een dergelijk standpunt staan. De aanvaarding geeft aan de Vlaamse gemeenten die deel hebben in de betrokken intercommunales, een pak financiële middelen. Het gaat om zowat 447 miljoen euro cash en, afhankelijk van de beurskoers, om ongeveer 140 miljoen euro in aandelen. Samen is dat meer dan 600 miljoen euro.

Wat kan er met dat geld gebeuren, rekening houdend met de gemeentelijke autonomie? Het lijkt ons vooreerst aangewezen dat de schulden die door de lokale besturen werden aangegaan om een positie in te nemen in de energiesector, worden afgebouwd. Daar kan het door mij daarnet geciteerde bedrag van meer dan 400 miljoen euro toe bijdragen. In elk geval blijft er nog een saldo van 200 miljoen euro over. Dat bedrag kan voor andere doeleinden worden gebruikt.

Wat dat betreft, wens ik zeer duidelijk te zijn. CD&V is helemaal geen voorstander van het doorvoeren van een strategische participatie in het Franse privé-bedrijf Suez. We beschouwen het als een fantasma te denken dat er via een participatie in Suez van ongeveer 5 procent – wat ongeveer 1,2 miljard euro zou kosten – een Belgische of Vlaamse referentieaandeelhouder echt een beslissende invloed kan hebben op de beleidsvoering van Suez ten aanzien van België of van Vlaanderen. Dat geldt ook als een strategische samenwerking met andere Belgische investeerders tot stand zou komen. Ik denk daarbij aan de groep-Frère, met GBL en NPM, of de groep-Sofina.

Als we vaststellen dat een eenvoudig beursgerucht als zou PepsiCo een bod overwegen op Danone – een gewone yoghurtfabrikant, zoals ik onbeleefd pleeg te zeggen – reeds voldoende is om het Elysée en Matignon een sterke verdediging te doen uitwerken, dan mogen we redelijkerwijze aannemen dat een strategische samenwerking tussen ‘les petits belges’ om het beleid van Suez te oriënteren de politieke stoppen in Parijs zeer snel zou doen doorslaan. Wij beschikken niet over een wet die de overname onmogelijk maakt van bedrijven die van nationaal en strategisch belang worden beschouwd. Frankrijk heeft die wel.

Wat willen we dan uiteindelijk? Na de ervaring die we hebben opgedaan met Electrabel, zijn we van oordeel dat de publieke sector, en derhalve ook de lokale besturen, een strategisch blok moeten uitbouwen voor de nutsvoorzieningen in het algemeen en de energieleveringen in het bijzonder.

Collega's, met wat we geleerd hebben uit de ervaringen met Electrabel, zijn we van oordeel dat de openbare sector en dus ook de betrokken lokale besturen een strategisch blok moeten uitbouwen inzake de nutsvoorzieningen in het algemeen en de energieleveringen in het bijzonder.

Voor de distributiesector in Vlaanderen is decretaal reeds vastgelegd dat er een verhouding moet komen van 70 procent uit de openbare sector en 30 procent uit de privé-sector. We denken dat het op termijn terugschroeven van het individuele aandeel van de producenten en de leveranciers van bijvoorbeeld elektriciteit onder de globale grens van 25 procent, met voor elke leverancier een maximum van bijvoorbeeld 10 procent, geen goede afweging kan bieden voor het samengaan van de openbare sector met de privé-sector.

Achteraf kan een marktconforme afwikkeling via een beperkte beursgang de gemeenten nieuwe financiële zuurstof geven. De gemeenten hebben dat geregeld nodig.

In verband met het elektriciteitstransport kan een verhoging van de gemeentelijke participatie in Elia en de parallelle vermindering van het aandeel van de individuele elektriciteitsleveranciers tot een netwerk leiden dat op marktconforme basis wordt beheerd door de openbare sector, en een reële concurrentie tussen de producenten en een prijsvermindering voor de industriële en de privé-klanten echt mogelijk maakt. Het is voor Vlaanderen absoluut nodig ook binnen de eigen grenzen op meerdere producenten en leveranciers een beroep te kunnen doen.

Ook in verband met de gaslevering kunnen de gemeenten een sterkere positie uitbouwen door alle transitactiviteiten in Fluxys te concentreren, liefst via een swap tussen de Fluxys- en de Distrigas-aandelen. Op die manier kan er een dominante participatie totstandkomen waarbij niet alleen de internationale activiteiten verder worden gestimuleerd. Dat is onder andere in het belang van de werking van de gasterminal van Zeebrugge. Bovendien zou het de ontwikkeling van het binnenlands distributienetwerk voor de klanten echt verzekeren.

Collega's, we weten allemaal dat het debat dat we hier vandaag voeren, voor een groot deel een virtueel debat is. Door de snelheid waarmee de overgang-procedure werd afgehandeld in de diverse cenakels praten we eigenlijk een beetje te laat.

De feiten die we constateren, en de gevolgen van wat er vandaag dreigt te gebeuren met mens en maatschappij, moeten voor ons een gelegenheid zijn om na te denken over wat we in de nabije toekomst moeten doen. De trendbreuk die de Vlaamse Regering wil realiseren, moet alle kansen krijgen en moet worden ondersteund door duidelijke strategische keuzes van alle actoren die een bijdrage kunnen leveren.

Het succes van de ARKimedees-regeling bij de investeerders bewijst de beschikbaarheid van middelen en moet ons doen nadenken over het uitbreiden van formules ter versteviging van de financiële structuur van onze Vlaamse bedrijven en de verankering ervan in Vlaanderen. De lokale besturen hebben nu de kans sterk in te spelen op het door de Vlaamse Regering uitgetekende tracé. Elke bouwsteen die kan worden aangebracht om meer economische groei te realiseren, de productiviteit te verhogen, het ondernemingsklimaat te verbeteren en de menselijke ontwikkeling te stimuleren, is vandaag welgekomen.

Collega's, het is u niet onbekend dat België voor de vier criteria die ik zojuist heb geciteerd, de voorbije jaren op de terugweg was.

De Vlaamse Regering heeft duidelijke bakens uitgezet. Wij allen hebben nu de plicht onze passende bijdrage te leveren in het belang van de welvaart en het welzijn van onze bevolking. De Vlaamse Regering kan voor haar opzet volledig rekenen op CD&V. *(Applaus bij CD&V en N-VA)*

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, heren ministers, collega's, in dit dossier komen veel aspecten van het Belgisch en Vlaams energiebeleid samen, met name de liberalisering van de markt, de wens te komen tot lagere en transparantere tarieven, de onafhankelijkheid van de netwerkbeheerders, de rol die de openbare besturen en dan met name de gemeenten hierin moeten spelen, de gevolgen voor de gemeenten, en, last but not least de vraag naar 'verankering' van zogenaamde strategische sectoren.

Het maakt van dit dossier een complex geheel waarin uiteraard vele belangen spelen – die van de betrok-

ken bedrijven zelf, van de overheden op federaal, Vlaams en gemeentelijk niveau, de belangen van de werknemers en van de consumenten, het belang van de hele economie – die vaak ook met elkaar in tegenspraak zijn. Het lijkt ons dan ook een zeer goed idee hierover een actualiteitsdebat te houden.

Het overnamebod kwam wellicht niet als een verrassing. Verschillende collega's hebben verwezen naar het verleden, maar ik herinner me levendig dat Suez in feite sinds 1988 haar greep op Electrabel en op de Belgische energiesector aan het versterken is. We moeten ook in al wat we zeggen de wetswijziging van 1996 over de afschaffing van de controle op de energieproductie in het achterhoofd houden.

Wat vandaag gebeurt, is dus het orgelpunt van een evolutie die reeds lang aan de gang is. De vraag rijst hoe we ons tegenover deze evolutie moeten positioneren. Sommigen zullen het wellicht jammer vinden dat een zogenaamd 'kroonjuweel' nu volledig – want voor een groot deel was het dat al – in buitenlandse handen komt. Men vergeet daarbij denk ik dat 'verankering' ook op andere manieren tot stand kan komen. Verankering van knowhow is eveneens zeer belangrijk. Suez zou wat dat betreft niet zomaar de aanwezige knowhow uit Brussel kunnen weghalen. Verankering kan ook via corporate governance: zo is er de belofte van Suez om zichzelf om te vormen naar een Europese vennootschap. Dat impliceert uiteraard dat erover moet worden gewaakt dat deze belofte hard wordt gemaakt. Er kunnen Belgische bestuurders worden opgenomen in de raad van bestuur. Overigens moet ook worden vastgesteld dat de overname toch past in de schaalvergroting die zich in de energiesector doorzet. Dat geldt niet alleen voor België of Frankrijk, denk maar aan wat zich heeft voorgedaan in Spanje de jongste maanden, denk maar aan wat zich heeft voorgedaan in Duitsland, Denemarken en zovele andere landen. Spanje is een bijzonder voorbeeld, omdat de situatie daar te vergelijken valt met de onze.

Ons inziens moet dit dossier op een meer structurele manier worden bekeken. Wat zijn de gevolgen voor de liberalisering van de energiemarkt? Versterkt deze operatie de dominantie van de huidige feitelijke monopolist en zo ja, noopt dit dan tot extra maatregelen? Wat zijn de gevolgen voor de tarieven, voor onze bevoorradingszekerheid en voor de onafhankelijkheid van de netwerkbeheerders?

Ik heb daarstraks inzake prijsvorming aandachtig geluisterd naar de heer Verreycken. Ik denk dat hij een facet van dit dossier uit het oog verliest, name-

lijk de Elektriciteitswet. Ik heb hem daarstraks niet willen onderbreken, maar ik vestig er de aandacht op dat artikel 33 van de Elektriciteitswet als dusdanig de minister van Economie toelaat om in geval van overdrijving van de producent op te treden op elk niveau inzake het produceren en het leveren van energieproducten.

De belangrijkste conclusie uit het overnamebod lijkt mij te zijn dat we de inspanningen om de markt te liberaliseren en competitiever te maken sterker en sneller dan ooit zullen moeten doorzetten. Electrabel blijft sowieso de dominante speler op de markt. Het nieuwe feit dat het bedrijf nu volledig in buitenlandse handen zou komen, kan een verschil maken, maar dat is in wezen eigenlijk minder belangrijk.

In beide gevallen zullen de regeringen in het belang van de consument bijkomende maatregelen moeten nemen om de markt echt vrij te maken. Hetzelfde geldt voor de tarieven en dan met name de tarieven gehanteerd door de distributienetbeheerders waar volgens het rapport dat McKinsey heeft voorgesteld in het Vlaams Parlement, nog grote efficiëntiewinsten te boeken zijn. Hier spreken we dan niet alleen over het toezicht vanwege de CREG maar ook over een rationalisering van de bestaande structuur van het beheer van het distributienet.

Zoals bekend, staat de creatie op stapel van een unieke operator, door een samensmelting van Electrabel Netten Vlaanderen met Gedis en Indexis, een operatie die zeker een positieve impact kan hebben op de werking van de markt en die dan ook zo spoedig mogelijk moet kunnen worden afgerond. Graag had ik hierover de visie gehoord van de minister. Het energiebeleid zou kortom, onafhankelijk van het overnamebod, gericht moeten blijven op het algemeen belang en op de belangen van de consument. Maar dat kan alleen maar als de neuzen allemaal in dezelfde richting staan.

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, bij die neuzen horen ook de neuzen van de gemeentebesturen. De voorzitter van Intermixt, die de gemeenten in dit dossier adviseert, spreekt van een 'pax electrica' tussen de federale overheid, de deelregeringen en de gemeenten. In die pax electrica zit echter geen strategische participatie vanwege de gemeenten in Suez.

Op het eerste gezicht lijkt het inderdaad niet aangezien dat de gemeenten een participatie nemen in

Suez, aangezien dat toch een gewoon commercieel bedrijf is. Men kan zich tevens de vraag stellen of het de taak is van de gemeenten om via een participatie te zorgen voor de Vlaamse verankering van een commercieel energiebedrijf. Want waarom zou men er dan nog langer belang bij hebben om de dominante positie van een bedrijf af te bouwen als men er zelf in participeert?

Maar bovenal moeten de gemeenten echter autonoom een afweging kunnen maken van alle mogelijkheden die duurzame investeringen en desgevallend rendement opleveren. De gemeenten hebben een rol te spelen in het distributienetbeheer omdat dit nog steeds een monopolie is en een taak van openbaar belang. De gemeenten schijnen dit pad te bewandelen. De VLD verheugt zich daarover.

Als ik goed ingelicht ben, houden de gemeenten van het bod nog ongeveer 60 percent over nadat de leningen die werden aangegaan om de Electrabel aandelen te verwerven, werden afgelost. Bij mijn weten zijn de cijfers van de heer Schouppe hierover correct. We moeten die cijfers dan ook in het achterhoofd houden en er voortdurend rekening mee houden. Als het in dit dossier gaat over mogelijkheden van inkoop, participatie, enzovoort, dan moeten we ook in het achterhoofd houden over welke middelen we beschikken, en wat het overschot zal zijn na het terugbetalen van de leningen die zijn aangegaan bij het onderschrijven van de aandelen Electrabel langs het kanaal van Fedelec en andere financieringsmaatschappijen en intercommunales. Tezelfdertijd moeten we rekening houden met de mogelijkheden waarover de gemeenten beschikken en moeten we de eventuele dividenden tegen elkaar afwegen.

Men zou dit resterend bedrag inderdaad kunnen gebruiken om de positie in het netwerkbeheer te versterken – en dat is aan te raden – maar ook om de bestaande schulden af te lossen. Ik heb het dan over de schulden die betrekking hebben op de financieringsintercommunales. Zo kan men zich verzekeren van een nieuwe terugkerende inkomstenstroom. We hebben het hier in de afgelopen maanden vaak gehad over de Elia-heffing. Volgens mij was en is het de bedoeling om sommige stromen recurrent te maken of te vervangen. Dat is een van de facetten van de pax electrica van Intermixt.

Toen Suez midden in de vakantieperiode zijn openbaar bod op 49,5 percent van de aandelen van Electrabel kenbaar maakte, waren we meer verrast door

het tijdstip dan door het feit zelf. U zult onmiddellijk begrijpen waarom ik dit zeg. Het tijdstip, dat zou te maken hebben met een plotse evolutie in de beurskoersen van Electrabel, bemoeilijkte in elk geval een grondige voorbereiding van het antwoord op het bod.

Wie het verslag van het debat in de Kamer met de minister van Economie heeft gelezen, kon kennis nemen van de bemerkingen van onze collega's over het tijdstip, de navolging, de correctheid van het bod, en zo meer.

De heer Schouppe heeft naar het prospectus verwezen, maar hij zal ook rekening moeten houden met de inbreng en de controle van de Nationale Bank Commissie op de operatie. Ze kan eveneens optreden bij klachten.

Het bod, dat, na de overname van SPE door Gaz de France, vrijwel de hele Belgische energieproductie onder buitenlandse controle brengt, roept bij mij diverse vragen op. Ik richt me tot de minister van Economie. Kan het nuttig zijn, los van al onze ideeën en de adviezen van de intercommunales, om markttechnisch gesproken binnen de huidige toestand van de eenmaking en de beheersing van de Europese energiemarkt strategische participaties te verwerven in de productie?

Ik heb naar de heer Schouppe geluisterd. Ik heb veel respect voor zijn standpunt. Maar ik zou graag zijn visie op dit punt kennen. Is het markttechnisch gezien nuttig om een strategische participatie te verwerven? Dat betekent nog niet dat we dat dan moeten doen, maar we moeten er tenminste over nadenken. Ik kom daar zo dadelijk op terug.

We kunnen ons trouwens ook afvragen wat de onderhandelingspositie is tegenover Suez indien men de meerderheid wil verkrijgen in Elia en/of Fluxys. Sommigen willen dat verkrijgen, zeer velen zelfs. Denk maar aan het decreet 70/30, en men spreekt zelfs over meer. Daar is veel geld voor nodig. Er werd net over 600 miljoen gesproken. Als mijn gegevens kloppen, ligt het bedrag om die positie te verwerven boven de 2,4 miljard. Voor een goede onderhandelingspositie moet men zich niettemin de vraag stellen of een strategische markttechnische situatie niet goed zou zijn om in een betere onderhandelingspositie te komen. Ik vraag aan de minister wat hij daarvan denkt.

Anderzijds zou ik zijn visie willen kennen op de meerderheden in het aandeelhouderschap in Elia,

Fluxys en de distributienetbeheerders. Is die voldoende om de dominantie van de producenten op de energiemarkt te kunnen opvangen? Het is aangegeven van een belangrijke vinger, zo niet een hand, in de pap te hebben wat de distributie betreft. Denk even aan het transport van de elektriciteit. Ik moet het u niet vertellen, elektriciteit kan men niet opstapelen, niet in de ijskast stoppen. Het verdwijnt. Er is een overschot van 15 procent. Velen willen die 15 procent ter beschikking stellen van anderen. De regering zou daarover moeten waken. Men spreekt van een elektriciteitsbeurs. Volgens mij is het moment gekomen om daar werk van te maken. In de huidige onderhandelingspositie moet de regering, in de eerste plaats de federale maar ook de Vlaamse, de problematiek van de elektriciteitsbeurs op de tafel leggen. Al die zaken zijn nuttig om te weten. Welke invloed heeft een meerderheidsaandeelhouderschap op de productie, de werking en het transport van elektriciteit en gas?

Collega's, ondertussen is algemeen bekend dat Suez garanties wil bieden voor de verankering in het Belgische energiebeleid. Mijnheer de minister, hebt u in dat kader meer informatie over de tewerkstelling, het prijsbeleid, een eventuele Belgische hoofdzetel, deugdelijk bestuur, het aantal Belgen in de raad van bestuur van Suez en de gelden die tot dusver door Electrabel werden gereserveerd voor de ontmanteling van de Belgische kerncentrales? Welke onderhandelingspositie wordt ingenomen?

Er is een reserve opgebouwd van iets meer dan 4 miljard euro. Men streefde ernaar om dat in de toekomst uit te breiden tot 10 miljard. Wordt die 4 of 4,5 miljard overgeheveld naar Suez? Mijnheer de minister, ik ben er rotsvast van overtuigd dat u op deze vraag kunt antwoorden en dat de visie van de regering zeer duidelijk zal zijn.

Collega's, als overtuigd communalist wil ik me volmondig achter het standpunt van de minister van Binnenlandse Aangelegenheden scharen. De gemeentelijke autonomie moet volwaardig kunnen spelen, maar ik denk niet dat het antwoord op de vraag voor alle gemeenten hetzelfde is.

Gemeenten moeten de mogelijkheid hebben vrij te beslissen wat met de gelden gebeurt. Als we kijken naar de belangen van de economie en de consument, is het duidelijk dat het de gereguleerde netwerken zijn die strategisch belangrijk zijn. Het is in de eerste plaats op dat niveau dat men iets kan doen aan de tarieven, de bevoorradingszekerheid en -veiligheid

en de eerlijke concurrentie. Het is dus ook op dat niveau dat controle mogelijk moet blijven.

Het zou niet van behoorlijk bestuur getuigen, mocht de nabijheid van verkiezingen de verleiding doen ontstaan om eenmalig extra middelen met een kortstondig genot te beuren uit deze vermogensbestanddelen.

Mijnheer de minister, de vraag rijst of de tarieven dan niet zullen worden gebruikt ter correctie van een manke werking van de markt op het niveau van de productie. Vandaag stelt Elia een tarief voor. Dat tarief wordt voorgelegd aan de CREG, die de boekhouding, de activa, de passiva en de afschrijvingen van Elia onderzoekt. Onder invloed van de minister van Economische Zaken dringt de CREG erop aan de tarieven te drukken. Hoe groter de impact op de distributie, hoe groter de invloed van de CREG en de VREG op de prijsvorming, maar zij hebben alleen zeggenschap over de prijsvorming van het transport. De prijs van elektriciteit wordt bepaald door de productie, het transport en de distributie. Er zijn dus 3 factoren. De eerste factor kunnen we beïnvloeden. Samen met de CREG kunnen we de prijs drukken.

Mijn vraag aan u, mijnheer de minister, is een vrij moeilijke vraag. Gemeenten die te horen krijgen dat ze moeten participeren in het distributienet mogen niet denken dat ze daarmee de productieprijzen kunnen beïnvloeden. Wel kunnen we waken over een eerlijke distributie en kunnen we erover waken dat iedereen aan bod komt, dat er geen monopolie komt, dat er een elektriciteitsbeurs komt en dat andere spelers op de markt kunnen komen. Als we het maximale zeggenschap hebben in de distributienetten en als we de CREG als bondgenoot hebben om de prijs te drukken, mogen we niet denken dat we daarmee de prijs van de productie in handen hebben. Er is maar één wapen dat we inzake de productieprijzen kunnen hanteren, en dat is artikel 33 van de Elektriciteitswet waar ik daarstraks allusie op heb gemaakt.

De heer Bart Martens: Mijnheer Vermeiren, u slaat de nagel op de kop. Het verwerven van een sterkere positie binnen het beheer van de netten is een noodzakelijke maar onvoldoende voorwaarde om te komen tot lagere prijzen. Buiten artikel 33 van de Elektriciteitswet zijn er nog andere mogelijkheden om het productiemonopolie van Electrabel te doorbreken. Ik heb met een collega van u zelfs een wetsvoorstel ingediend in de Senaat om de nieuwe investeringskansen op de markt te vrijwaren voor

de nieuwe spelers op de markt. Een arrest van het Europees Hof van Justitie heeft komaf gemaakt met de historische contracten die rusten op de toewijzing van de interconnectiecapaciteit met Frankrijk en bepaalt dat die interconnectiecapaciteit opnieuw moet worden toegewezen.

Als die interconnectiecapaciteit wordt toegewezen aan nieuwe spelers, zal dit vanzelfsprekend leiden tot een grotere concurrentie tussen de verschillende leveranciers en dus ook voor een neerwaartse druk op de prijzen. Dan moet de beheerder van het transportnet die de capaciteit moet toewijzen, met name Elia, dat in alle onafhankelijkheid kunnen doen. Zolang Electrabel daar een blokkeringsminderheid in blijft behouden, is dat zeker niet gegarandeerd. Ik wil u daarom vragen of uw fractie ook is gewonnen enerzijds voor het doorbreken van het monopolie op het vlak van de stroomproductie, en anderzijds voor het afbouwen van de dominante positie van Electrabel in Elia tot beneden de blokkeringsminderheid en ten slotte het afbouwen van de belangen van Electrabel tot beneden de blokkeringsminderheid in de distributienetbeheerders.

Ik hoor u zeggen dat u ten volle rekening wilt houden met de autonomie van de gemeenten. De gemeenten hebben via Intermixt laten weten dat zij verkiezen het belang van de gemeenten op te bouwen tot 75 percent zodat Electrabel in de DNB's wordt teruggedrongen tot beneden de blokkeringsminderheid. Ik zou van u willen weten of de VLD ook resoluut achter dat standpunt staat. Ik heb van de heer Schouppe gehoord dat CD&V alvast dat standpunt genegen is en het belang van producenten en leveranciers in het beheer van de netten wil terugdringen tot beneden de blokkeringsminderheid. Dat is ook het unaniem standpunt van de algemene raad van de CREG waar de grootverbruikers, de kleinverbruikers, het VBO, de vakbonden, de consumentenorganisaties en de milieuorganisaties in zitten. De maatschappelijke actoren zeggen: breng dat belang van producenten en leveranciers in het beheer van die netten terug tot beneden die blokkeringsminderheid. Ik wil van u weten of dit ook het standpunt is van de VLD. Ik heb u veel vragen horen stellen, maar weinig antwoorden horen geven.

De heer Francis Vermeiren: U bent een van de betere leerlingen van de klas. U hoort me niet drie keer hetzelfde vragen, ik denk dat ik duidelijk genoeg geweest ben. Ik dacht dat het mijn plicht was de aandacht te vestigen op het feit dat het onvoldoende is een blokkeringsminderheid te hebben of niet.

Natuurlijk moet daarvoor geijverd worden en liefst zo vlug mogelijk. Ik heb de aandacht gevestigd op het feit dat de percentages van het aandeelhouder-schap vandaag de volgende zijn: 40 percent bij de beurs, 30 percent bij de gemeenten en 30 percent bij de anderen.

Er kan naar meer worden gestreefd, maar dat geeft geen garantie voor de prijs. U gaat dan verder door te stellen dan het andere monopolie moet worden doorbroken. Ik heb daar mijn visie over, maar ik wil die van de minister kennen. Kan het om zeggenschap te krijgen, aangewezen zijn het monopolie te doorbreken? Het monopolie wordt ondertussen door anderen mee gespeeld, maar we kennen die. Mijnheer Martens, u verwijst naar wat u in de Senaat hebt ingediend. Het standpunt van de VLD is voldoende gekend omdat we uw voorstel mee ondertekend hebben. Het is goed om dat nog even in herinnering te brengen.

Het antwoord op de vragen over de toestand ontstaan door het bod van Suez, geeft aan elk bestuur de verantwoordelijkheid na te denken over zijn inbreng in het energiegebeuren. Met andere woorden, wat is het gevolg van te kiezen voor Fluxys, Elia en andere duurzame investeringen? Nog afgezien van dit strategische aspect, rijst de vraag wat de financiële ins en outs zijn van een keuze voor Fluxys, Elia, Distrigas en het netbeheer. Gemeentebesturen hebben bij mijn weten daarover nog geen duidelijke informatie gekregen, en dat bevordert het nemen van een beslissing natuurlijk niet. Maar we hebben nog tijd. Het zou goed zijn dat de gemeenten garanties, berekeningen en prognoses krijgen in verband met de opbrengsten.

Uit betrouwbare analyses kan worden besloten dat het totale rendement van een participatie in Suez, als gevolg van strategische participaties in energiebedrijven, de komende tien jaar erg hoog zal liggen. Er is een iets groter risico en dat impliceert dat ook op dit vlak doorgedreven risicoanalyses moeten worden gemaakt.

Verder mag het debat over deze aandelen niet worden verengd tot een stukje vermogen van de gemeenten, maar moet het worden bekeken in het ruimer algemeen belang. Het ligt aan de besturen aan welk belang zij, rekening houdend met alle informatie, in alle autonomie voorrang geven. De gemeenten moeten beslissen of ze ingaan op het bod van Suez. Ze moeten beslissen of ze bereid zijn om een deel van de Electrabel-aandelen om te zetten in aandelen van

Suez en/of distributiemaatschappijen via constructies waarin kan worden voorzien. Ze moeten ook beslissen wat ze zullen doen met de aandelen van Suez die ze krijgen als ze ingaan op het bod. Er kunnen daar een hele reeks vragen bij worden gesteld in verband met dubbele taxatie en dergelijke. We zullen daar hopelijk in de nabije toekomst meer over verne-men.

Het zou goed zijn indien de gemeenten uitvoerig zouden worden geadviseerd. De diverse opties met hun gevolgen moeten daarbij klaar en duidelijk aan bod komen. Ik heb vannacht de minister nog op televisie horen zeggen dat het zijn taak is om als minister de voorgedij uit te oefenen. Hij moet erover waken dat de gemeenten hun taak naar behoren uitoefenen. Ik wil er dan ook op aandringen dat de regering ervoor zorgt dat de gemeentebesturen terzake zeer goed worden ingelicht.

De voorzitter: Mevrouw Gennez heeft het woord.

Mevrouw Caroline Gennez: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, er is al heel wat gezegd, en niet het minst door de laatste spreker. Het lijkt me echter goed om de context van het voorliggende dossier nog eens te schetsen.

We voeren dit debat naar aanleiding van het publieke bod van Suez op de nog in handen zijnde Electrabel-aandelen van onze gemeenten. Dat is een heel belangrijk debat om de energiemarkt in Vlaanderen te plaatsen en om controle te krijgen op de energieprijzen voor gezinnen en bedrijven. Dat is heel actueel gezien de economische toestand van ons land.

Sp.a-spirit heeft zich in het verleden altijd heel duidelijk uitgesproken voor de liberalisering van de energiemarkt. We hechten er geloof aan dat die liberalisering het voor gezinnen en bedrijven mogelijk moet maken om te genieten van een lagere energiefactuur. Eerlijke concurrentie kan, naar het schijnt, prijzen drukken. We mogen echter ook niet naïef zijn. We mogen niet geloven dat concurrentie automatisch zal spelen. Daarvoor zijn de belangen in de sector en op de energiemarkt te groot. Er zijn vandaag voldoende spelers op de markt aanwezig maar er zijn er ook een aantal die er alle belang bij hebben dat er semi-monopolies blijven bestaan of dat er een verwevenheid ontstaat of blijft bestaan tussen enerzijds de producenten van elektriciteit en anderzijds de distributeurs. Om het plastisch uit te drukken, als één transporteur ook meerderheidsaandeelhouder van de autosnelweg zou worden, en mee bepaalt

hoeveel zijn concurrenten moeten betalen om ook op die autosnelweg te rijden, dan is dat natuurlijk geen vorm van eerlijke concurrentie.

Het publieke bod van Suez in augustus op de Electrabel-aandelen waar ze nog niet over beschikken, is eigenlijk voor Vlaanderen de uitgelezen kans om de puntjes op de i te zetten. Suez wil heel duidelijk zijn positie op onze energiemarkt versterken en wil daarvoor gebruik maken van de ontwikkelingskansen die de vrijmaking van die markt biedt. Suez biedt voor elk Electrabel-aandeel 323,56 euro en vier van haar eigen aandelen aan de gemeenten aan. Dat is goed nieuws voor onze gemeenten die door de verkoop van die Electrabel-aandelen aan Suez netto, na terugbetaling van de openstaande leningen voor de oorspronkelijke verwerving van die aandelen, 430 miljoen euro kunnen verdienen.

De autonomie van de gemeenten is uiteraard een belangrijk goed. We zouden daar niet aan durven tornen. Toch durven we de gemeenten aan te raden op het bod van Suez in te gaan.

We hebben er geen problemen mee dat onze gemeenten hun Electrabel-aandelen verkopen. Volgens sp.a is er op lange termijn in de activiteiten productie en verkoop van een vrijgemaakte energiemarkt nog weinig plaats voor de overheid. We moeten echter heel duidelijk zijn: ik benadruk 'op termijn'. Vandaag is de werking van de vrije energiemarkt immers helemaal niet optimaal. Op het vlak van de productie van elektriciteit is er eigenlijk nog helemaal geen sprake van concurrentie zodat men die prijzen onder controle krijgt.

Omdat concurrentie de gezinnen en bedrijven echt ten goede kan komen, zouden we tegelijkertijd met de beslissing van de gemeenten om de aandelen te verkopen, moeten adviseren om maatregelen te nemen die de concurrentie stimuleren. Er werden er al een paar opgesomd. Ik denk dat er in dit parlement een relatieve consensus bestaat over een aantal maatregelen, zoals de verplichte verkoop van productie-installaties bij de verlenging van de milieuvergunning. Ook is er een federaal voorstel van de heer Bart Martens en de heer Willems om het verbod op productie-installaties langdurig stil te leggen. Voorts stellen we voor het ter beschikking stellen van ongebruikte productiecapaciteit aan nieuwkomers veilig te stellen. Ook zouden we graag hebben dat de veiliging van een significante hoeveelheid productiecapaciteit en de verhoging van de invoercapaciteit zouden worden gegarandeerd.

Ik weet dat dit alles het voorwerp uitmaakt van de onderhandelingen die onze federale premier op dit ogenblik voert met de heer Mestrallet van Suez. We denken dan ook dat daar tot een vergelijk bereikt kan worden dat belangrijk is voor de positie van onder meer onze transport- en netbeheerders op de energiemarkt.

Maatregelen om het productiemonopolie van Electrabel te doorbreken zijn eigenlijk veel belangrijker dan maatregelen die we eventueel zouden kunnen nemen om de Belgische verankering van Suez te verzekeren. Dat kan ik als socialist met de hand op het hart stellen. We moeten zelfs verder durven gaan en man en paard durven noemen. Blijven we participeren in Suez, dan wordt de Belgische overheid tegelijk speler én scheidsrechter. Elke voetballer of sportman weet dat dat niet kan. Het zou een oneerlijke wedstrijd opleveren, niet in het minst voor de bedrijven en de gezinnen. Alle spelers moeten dezelfde kansen hebben, zowel op het veld als op het terrein van de vrije energiemarkt. De scheidsrechter blijft best buiten het spel. Dat zou niet het geval zijn als de overheid een blijvende participatie neemt in één van de marktspelers, in dit geval Suez. De overheid heeft er dan immers geen belang bij scheidsrechter te spelen: ze heeft er dan wel alle belang bij dat die ene marktspeler het beter doet dan alle andere. Daarom is voor ons een eventuele participatie van de overheid in Suez alleen mogelijk op korte termijn, voor een precies afgelijnde periode, zodat we onze decreten terzake niet hoeven aan te passen. Laat dit echter duidelijk zijn: voor sp.a is een strategische participatie in Suez op lange termijn niet alleen oneerlijk, maar ook echt waanzinnig.

Net zoals het de overheid is die de autosnelwegen bezit en de regels bepaalt waaraan de gebruikers zich moeten houden, moet de overheid veeleer participeren in het netbeheer, zeg maar de snelweg waarover de elektriciteit reist. Wij vinden dat de middelen die vrijkomen uit de verkoop van de Electrabel- en Suez-aandelen, in een tweede fase moeten worden gebruikt om de positie van de overheid in het netbeheer te versterken. Precies in het netbeheer ligt immers de sleutel om ervoor te zorgen dat producenten en leveranciers aan gelijke en niet-discriminerende voorwaarden gebruik kunnen maken van het net. In het ideale geval zou er in die vrijgemaakte energiemarkt een volledige splitsing moeten zijn tussen producenten en leveranciers enerzijds en netbeheerders anderzijds. Maar laten we eerlijk zijn: gelet op het verleden van onze energiemarkt is dit evenwel niet realistisch.

We pleiten er daarom voor dat de participatie van producenten en leveranciers in het netbeheer zo veel mogelijk wordt beperkt.

In april 2005 deed de CREG een aantal aanbevelingen over de werking van onze elektriciteitsmarkt. De heer Martens heeft hier al gezegd dat in de Algemene Raad van de CREG werkelijk alle stakeholders zitting hebben: de werkgevers, de werknemers, de milieuverenigingen, de grote en kleine verbruikers, de producenten en de leveranciers. Het feit dat zo'n verscheiden samengestelde raad tot een eensgezind advies komt, stemt tot nadenken. In dat advies stelt de CREG dat het aandeel van producenten en leveranciers in Elia en in alle distributienetbeheerders moet beperkt worden tot een niveau dat lager ligt dan de blokkeringsminderheid. Alleen dan is volgens de CREG gewaarborgd dat er geen potentieel voordeel verbonden is aan het niveau van participatie van de marktspelers in de transmissie- en distributienetbeheerders.

Dat is een technisch debat en het gaat over heel veel geld. Maar de uiteindelijke bedoeling van de vrijgemaakte energiemarkt is wel de prijzen voor gezinnen en bedrijven te verlagen en de kwaliteit van de dienstverlening te verhogen. In een goed werkende vrijgemaakte energiemarkt moeten alle marktspelers met gelijke wapens kunnen strijden. Het is dan ook belangrijk dat het Vlaams Parlement stelt dat geen enkele producent of leverancier een blokkeringsminderheid in het netbeheer mag bezitten. Iedereen gelijk dus, ook op het net. Met het oog op lagere prijzen voor gezinnen en bedrijven stelt sp.a dan ook voor om het aandeel van de overheid in de distributienetbeheerders te verhogen tot op een niveau waarop geen enkele producent of leverancier nog over een blokkeringsminderheid beschikt. Op die manier zijn bovendien de recurrente inkomsten van de gemeenten uit de energiesector gewaarborgd. Dat zal nodig zijn als de recurrente inkomsten afkomstig van de Electrabel aandelen zijn weggevallen.

Concreet stellen wij het volgende voor om tot een eerlijkere concurrentie op de energiemarkt te komen. Het aandeel van Electrabel in Elia, dat momenteel 27,45 percent bedraagt,

verlagen tot minder dan 25 percent. Het aandeel van de publieke sector in Fluxys, dat momenteel 31,25 percent bedraagt, verhogen tot minstens de helft van het niet-beursgenoteerd kapitaal. Het aandeel van de gemeenten in de distributienetbeheerders verhogen

tot 75 percent, of meer dus dan de vanaf 2006 decretaal opgelegde 70 percent. Wij denken dat hierover in dit parlement een consensus kan worden gevonden. We moeten werk maken van het advies van de CREG en luisteren naar wat de gemeenten ons hierover te vertellen hebben.

Intermixt is de vereniging die de belangen van de gemeenten verdedigt in de gemengde intercommunales. Ook Intermixt pleit voor wat ik hier heb gezegd. Intermixt wil het aandeel van de gemeenten in Elia en Fluxys verhogen en het aandeel van de gemeenten in de distributienetbeheerders verhogen tot minstens 75 percent. Wie zijn wij om deze goede raad van de gemeenten in vraag te stellen?

Het publieke bod van Suez op de Electrabel-aandelen is het ideale moment om de aanwezigheid van de overheid en de privé-sector in de energiesector te evalueren en om een aantal hinderpalen voor een echte vrijgemaakte energiemarkt weg te nemen. Aangezien een sterke aanwezigheid van de overheid in het netbeheer veel belangrijker is dan de aanwezigheid van de overheid in de productie en de verkoop, moeten we in die zin tewerkgaan. We onderhandelen met Suez. Die onderhandelingen zijn belangrijk.

De heer Jean-Marie Dedecker: Mevrouw Gennez, het verheugt me dat u zojuist het prachtige voorbeeld gaf van één transporteur die meerderheidsaandeelhouder is van de autosnelwegen. Dat zou aanstekelijk werken op de spoorwegen en dergelijke.

U hebt het over de distributie- en transmissienetbeheerder. Ik ben voor 100 percent voorstander van een opsplitsing van de productie, maar waarom wilt u hetzelfde niet toepassen op de transmissienetbeheerder en de distributienetbeheerder? U wilt dus enkel in de productie de verstaatsing tegengaan, maar pleit voor meer verstaatsing op de andere vlakken.

In dit land kennen we een prachtig voorbeeld van hoe het kan. Wanneer hebben we goedkope telefoon-tarieven gekregen? Dat gebeurde toen de lijnen werden geprivatiseerd, toen Belgacom en Telindus de toelating kreeg om masten te bouwen. Toen werd in de distributiefase en bij het eindverbruik overgegaan op concurrentie tussen de verschillende vennootschappen, waarbij de staat regulerend kan optreden.

Waarom zouden we niet hetzelfde doen in de productie, distributie en transmissie?

Mevrouw Caroline Gennez: We doen dat niet omdat we geen voorstander zijn van concurrentie tussen de netten, maar wel van concurrentie op de netten, want daar wordt de invloed op de prijs gegeneerd.

Ik ben heel blij dat u ons steunt.

De heer Jean-Marie Dedecker: Mevrouw Gennez, en ik ben blij dat u liberaal bent geworden, maar de invloed zit op beide. We moeten het aandurven om de lijn door te trekken.

Er wordt hier vaak gepraat over wat we zullen doen. Denken we maar aan de Elia-taks. Opnieuw is het de verbruiker die betaalt. Ik heb de minister heel vaak horen beweren dat hij tegen de Elia-taks is. De taks werd nochtans wel ingevoerd en dus moeten we hem betalen. (*Opmerkingen van minister Kris Peeters*)

Wallonië en Brussel hebben de taks niet ingevoerd, Vlaanderen wel. De taks werd federaal gemaakt en er werd federaal over gestemd.

We moeten de durf hebben om de lijn van dat debat door te trekken. Ik wil u persoonlijk wel volgen met de blokkeringsminderheid, maar ik zal het debat daarover eerst binnen mijn partij voeren.

We moeten de moed hebben om ons niet te beperken tot de productie, maar we moeten hetzelfde doen voor distributie en transmissie, want dan zal een gelijkaardige toestand ontstaan als bij de telefoonlijnen. Die bieden nu zodanig tegen elkaar op dat er zelfs gratis kan worden gebeld.

De heer Bart Martens: We moeten een wezenlijk onderscheid maken tussen activiteiten waarvoor de EU een maximale concurrentie wenst, met name de productie en de levering van stroom, en het beheer van iets wat een natuurlijk monopolie is, zoals het distributienet. We kunnen maar moeilijk in elke straat vier tot vijf verschillende elektriciteitsnetten aanleggen.

In de telecomsector is er wel iets dergelijks gebeurd, waardoor heel ons landschap werd bezaaid met gsm-masten van zowel Proximus als van Mobistar als van Base. Daar moeten we van afstappen. We moeten erkennen dat een distributienet of een transportnet een natuurlijk monopolie is dat moet worden beheerd door de overheid, zodat aan alle spelers die van het net gebruik maken, gelijke kansen worden gegund. Precies in het beheer van het natuurlijke monopolie willen we producenten en leveranciers

terugdringen tot onder een blokkeringsminderheid. Zij mogen immers niet bepalen onder welke voorwaarden hun concurrenten op de netten kunnen komen. Dat is het wezenlijke verschil.

De heer Jean-Marie Dedecker: Mijnheer de voorzitter, de heer Martens geeft ons een verkeerde voorstelling van de feiten. Ik ben het eens met het principe, want we moeten een wildgroei aan lijnen vermijden. Het gaat hier over een gezamenlijke uitbating en over een verplicht deel van de privatisering.

Ik ben ook tegenstander van een wildgroei aan gsm-masten. De masten moeten echter door elke concurrerende maatschappij kunnen worden gebruikt. De gsm-operatoren zijn trouwens zelfs vragende partij, want binnenkort moeten ze uitbreiden: er zijn aanvragen ingediend van 3000 tot 19.000.

Net zoals voor Belgacom en de telefonie, zou het zou dus heel wenselijk zijn om de verschillende maatschappijen op één lijn te krijgen.

Mevrouw Caroline Gennez: Mijnheer de voorzitter, ik wil graag concluderen. Het debat is nog lang niet afgelopen. De onderhandelingen zijn nog lopende tussen de federale eerste minister en Suez. Ik heb goede hoop dat we een aantal van de principes die we naar voren schuiven, effectief kunnen realiseren, maar het is misschien niet onbelangrijk om een extra stok achter de deur te hebben en om onze onderhandelingspositie tegenover Suez-Electrabel te versterken. Daarom moet het Vlaams Parlement durven overwegen om in de wetgeving te voorzien dat producenten en leveranciers niet over de blokkeringsminderheid bij de netbeheerders mogen beschikken.

Misschien moeten we van de gelegenheid gebruik maken om echte concurrentie op het vlak van de elektriciteitsproductie tot stand te brengen. Ik denk dat de voltallige Vlaamse Regering voorstander is van goedkopere en duurzame energie voor Vlaanderen. Ik zou dan ook een oproep willen doen om de door het bod van Suez geboden kansen niet te verkwanselen. (*Applaus bij sp.a-spirit*)

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer de voorzitter, op 9 augustus 2005 heeft de Franse nutsmaatschappij Suez een openbaar bod op Electrabel uitgebracht. Eigenlijk bezit Suez al iets meer dan de helft van de aandelen van Electrabel. Nu wil het ook de rest verzamelen. Dit omvat onder meer de 4,65 percent van de aandelen die momenteel in handen van de Belgische gemeenten zijn.

Deze overname zou natuurlijk heel wat gevolgen voor het energiebeleid in ons land kunnen hebben. Aangezien de overname zelfs een effect op het beleid van onze lokale besturen zou kunnen hebben, heeft Groen! dit actualiteitsdebat aangevraagd. We stellen ons heel wat vragen.

Is het al dan niet een goede zaak dat Electrabel volledig in handen van een Franse holding zou komen? Vermits Suez momenteel reeds meer dan de helft van de aandelen bezit, maakt dit misschien niet veel verschil. Nog niet zo lang geleden is een spionagezaak aan het licht gekomen. Blijkbaar heeft Suez in het verleden Electrabel bespioneerd. Vorig jaar heeft Suez een putsch tegen de heer Bosmans, de topman van Electrabel, ten uitvoer gebracht. Eigenlijk is het bod van Suez het sluitstuk van een proces dat duidelijk al jaren aan de gang is. Electrabel is de facto reeds in Franse handen. De operatie wordt nu volledig afgerond.

Moeten de Vlaamse steden en gemeenten hun participatie al dan niet aan Suez verkopen? Zo ja, onder welke voorwaarden moeten ze tot een verkoop overgaan? Wat zullen die gemeenten vervolgens met de opbrengst van die verkoop doen? Welke gevolgen kan de overname hebben voor het energiebeleid in ons land en voor de toekomstige opties betreffende de elektriciteitsproductie, de financiering van de ontmanteling van de kerncentrales en het beheer van het eeuwig stralend radioactief afval? Sinds 1999 heeft de overheid net weer een klein beetje greep op het energiebeleid gekregen. Op welke wijze zal de overheid na de overname van Electrabel door Suez nog in staat zijn om sturend op te treden?

Al deze vragen spelen een cruciale rol in het huidige debat. Om deze vragen te beantwoorden, lijkt het me nuttig om even in het verleden te duiken. Misschien kunnen we leren uit eerder begane fouten.

Gedurende decennia is ons energiebeleid grotendeels door Electrabel bepaald. De besluitvorming is voornamelijk door middel van veelal in achterkamertjes afgesloten pacts en conventies met de politieke wereld tot stand gekomen. Er bestonden toentertijd in feite drie soorten van pacts en conventies.

De eerste soort bestaat uit de stilzwijgende pacts die in het Controled Comité voor Elektriciteit en Gas werden afgesloten. In dat comité hadden Electrabel, het patronaat, de vakbonden en politici zitting. De vakbonden kregen heel gunstige arbeidsvoorwaarden voor het personeel van Electrabel. Het patronaat

kreeg gunstige elektriciteitsprijzen voor de grootverbruikers. Electrabel kreeg een gegarandeerde winst, die kon worden aangewend om de peperdure kerncentrales op korte termijn af te betalen. Vooral de KMO's en de gezinnen droegen de gevolgen. Zij moesten volop betalen.

De tweede soort bestaat uit de conventies die de overheid en een of meerdere privé-spelers afsloten. Deze conventies kunnen als juridisch bindende contracten worden beschouwd. Ze traden in feite in de plaats van wetten en decreten.

Dat soort conventies kwam ook tot stand zonder enig parlementair debat. Er werd gewoon wat met elkaar gepraat, uiteindelijk werd een akkoord gesloten, dat op papier werd gezet en als een soort contract werd ondertekend. Van zodra een dergelijke conventie was ondertekend, was de marge van de volgende regeringen en parlementen ook vastgelegd. Als de regering de tekst wou wijzigen, kon dat alleen na akkoord van de medeondertekenaar. Het parlement kwam er al helemaal niet aan te pas. Anders gezegd, met dergelijke conventies gijzelde Electrabel de politieke instellingen.

Collega's, ik herinner me nog zeer goed het grote MOX-debat van 1993 in de Kamer. Er werd toen ook een hoorzitting gehouden met topmensen uit de industrie, ook van Electrabel. Het toenmalige federale parlementslid Colla vroeg daar inzage in de contracten voor de opwerking. Hij kreeg daar, als parlementslid, geen inzage in. Zijn besluit was dat 'Electrabel een staat in de staat is.'

Er was ook nog een derde en laatste soort pact, namelijk de zeer intense publieke-private samenwerkingen, de PPS *avant la lettre*. Ik bedoel daarmee de samenwerking tussen Electrabel en de steden en gemeenten in de energie-intercommunales, waarbij de privé-sector en de gemeenten samen aandeelhouder waren van bijvoorbeeld de distributie- en transportnetten.

In de energiesector is er een verwevenheid tussen politieke partijen en de privé-sector die men nergens anders vindt. Dat geldt zowel in de productie van elektriciteit als in de transport, distributie en verkoop van stroom en gas. Door deze verwevenheid worden dagelijks belangenconflicten geproduceerd en is behoorlijk bestuur onmogelijk, want het is in het belang van de politici om op alle beleidsniveaus Electrabel te steunen. Via deze decadente belangenvermenging gijzelt Electrabel de politiek.

Als Electrabel minder winsten haalt uit de verkoop van elektriciteit aan gezinnen, dan dalen de inkomsten van de gemeenten. De gemeenten hebben immers een participatie in Electrabel. Overheden en de energiesector zijn zo verstrengeld dat Electrabel geen lobbywerk in de klassieke zin nodig heeft. Een vrij choquerende illustratie hiervan kreeg ik toen in 2000 als pasverkozen parlementslid inging op de vraag van het VEV om tijdens het zomerreces een bedrijvenstage te doen. Op mijn suggestie heb ik die bij Electrabel gedaan.

In alle naïviteit zei men me daar dat men het niet gewoon was om met parlementsliden om te gaan en te praten. Tot dan had Electrabel eigenlijk op elk energiekabinet van de toenmalige CVP een mannetje zitten. Op elk energiekabinet uit die tijd zat iemand van Electrabel. Het was voor hen niet nodig om met parlementsliden te praten.

Erger nog: de man in kwestie zei me letterlijk dat uit dankbaarheid voor bewezen diensten, Electrabel na de verkiezingsnederlaag van de CVP in 1999 heel wat kabinetsleden in dienst had genomen. (*Rumoer*)

Mevrouw Miet Smet: Ik getuig dat wat het geacht lid heeft gezegd pertinente leugens zijn. (*Applaus bij CD&V*)

Op mijn kabinet heeft er in elk geval nooit een mannetje, noch een meisje van Electrabel gezeten.

De heer Eloi Glorieux: Ik zal mijn Atoma-schriftjes uit 2000 morgen meebrengen. Daarin heb ik alles genoteerd over mijn stage bij Electrabel.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer Glorieux, u doet hier nogal straffe uitspraken. Als u dat doet op het spreekgestoelte, dan moet u namen noemen. Als u dat niet kunt, moet u uw woorden inslikken! Wat u doet, is te gemakkelijk. Ik denk niet dat er bij Electrabel een zo grote stommerik rondloopt om iets dergelijks te zeggen aan een parlementslid van Groen!. (*Gelach*)

De heer Eloi Glorieux: Dat was ook mijn eerste reactie, moet ik eerlijk zeggen.

De heer Jef Tavernier: Ik wil ten behoeve van de collega's verwijzen naar de grote verwevenheid tussen Electrabel en de gemeenten. Zelfs bij iemand van Agalev kwam er elk jaar rond nieuwjaar een koerier met een klein geschenkje namens Electrabel. De

bedoeling daarvan was ervoor te zorgen dat de relaties goed bleven.

Behalve intercommunales voor elektriciteit, werden er ook gemengde waterintercommunales opgericht. Er werd voor gezorgd dat een aantal gemeentebestuurders – en het waren er meer van CD&V dan van andere politieke partijen – goede betrekkingen kregen. Het ging zelfs zo ver dat er bepaalde gebouwen werden gehuurd van leden van gemeentebesturen. De gemeentebestuurders die hier aanwezig zijn, weten ook dat in de gemeenten op ogenblikken dat er moest worden beslist over werken aan het elektriciteitsnet, in het besluit van de gemeenteraad reeds werd geschreven dat die werken in regie zouden worden uitgevoerd door Electrabel. Dat was een zeer goede inkomstenbron voor Electrabel. (*Opmerkingen*)

De heer Eloi Glorieux: Ik moet geen namen noemen. Ik herhaal hier letterlijk wat me tijdens mijn bedrijvenstage werd meegedeeld. Ik neem aan dat u dat gënant vindt. Die man die me dat heeft verteld, heeft ook geen namen genoemd en ik heb er niet naar gevraagd.

In 1999 kwam er een einde aan het systeem van ondoorzichtige pacts en conventies. Europa zou op dat ogenblik nooit een regulering van de markt via die vorm van achterkamerpolitiek hebben aanvaard. Die tijd was voorbij.

Gedurende 4 jaar voerde paars-groen een beleid via transparante wetten en besluiten. Dat staat in schril contrast met de beslissing uit 1966 om het licht op groen te zetten voor de bouw van de eerste kerncentrales. Die beslissing werd genomen zonder parlementair debat. Ook de volgende 4 reactoren kwamen er zonder parlementaire inspraak.

De conventie over de ontmantelingsfondsen van de kerncentrales, een overeenkomst die toch van algemeen belang is, werd nooit gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. De conventies die NIRAS, de overheidsinstelling bevoegd voor het beheer van radioactief afval, heeft afgesloten met Electrabel en andere bedrijven over de financiering van de opslag en de berging van kernafval, gaan over vele tientallen miljoenen euro's. Ze zijn echter niet langs de Inspectie van Financiën gepasseerd. Bovendien kan het Rekenhof het parlement niet vertellen of Electrabel wel genoeg betaalt aan NIRAS. Het parlement speelde gedurende decennia gewoonweg niet mee.

Dit alles staat in contrast met de manier waarop tussen 1999 en 2003 de kernuitstap tot stand kwam. Het parlement werd daar immers wel bij betrokken. Toch werd tussen 1999 en 2003 nog maar een bescheiden herstel ingezet van het democratisch deficit in verband met de energiebesluitvorming, dat gedurende tientallen jaren in ons land werd opgebouwd.

Een fundamentele verandering in de energiesector, in die zin dat de samenleving eindelijk weer greep krijgt op het energiebeleid, en dat het beleid wordt gevoerd in het belang van alle bedrijven en burgers, kan er maar komen als het egelconcept van Electrabel wordt gedynamiteerd. Dat vereist dat de banden tussen de overheid en Electrabel worden doorgesneden, zodat de samenleving via democratische procedures aan energiebeleid kan doen.

Tijdens het debat over de Suez-overname, dat een week of anderhalve week geleden in de Kamer werd gevoerd, zei minister Verwilt: 'Wat de gemeenten doen, is hun zaak.' Ik heb hier al gehoord dat dat moet worden vertaald als respect voor de gemeentelijke autonomie. Voor mij is dat goed, maar blijkt hieruit op de eerste plaats niet duidelijk dat de federale regering op dit ogenblik geen strategische langetermijnvisie heeft op het energiebeleid? Daarom is het des te belangrijker dat de Vlaamse Regering een duidelijk standpunt inneemt.

Indien de Vlaamse steden en gemeenten straks in Suez zouden participeren, is de restauratie compleet en zal Suez, net zoals Electrabel voordien, op zeer efficiënte wijze de Belgische politici gijzelen. Als de gemeentebesturen de inkomstenstroom uit de energiesector naar hun gemeentekas willen behouden, dan zullen ze verplicht worden een beleid te voeren dat goed is voor Suez, wat niet betekent dat het ook goed is voor de consument.

De standpunten die de diverse stakeholders innemen, zijn verschillend. De meeste Vlaamse partijen blijken eerder geen voorstander te zijn van een participatie van de gemeenten in Suez. Dat is vandaag nogmaals duidelijk gebleken. Intermixt-voorzitter Ansoms zegt wel dat het niet vanzelfsprekend is dat de Vlaamse lokale besturen zouden participeren in een groot internationaal en beursgenoteerd bedrijf als Suez, maar Intermixt geeft aan de gemeenten toch de raad de te verwerven Suez-aandelen voorlopig niet te verkopen. De gemeenten worden hierdoor de facto aandeelhouder van Suez.

De Waalse financier Albert Frère is natuurlijk voor, en ook de Waalse politieke partijen zijn er eerder

voor om minstens tijdelijk in het aandeelhouderchap van Suez te stappen, om zo via een minderheidsparticipatie te proberen om de belangen van Electrabel in België zo veilig mogelijk te stellen. Is het echter de taak van een lokale overheid om de belangen van een private onderneming veilig te stellen? De overheid moet de markt reguleren en netwerken beheren, maar niet actief zijn op de markt, dat is niet haar taak. Bovendien, wat betekent 'tijdelijk'? 'Tijdelijk' is zo mogelijk een nog rekbaarder begrip dan 'onverwijd'. Betekent dit drie maanden, een jaar, drie jaar of langer? Hoe naïef is het om te denken dat de openbare sector met een minderheidsparticipatie van enkele percenten het beleid van Suez zal kunnen sturen? Het zal eerder omgekeerd zijn: de gemeenten zullen vastgeketend worden aan de beslissingen die over hun hoofden heen door de hoofdaandeelhouder zullen worden opgelegd.

Vlaanderen moet kiezen tussen behoorlijk bestuur of het PS-model van verstremgeling en belangenvermenging. Door de overname dreigt niet alleen de productie van stroom bijna volledig in Franse handen te komen, maar ook de belangrijke blokkeringsmiddelen die Electrabel had uitgebouwd in het transport en de distributie van elektriciteit in Vlaanderen. De gemeenten moeten dan ook van de nood een deugd maken en de distributie versneld weer in handen nemen in plaats van afhankelijk te worden van de grillen van een Frans privé-bedrijf.

Er doet zich nu een ideale gelegenheid voor om de 'unbundling' verder door te voeren: laat Electrabel/Suez zich toeleggen op de productie van stroom en de gemeenten op de distributie. Het is trouwens decretaal vastgelegd dat het openbaar aandeel in de distributienetten moet worden opgetrokken. De gemeenten hebben in Vlaanderen een vast schema om Electrabel uit te kopen in de distributie-intercommunales. Dit zou nu best versneld gebeuren, zo niet wordt de ene 'staat in de staat', zoals de heer Colla het noemde, gewoon ingeruild voor een andere, waarmee we wel eens van de regen in de drup terecht zouden kunnen komen.

We riskeren effectief wel van de regen in de drup terecht te komen door aandelen van Electrabel in te ruilen voor aandelen van Suez. Suez heeft namelijk niet zo'n fraai record inzake maatschappelijk engagement. Suez is betrokken in schandalige privatiseringsdossiers van de drinkwatersector in diverse derdewereldlanden. Op 13 mei van dit jaar nog vonden tegelijkertijd manifestaties plaats in onder andere Buenos Aires, Nelspruit, Jakarta, Manilla en Santiago de Chile. De reden was dat Suez zijn beloften

niet was nagekomen die het had aangegaan toen het in liefst 130 landen honderden openbare nutsbedrijven inpalmdde. De drinkwaterprivatisering werd gepromoot door internationale economische organisaties en overheden met als argument dat de drinkwaternetten dan efficiënter zouden functioneren, de toegankelijkheid tot veilig water zou toenemen en de prijs van het drinkwater zou zakken. Welnu, toen Suez de openbare nutsbedrijven overnam, gebeurde echter net het omgekeerde en werden arme bevolkingsgroepen vaak afgesneden van watertoevoer.

Collega's, vorig jaar ondertekenden vele Vlaamse gemeenten de oproep van 11.11.11 tegen de privatisering van de drinkwatersector. Ik veronderstel dat een aantal burgemeesters en schepenen die hier aanwezig zijn, die oproep ook hebben ondertekend. Gaan we nu onze gemeenten aandeelhouder laten worden in een dubieuze multinational als Suez? Electrabel stelt het natuurlijk anders voor. Ik heb deze week het pr-blaadje 'Doelbewust' ontvangen, een publicatie die in alle gemeenten rond de kerncentrale van Doel door Electrabel wordt verspreid.

Daarin pretendeert Suez het principe van duurzame ontwikkeling te onderschrijven. Miljoenen mensen in de derde wereld weten wel beter. Suez heeft niets met duurzaam ondernemen te maken. Het is de motor van de harde asociale en anti-ecologische globalisering, die arme bevolkingsgroepen zonder drinkwater zet.

Collega's, het wordt tijd dat het decennialang in stand gehouden systeem, waarin in ons land de winsten geprivatiseerd worden en de lasten gesocialiseerd, ophoudt te bestaan. In dat licht is het niet onbelangrijk om bij de volledige overname van Electrabel door Suez keiharde garanties te eisen, onder andere met betrekking tot het ontmantelingsfonds van de zeven kernreactoren. Momenteel zit er bijna 4 miljard euro in dat fonds, maar op termijn zal er minstens 10 miljard euro nodig zijn, en zelfs dan is het koffiedik kijken of dat effectief zal volstaan voor de lange periode waarin het radioactief afval geborgen moet worden.

Wat zal er echter met het fonds gebeuren? Het zijn tenslotte de consumenten die daarvoor betaald hebben. Verdwijnt het mee naar Parijs? Electrabel belegt momenteel een deel van het fonds in de eigen sector, wat zeker niet zonder risico is. De belastingbetaler kreeg in het verleden reeds de saneringsfactuur van Eurochimique voorgeschoteld, waarin nochtans ook heel wat privé-partners participeerden. Vandaag moet de gemeenschap daardoor nog altijd 825 mil-

joen euro ophoesten. Krijgen we straks de opkuis van de commerciële kerncentrales ook in de maag gesplitst?

Suez heeft in het recente verleden al ernstige investeringsfouten gemaakt in Latijns-Amerika, met zware financiële verliezen tot gevolg. Zo'n onderneming zou nu verantwoordelijk worden voor de 4 miljard euro aan provisies voor de ontmanteling van de kerncentrales die de consumenten hebben bijeengespaard. Wat als zich een Lernout & Hauspie-scenario afspeelt? De federale regering kan dan ook maar één initiatief nemen, en het is belangrijk dat de Vlaamse overheid, en dus de Vlaamse Regering, erop aandringt dat ze dat effectief zou doen, namelijk de wet van 11 maart 2003 aanscherpen en de ontmantelingsfondsen volledig bij de overheid onderbrengen.

Daarnaast moet ook worden voorkomen dat Suez het beleid inzake de productie van elektriciteit in ons land volledig naar zich toetrekt. De federale regering moet dan ook eindelijk werk maken van de beslissing die onder paars-groen werd genomen, om een belangrijk deel van de productiecapaciteit van Electrabel te veilen. We stellen vast dat de consument de dure kerncentrales vervroegd heeft afbetaald door jarenlang te hoge stroomprijzen te betalen. Nu ze afbetaald zijn, zou je verwachten dat Electrabel zijn stroomprijs zou laten zakken, maar omdat het bedrijf een quasi-monopolie heeft in de productie, blijft het de volle pot aanrekenen.

Door dit productiemonopolie te doorbreken, zou de stroomprijs van de Vlaamse gezinnen en KMO's wezenlijk dalen en misschien zelfs de Eliaheffing kunnen compenseren. De Vlaamse regering moet dan ook sterk bij de federale minister voor Energie aandringen op een veiling van een deel van de productiecapaciteit van Electrabel.

Collega's, het spreekt voor zich dat er zowel voor de consument en belastingbetaler in Vlaanderen als voor de Vlaamse steden en gemeenten veel op het spel staat. De Vlaamse regering moet een standpunt innemen en de steden en gemeenten oproepen om de Electrabel aandelen niet in te ruilen voor Suez aandelen. Een vraag die al gesteld, maar nog niet echt beantwoord werd, is trouwens of het wettelijk wel kan dat lokale overheden zich inkopen in een bedrijf dat eigenlijk geen echt energiebedrijf is, maar zijn belangrijkste activiteiten in de drinkwatersector en de afvalverwerking heeft.

Hoe dan ook, de Vlaamse gemeenten zouden veel beter hun participatie in de distributienetwerken

vervroegd optrekken, in plaats van te kiezen voor Suez aandelen. Het is namelijk niet de opdracht van de gemeenten om te participeren in een commercieel bedrijf. De gemeenten zouden permanent gechauteerd worden door Suez als ze zouden toetreden tot de aandelenstructuur. Wordt straks de hoogte van het dividend afhankelijk van de wil van de gemeentepolitici om de kernenergie aan te houden of om de liberalisering van de energiemarkt tegen te werken?

Misschien vindt de heer Di Rupo een Suezparticipatie een gemakkelijk middel om zijn PS-burgemeesters op korte termijn wat extra cash te bezorgen, maar dit getuigt alleszins niet van goed bestuur, en zeker niet van een visie op de lange termijn.

Suez heeft een veel groter risicoprofiel dan Electrabel. Het is belangrijk dat de Vlaamse Regering over dat alles een standpunt inneemt en de gemeenten aanstuurt. De Vlaamse intercommunales die eigenaar zijn van een pakket Electrabel-aandelen moeten rekening houden met de voogdij van de hogere overheid. Intercommunales mogen hun beslissing om al dan niet in te gaan op het overnamebod namelijk slechts nemen onder de opschortende voorwaarde van een goedkeuring door de Vlaamse overheid.

De Vlaamse overheid heeft dus een duidelijke sleutel in handen. In functie van een goed bestuur en het algemeen belang is het belangrijk dat de gemeenten zich niet in Suez inkopen, maar in plaats daarvan hun participatie in de netbeheerders verhogen. Ook de VVSG is deze mening toegedaan.

Wat is het standpunt en de visie van de Vlaamse Regering hierover? Welke initiatieven zal zij hiertoe ontplooiën? (*Applaus bij sp.a-spirit en bij Groen!*)

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Mijnheer de voorzitter, heren ministers die de belangen van de gemeenten en de energie bewaken, ik heb me bij de voorbereiding van dit debat afgevraagd wat de functie van dit debat was. Zoals de spreker van het Vlaams Belang zei, de 'hautes finances de Paris' hebben de beslissing genomen.

Ik ben geweldig getroffen door de autonomie die de gemeentebesturen in dit dossier hebben. Dat wordt hier in theorie zeer mooi beleden, maar in de realiteit nemen de gemeenten dit soort beslissingen niet. Zoals het altijd gaat, wordt er eerst een politiek akkoord gesloten en vervolgens worden de gemeen-

tes verzocht om dat uit te voeren. Dat heb ik al altijd meegemaakt met de intercommunales.

Het gaat nu over gemengde intercommunales. U weet ongetwijfeld dat er in Vlaanderen én in Wallonië ook zuivere intercommunales bestaan. Niemand heeft ze hier vandaag genoemd. Ik omschrijf deze altijd als maagdelijke intercommunales omdat zuivere intercommunales nog altijd het beste zijn voor de gemeentelijke autonomie, want alles vloeit dan terug naar de aandeelhouders, namelijk de gemeentebesturen en in enkele gevallen de provinciebesturen. Bij de gemengde intercommunales ligt dat helemaal anders. Ik kom daar straks nog op terug. Ik wil het nog hebben over de geweldige rol van Electrabel in Limburg in het kader van het Pligas. De zuivere intercommunales komen in dit verhaal helemaal niet voor en hoeven er ook niet in voor te komen.

Ik wil nog iets zeggen als jong parlementslid, niet jong in leeftijd maar in zittijd. Ik vind dat hier een elementaire beleefdheid in acht moet worden genomen. Wie het spreekgestoelte betreedt, zou ook moeten luisteren naar de andere sprekers. Het is me opgevallen dat volksvertegenwoordigers hier twintig minuten komen spreken en dan de zaal verlaten. Ik zal geen namen noemen. Men hoeft het niet met iedereen eens te zijn. Ik observeer veel, mijnheer de voorzitter, en die beleefdheid wordt hier niet gehanteerd. Als we het parlement willen herwaarderen is dat een eerste voorwaarde. (*Applaus*)

Vorige week is naar aanleiding van de regeerverklaring het debat over kernenergie gevoerd. Welnu, de commissie voor Energie heeft de moeite genomen om een reeks hoorzittingen te organiseren over de energievoorziening in Vlaanderen. Het was een interessant debat, de vragen waren interessant en ik heb geleerd dat dit een complexe materie is. Ik heb kennis gemaakt met 'de duisterheden van de energiesector', zoals een journalist het verwoordde. De overwegende rol van Electrabel werd ook door de gemeenten in stand gehouden, mijnheer Vermeiren. Wij geven commentaar op Electrabel, ik heb er ook mijn mening over, maar dat is slechts een gedeelte van het verhaal. Vele gemeentebesturen hebben via hun intercommunale Electrabel al die jaren opgevrijd. Nu is het gemakkelijk om zich verbouwereerd voor te doen.

Wees eerlijk, wat heeft de liberalisering tot nu toe opgeleverd? Ik heb uit de hoorzittingen geleerd dat elk Vlaams gezin gemiddeld 20 tot 25 euro bespaart op zijn elektriciteitsrekening. De dividenden vloeien

den uiteindelijk toch nog door naar de burger. Dat gebeurt nu niet meer.

Mijnheer de minister, ik heb u ook in de commissie al gevraagd waar de dividenden naartoe zijn. Tot mijn grote verbazing moet ik vaststellen dat ik nog steeds geen antwoord heb gekregen, want het is blijkbaar moeilijk om een antwoord te geven.

Electrabel werd nooit gestoord door de grote politieke partijen.

De voorzitter: De heer Dedecker heeft het woord.

De heer Jean-Marie Dedecker: Mijnheer Peumans, het gaat om 173 miljoen euro aan dividenden. Dat is het officiële bedrag. Ik kan u zeggen dat die zich ook in Parijs bevinden.

De heer Jan Peumans: Mijnheer Dedecker, het gaat over 350 tot 370 miljoen euro.

De heer Jean-Marie Dedecker: Dat zal dan zwart geld zijn.

De heer Jan Peumans: Als dat het niveau van het debat is, pas ik.

Electrabel is een NV die 12.000 mensen tewerkstelt, 72 percent van de Belgische elektriciteitscentrales controleert, de grootste aandeelhouder is van Elia en 75 percent van de stroomverkoop controleert. Ik hoor graag zeggen dat Suez, dat 57 percent van de aandelen van Fluxys bezit, die meerderheid zou moeten afstaan. Electrabel controleert ook alle gemengde intercommunales voor gas-, elektriciteit- en kabel distributie.

Mijnheer Dedecker, Electrabel is bij mijn weten nog maar één keer terechtgewezen door gemeentebesturen, namelijk door Pligas in Limburg. Pligas was eigendom van Electrabel, maar ons gemeentebestuur heeft gezocht naar andere aanbieders op de markt voor de levering van stroom en gas. In Limburg is de gasdistributie nu volledig eigendom van de gemeenten en de provincie.

Over mijn ervaringen als voorzitter van de intercommunale, eerst met Electrabel en later zonder Electrabel, kan ik een boek schrijven. De raad van bestuur werd door Electrabel beschouwd als uitschot, want wij hadden het gewaagd Electrabel aan te vallen. We zijn erin geslaagd Electrabel buiten te gooien. Tot nu toe heb ik dat in de rest van België nergens anders

zien gebeuren. Alle concessies werden verlengd, maar er werd nooit gezocht naar concurrentie.

Wat nu wordt gezegd over Electrabel lijkt me niet geloofwaardig. Mijnheer de voorzitter, ik hoor al jaren zeggen dat iets moet worden gedaan aan de dominantie van Electrabel. Als het scenario van de opsplitsing van Electrabel niet mogelijk zou blijken, moest de elektriciteitsbeurs worden geïntroduceerd. Ook de socialisten zeggen dat, maar ik zie tot nu toe niemand die aan het monopolie van Electrabel raakt. Er worden goede voornemens gemaakt, maar ik ben benieuwd wanneer die in de praktijk worden gebracht.

De heer Jean-Marie Dedecker: Mijnheer Peumans, u kunt naar de Senaat komen, maar ik geloof dat jullie daar niet vertegenwoordigd zijn.

De heer Jan Peumans: Mijnheer Dedecker, er kunnen veel wetsvoorstellen worden ingediend, maar we moeten nog zien wat in de realiteit gebeurt. Er zijn al meer wetsvoorstellen ingediend die nooit tot iets hebben geleid.

In deze discussie wordt ook niet gesproken over de kostprijs. De heer Martens heeft terecht gewezen op de kostprijs aan de productiezijde. Er wordt te gemakkelijk verwezen naar allerlei heffingen, maar de vraag moet worden gesteld of de stroom van Electrabel niet veel te duur is.

Indertijd was het de heer Bosmans, die ondertussen naar huis is gestuurd en vervangen werd door monsieur Hansen, die stelde dat niet Electrabel maar de overheid ervoor zorgt dat de stroom te duur is.

Mijnheer de minister-president, ik sluit me aan bij uw regeringsverklaring, die stelt dat we ons moeten realiseren dat energie een zeer strategische sector is voor de bedrijven, maar nu geven we die sector volledig in buitenlandse handen.

Intermixt heeft daar nu heel duidelijk een advies over gegeven. Ik heb altijd gevonden dat via de gemengde intercommunales de gemeenten wat dat betreft voor een stuk zijn benadeeld. Suez-Electrabel passeert drie keer aan de kassa. Eerst maken ze stroom. Ze hebben de facto een productiemonopolie en hebben zeer grote marges op de productie. Dan beheersen ze de geregulariseerde werking van transport en distributie en passeren ze weer langs de kassa. Ik geef een voorbeeld. Toen in Limburg Pligas in concurrentie werd gesteld over de gasaansluitingen in Limburg,

zei Electrabel dat het de aansluitingen minstens 30 percent goedkoper kon doen. Toen heb ik tegen de heer Dupont gezegd dat hij eens moest uitlegen wat hij de vorige jaren dan ten aanzien van de gemeenten had gedaan. Hij had alles in eigen zak gestoken. Door de concurrentie konden plots een heleboel dingen goedkoper. Electrabel heeft steeds gezegd dat door het feit dat het zoveel gemeentelijke intercommunales controleert, het synergievoordelen en schaalvoordelen had. De kassa klingelde echter heel goed. Binnenkort mag Electrabel maximum 30 percent aandelen bezitten in al die intercommunales. De vraag is of die ook moeten worden uitgekocht, daar heb ik vandaag nog niets over gehoord. De boedelscheiding van destijds speelde vooral in het voordeel van Electrabel en in het nadeel van de gemeenten, want toen waren de gemeenten plots niet meer interessant.

Electrabel passeert nog eens langs de kassa met de verkoop van de stroom. We hebben de mooie verhalen gehoord van de mensen van Nuon en Essent in de hoorzitting. Die waren ontroerend, want 75 percent van de stroom die verkocht wordt, wordt verkocht door Electrabel. Alle mooie dingen over liberalisering ten spijt, de strategie en de politiek die Electrabel in dat verband toepast, hoort niet meer thuis in een democratie in het jaar 2005.

Tot mijn grote verbazing heeft in de raad van bestuur van Electrabel de heer Versnick voor gestemd. Hij had zich beleefdheidshalve als vertegenwoordiger van de gemeenten kunnen onthouden, zoals de heer Hujoel heeft gedaan. Hij heeft gezegd dat hij in persoonlijke naam stemde en geen ruggespraak heeft gehad met zijn achterban, voorwaar erg merkwaardig voor een lid van de VLD die toch in dit verband de belangen van de gemeenten zou moeten verdedigen.

De heer Francis Vermeiren: De heer Hujoel vertegenwoordigt de Brusselse gemeenten en heeft zich onthouden, dat zullen de notulen u leren. Ik heb die opgevraagd omdat ik de stemming en de motiveringen wilde kennen. Ik heb vandaag vastgesteld dat de stelling van de heer Versnick wordt verdedigd door de N-VA. Ook sp.a onderschrijft dit. Ik zie echt niet in waar het incident zit.

De heer Jan Peumans: Ik stel alleen maar vast dat de heer Versnick voor heeft gestemd.

Het gaat me erom op welke manier de belangen van de gemeenten zullen worden verdedigd. Ik heb hier

dikwijls de term 'gemeentelijke autonomie' horen vallen. Ik ben er zeker van dat veel gemeenten niet weten hoe het verhaal in elkaar zit. U weet hoe de intercommunales in dit land werken. Ik ben zes jaar voorzitter geweest van een intercommunale. Het directiecomité begon om half acht, en om kwart voor acht was het gedaan en kon iedereen naar zijn werk. Het ontbijt was veel belangrijker dan de inhoud van de vergadering.

De heer Francis Vermeiren: U moet me niet overtuigen want ik vrees dat u gelijk hebt. Ik begrijp echter niet waarom u naar mij kijkt. Diegenen die ik ken en waar ik verantwoordelijk voor ben, gaan niet voor de cognac en de sigaren. Ze kennen hun dossier.

De heer Jan Peumans: 's Morgens wordt er geen cognac gedronken of worden er geen sigaren gerookt.

Intermixt raadt aan om de aandelen te verkopen. Ik heb hier niets horen zeggen over het zogenaamde Europese stabiliteitspact. Destijds werden we bij de beursgang van Dexia vriendelijk verzocht om onze schuld af te bouwen. De gemeenten hebben dat keurig gedaan, onderdanig als ze zijn aan het centrale gezag. Is dit in het kader van het stabiliteitspact ook van toepassing? Gaat men naar schuldafbouw? Gaat men aandelen kopen in Elia en Fluxys? Electrabel mag voor elektriciteit tegen het einde van 2006 en voor gas tegen het einde van 2007 nog hoogstens 30 percent van het kapitaal hebben van de gemengde intercommunales. Tegen 2018 moeten het voor 100 percent zuivere intercommunales worden. Welke factuur zal Electrabel in dat verband op tafel leggen?

Mijnheer de voorzitter, er heeft de zoveelste uitverkoop plaatsgevonden van een Belgisch kroonjuweel. Electrabel is de meest performante melkkoe van Suez. De gemeenten zijn daar in het verleden slachtoffer van geweest en zullen dat ook in de toekomst zijn. Het risico bestaat dat Suez geen investeringen zal doen in alternatieve energieproductie in België. Ze zullen er alles aan doen om elektriciteit van Franse kerncentrales in te voeren. Wat zal er gebeuren met al onze kennis en met de jobs? Ik heb gehoord dat men door de verkoop van Electrabel synergievoordelen doet. Er worden bedragen genoemd van 250 tot 367 miljoen.

Met de verkoop wordt het monopolie niet doorbroken, integendeel. Het wordt volgens mij versterkt.

In het debat is niets gezegd over Knight Vinke Asset Management. De heer Knight is uiteenzettingen

komen geven in een chic hotel in Antwerpen en Brussel op 10 mei 2005. Hij komt heel erg op voor de belangen van de kleine aandeelhouders. Hij zegt: ‘Het effect van hefboomwerking op het rendement van het eigen vermogen is erg belangrijk. (...) De waarde van de intercommunales blijkt aanzienlijk hoger te liggen dan gemeld in de boeken van Suez-Electrabel.’

We hebben het daar heel duidelijk over de belangen van de gemeenten. Daarom vind ik het ook zo spijtig dat de heer Versnick zo snel heeft toegestemd. Hij had als vertegenwoordiger van de gemeenten heel duidelijk een signaal moeten geven aan Electrabel. Electrabel blijft grote balansen van kasoverschotten hebben die aan derden worden geleend, aldus Knight Vinke. Dit resulteert in ‘suboptimale rendementen voor minderheidsaandeelhouders en gemeenten’.

De heer Francis Vermeiren: Mijnheer Peumans, wanneer de heer Versnick zegt dat hij ten individuele titel spreekt, dan is dat ook logisch omdat hij op dat moment de taak van bestuurder vervult. Een bestuurder spreekt altijd ten individuele titel. Hij heeft die uitspraak hoogstwaarschijnlijk gedaan om erop te wijzen dat hij een individuele verantwoordelijkheid had maar dat de autonomie op een andere plaats speelde.

De heer Jan Peumans: Eigenlijk wordt Electrabel als een bank gerund. Wat de waardering van de aandelen van Electrabel betreft, heeft Intermixt een studie laten maken door ABN AMRO. De vraag is nu hoe de Vlaamse Regering de gemeenten zal adviseren. Ik verwijs naar de nota van het directiecomité van de VVSG van 29 augustus 2005, bladzijde 3. Daarin staat een hele reeks bedenkingen en vragen die zeer relevant zijn voor de gemeenten. Het verhaal is dus niet af nu Intermixt een brief heeft gestuurd met een aantal adviezen. Het verhaal begint nu pas. Nu beginnen de onderhandelingen met Suez. Ik heb echter de ervaring dat als het bij Electrabel op het geld aankomt, de gemeentebesturen in elk geval ondergeschikt zijn, wat ook in het nadeel is van de burger. *(Applaus bij de meerderheid)*

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik antwoord vanuit mijn bevoegdheid voor Binnenlands Bestuur, minister Peeters zal antwoorden vanuit zijn functionele bevoegdheid voor Energie.

Binnenlands Bestuur oefent een wettigheidstoezicht uit maar geen opportuniteitstoezicht. De gemeentebesturen zijn autonome besturen en beslissen zelfstandig. Wij controleren of die beslissing voldoet aan de wettelijke voorschriften. Wij zullen geen beursadvies geven. Wij zijn geen beursanalisten. Het zijn dus de gemeenten zelf, of bij uitbreiding de koepelorganisaties waarvan de gemeenten deel uitmaken, die de beslissing moeten nemen. Het zijn specialisten als Intermixt en andere financieringsintercommunales die een dergelijk bod kunnen taxeren en een deskundig advies kunnen uitbrengen.

We gaan even uit van de hypothese dat de gemeenten de aandelen inderdaad verkopen. Wat moet er dan gebeuren? Er vindt dan een dubbele terugbetaling plaats aan de gemeentebesturen. Aan de ene kant zijn er de Suez-aandelen, aan de andere kant is er het cash geld. De Suez-aandelen stellen op korte termijn geen enkel probleem. Het lijkt me zelfs een goede zaak dat de gemeenten niet onmiddellijk verkopen. Indien dat zou gebeuren, krijgen we een keldering van de beurskoers en dat is voor niemand goed. De gemeenten krijgen van ons dan ook de ruimte om gedurende een bepaalde termijn die Suez-aandelen bij te houden.

Voor een strategische participatie in Suez moet inderdaad de wetgeving worden aangepast, die op dat vlak vandaag heel duidelijk is. Dat zal slechts gebeuren mits daar ook een gemeentelijk draagvlak voor is. Ik kan niet duidelijker zijn. Ik heb een bepaalde verantwoordelijkheid ten aanzien van de lokale besturen. Ik oefen het wettigheidstoezicht uit, maar niet het opportuniteitstoezicht. Ik wil de advocaat zijn van de gemeenten binnen de Vlaamse Regering.

Wat de Suez-aandelen betreft, heb ik de twee opties gegeven. Wat gebeurt er nu met dat geld? Het is erg belangrijk dat we daar de begrotingsorthodoxie handhaven. 2006 is een verkiezingsjaar. Het is belangrijk dat de middelen die dan naar de gemeenten vloeien ook de lokale gemeenschap, ook op de lange en middellange termijn, van dienst zijn. Vandaag staat de waarde van die aandelen genoteerd in de buitengewone dienst. Ze moeten terugvloeien naar die buitengewone dienst. De gemeenten kunnen kiezen wat dat betreft. Wij denken daarbij aan een aantal dingen. Wel moeten de schulden die het gemeentebestuur nog heeft openstaan bij Electrabel worden aangezuiverd, anders gaat men zelfs geen geld zien. Het ligt voor de hand dat die schulden

worden afgelost. Sommigen vinden dat dit nu niet moet gebeuren, daar de rente historisch laag staat. Ze vragen of dit wel financieel verantwoord is. Jammer genoeg hebben nog heel wat gemeenten schulden lopen over een langere termijn. Die leningen werden vroeger afgesloten aan hoge rentetarieven. Het aflossen van die schulden behoort tot de mogelijkheden.

Ook zou het geld kunnen worden gebruikt voor het verder aandikken van de pensioenreserves. Dit probleem komt snel op ons af. Midden jaren zeventig werden bij het begin van de fusieoperatie van de gemeenten heel wat extra ambtenaren aangeworven. Binnen een aantal jaren gaat een eerste golf van die medewerkers met pensioen. De vraag rijst of de huidige pensioenreserves volstaan om het pensioen van die mensen te kunnen uitbetalen. Dat zou een heel verdienstelijke reservering kunnen zijn.

Vanuit het wettigheidstoezicht dat ik moet uitoefenen ten aanzien van de lokale besturen, heb ik er al evenmin bezwaar tegen dat er zou worden geïnvesteerd in duurzame infrastructuur. Zo zou er bijvoorbeeld kunnen worden geïnvesteerd in gescheiden rioleringsstelsels. Mijn collega verantwoordelijk voor Leefmilieu, die hier ook is, zal beamen dat daar zeker en vast een extra inspanning moet worden geleverd. Een ander mogelijk voorstel terzake zou energiebesparende investeringen in de gemeente kunnen behelzen. Dan heb ik het over REG-investeringen in het gemeentelijk patrimonium. Dat lijkt me een goede besteding van dat geld.

Ook is er het vergroten van de gemeentelijke participatie in de distributienetwerken, de DNB's. Ook daar zijn er nog heel wat bijkomende inspanningen nodig, want het decreet bepaalt dat in september 2006 het gemeentelijke aandeel moet zijn opgetrokken tot 70 percent. Sommigen willen al verder gaan. Ik sluit dat zeker niet uit, maar op de eerste plaats moeten we ervoor zorgen dat die 70 percent wordt gehaald. Het zal daar kort dag zijn. Het gaat over minder dan een jaar.

Al evenmin uit te sluiten is het vergroten van andere gemeentelijke strategische participaties. Het voorbeeld werd al gegeven wat Elia betreft. Dan hebben we het over het hoogspanningsnet. Het lijkt me interessant om de greep van de producenten op dat hoogspanningsnet te verminderen, precies om concurrentie te stimuleren, met hopelijk een prijsvoordeel voor de gebruikers en de consumenten als gevolg.

Dat zijn de zaken waaraan mijns inziens dat geld van Suez kan worden besteed.

De drie grote aandachtspunten die ik als minister bevoegd voor het binnenlands bestuur heb, zijn de volgende. Een: aandacht opbrengen voor het wettigheidstoezicht en niet het opportuniteitstoezicht. Ik wil respect opbrengen voor de gemeentelijke autonomie, en bij uitbreiding, voor de beslissingen van de koepelorganisaties ervan. Twee: het bewaken van de wettelijke voorschriften, want dat is de kern van het wettigheidstoezicht. Drie: ervoor zorgen dat de belangen van de burgers van de steden en gemeenten ook op middellange en lange termijn worden gevrijwaard. Op basis van die elementen zal ik mijn houding bepalen. *(Applaus bij de meerderheid)*

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, als minister bevoegd voor Energie wil ik drie zaken ter sprake brengen. Een: dit debat toont aan dat het een vrij complex dossier is. Het is nodig goed na te gaan wie voor wat bevoegd is. Op dit terrein zijn homogene bevoegdheidspakketten meer dan wenselijk. Men heeft het hier over de productie en importcapaciteit, maar tot nader order is dat een bevoegdheid van de federale overheid. Wij kunnen zeker iets doen. De heer Schoupe zei terecht dat we voor een aantrekkelijk investeringsklimaat kunnen zorgen. Het certificatenstelsel is daarin een belangrijk element. De Vlaamse overheid kan ook meer maatregelen nemen ten bate van de productie van hernieuwbare energie en WKK.

Twee: men zegt dat er meer concurrentie moet zijn. Die opmerking is pertinent. Ook die bevoegdheid is nog steeds een federale aangelegenheid, maar zeker op het vlak van milieuvriendelijke productie kunnen we met het certificatenstelsel in de hand zelf iets ondernemen en steun verlenen. Drie: de onafhankelijkheid en de slagvaardigheid van de distributienetbeheerders moeten worden bewaakt en tegen een aanvaardbare kostprijs worden gevrijwaard. De VREG is een Vlaams instituut dat dit in het oog moet houden. De beperking van de kosten is belangrijk. Het recente initiatief om een 'unieke operator' op te richten die Gedis, Indexis en Electrabel/Netten Vlaanderen zou integreren, is daartoe een belangrijke bijdrage.

Ik wil hier ook nog even ingaan op de discussie over Elia-Fluxys-DNB's. Het is evident dat we ervoor moeten zorgen dat één producent geen positie mag

verwerven die ervoor zorgt dat andere producenten niet in een situatie van level playing field kunnen komen. De autosnelwegen waarover mevrouw Gennez het had, moeten neutraal worden beheerd. Het kan niet dat één producent een bevoorrechte positie heeft ten opzichte van de andere. Het kan bijvoorbeeld niet dat het aandeel van Electrabel in Elia, dat momenteel 27,45 percent bedraagt, ertoe leidt dat de neutraliteit van Elia in vraag wordt gesteld. Hetzelfde geldt voor Fluxys en de DNB's. Er moeten initiatieven worden genomen. Wie moet ervoor zorgen dat die participatie kleiner wordt dan een blokkeringsminderheid? Daarover kan de volgende weken verder worden gediscussieerd. De neutraliteit van Elia, Fluxys en de DNB's moet worden bewaakt en versterkt.

Er is hier gesproken van de noodzaak een pax electrica na te streven.

Gezien de verschillende bevoegdheden op de twee niveaus moeten we er alles aan doen om te zorgen voor de ontwikkeling van een coherent energiebeleid in België in het algemeen en in Vlaanderen in het bijzonder.

Als minister bevoegd voor Leefmilieu en Natuur ga ik ervan uit dat Suez-Electrabel zich uitdrukkelijk achter het Vlaamse energiebeleid schaaft. In dat beleid wordt geopteerd voor duurzaamheid en voor een goede aanpak van het probleem. (*Applaus bij de meerderheid*)

De voorzitter: Door de heer Stassen en door de heer Verreycken werden tot besluit van dit actualiteitsdebat actualiteitsmoties aangekondigd. Ze moeten uiterlijk over 15 minuten zijn ingediend.

Het parlement zal zich daarover uitspreken ongeveer 10 minuten na het ronddelen ervan.

Door mevrouw Gennez en de heren Caluwé en Van Dijck wordt een motie van aanbeveling aangekondigd. Ze moet uiterlijk vrijdag 7 oktober 2005 om 17 uur zijn ingediend.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

MOTIE van de dames Marijke Dillen en Gerda Van Steenberge en de heer Joris Van Hauthem betreffende een belangenconflict
– 455 (2004-2005) – Nrs. 1 en 2

Bespreking

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, enkele maanden geleden hebben we hier gedebatteerd over het nut van een belangenconflict in het dossier van het jeugdsanctierecht. Vele leden van de meerderheid waren het idee niet ongenegen, maar vonden het toen nog te vroeg om definitieve uitspraken te doen omdat er nog overleg gepland was met federaal minister Onkelinx en omdat het wetsontwerp nog hangende was in de Kamer.

Ik heb toen gewaarschuwd om niet te veel geloof te hechten aan beloften voor overleg. Ik heb er herhaaldelijk voor gewaarschuwd dat de federale minister van Justitie geen rekening zou houden met onze Vlaamse eisen en verzuchtingen. Die waarschuwingen werden toen weggelachen, maar vandaag blijkt – spijtig genoeg – dat ik gelijk heb gehad.

De wet op de jeugdbescherming werd in de Kamer goedgekeurd op 14 juli. We stellen vast dat met de verzuchtingen van het Vlaams Parlement niet de minste rekening werd gehouden. Met de eisen van het Vlaams regeerakkoord, dat hier nochtans door alle leden van de Vlaamse meerderheid werd goedgekeurd, ook door de leden van sp.a en de VLD, werd niet de minste rekening gehouden. Met de verzuchtingen van de Vlaamse jeugdmagistraten werd evenmin de minste rekening gehouden.

Er komt geen echt jeugdsanctierecht. Er komt geen jeugdrecht dat niet alleen een herstellende, pedagogische en responsabiliserende finaliteit heeft, maar ook bestraffend kan optreden tegen criminele jongeren. In plaats van een strenge aanpak, in plaats van de uitbouw van een echt jeugdsanctierecht, krijgen we een nog grotere laksheid. Jeugdmagistraten krijgen niet alleen geen bevoegdheid om echte strafsancities uit te spreken, bovendien wordt het voor hen nog moeilijker om jongeren tijdelijk te plaatsen. Tot vóór de wet kon een plaatsing in Everberg nog voor feiten die voor volwassenen strafbaar zijn met minimum één jaar cel. Als de wet door de Senaat wordt goedgekeurd, zal dit voortaan alleen nog kunnen voor

feiten die kunnen worden beteugeld met vijf jaar celstraf.

In plaats van aan jeugdrechters meer wapens te geven tegen jonge delinquenten, wordt er geen rekening gehouden met de duidelijke eis vanuit Vlaanderen, ook uitdrukkelijk gesteund door uw Vlaamse regering, om het systeem van uithandengeving te schrappen. Integendeel, de uithandengeving wordt versoepeld. Dat zal niet leiden tot een strengere behandeling, want we weten nu eenmaal dat de correctionele rechters minder vaak effectieve straffen zullen uitspreken.

Deze uithandengeving is daarenboven volledig op Waalse maat gesneden. Liefst 84 percent van de gevallen van uithandengeving heeft betrekking op Franstalige jongeren, amper 16 percent op Nederlandstaligen. De procedure dient met andere woorden vooral om het tekort aan opvangcapaciteit van de Franse Gemeenschap te compenseren.

Ondanks het standpunt dat de Vlaamse Regering heeft ingenomen en dat door alle meerderheidspartijen unaniem is goedgekeurd, staat vandaag vast dat aan geen enkele Vlaamse eis en verzuchting is tegemoetgekomen. In het federale parlement heeft CD&V zich aan dit standpunt gehouden. Waar blijft echter de consequente verdediging van het Vlaams standpunt door de vertegenwoordigers van sp.a en van de VLD in de Kamer? Het is gemakkelijk om hier, in het Vlaams Parlement, een Vlaams regeerakkoord met daarin de eis tot invoering van een jeugdsanctierecht goed te keuren. Als puntje bij paaltje komt en ze kleur moeten bekennen, weigeren ze het Vlaams standpunt te steunen en op het federale niveau consequent de Vlaamse eisen en belangen te verdedigen. Op het federale niveau stemmen sp.a en de VLD enthousiast in met een wetsontwerp dat uitsluitend van de bescherming van jongeren uitgaat – die hypocrisie kan tellen.

Van het gevraagde overleg hebben we tot op heden niets mogen vernemen. De gemeenschappen moeten nochtans instaan voor de uitvoering en de financiering van deze wet. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden. Vlaanderen krijgt eenzijdig nieuwe financiële lasten opgelegd. Dit druist volledig in tegen onze financiële autonomie. Dit is een inbreuk op de bestaande bevoegdheidsverdeling. Er wordt geen rekening gehouden met de expertise die in Vlaanderen inzake de praktijk van de herstelgerichte

behandeling is gegroeid. Ik zou zo nog even kunnen doorgaan.

Van alle harde standpunten die de Vlaamse Regering met betrekking tot dit dossier tijdens het eerste jaar van deze legislatuur heeft ingenomen, blijft geen letter meer over. In haar reactie op het voorstel van bijzondere wet van enkele Franstaligen die ervoor pleiten deze bevoegdheden weer naar het federale niveau over te hevelen, heeft minister Vervotte duidelijk en terecht voor een overheveling van alle bevoegdheden inzake het jeugdrecht naar de gemeenschappen gepleit. In een verklaring aan journalisten heeft ze kordate en duidelijke taal gesproken. De overgrote meerderheid van de Vlamingen kan dit smaken. Vandaag legt ze niet langer dezelfde kordaatheid aan de dag om dit punt te realiseren. De wet is goedgekeurd. Voor de Franstaligen zal van een volledige overheveling van alle bevoegdheden in de toekomst geen sprake meer zijn.

Mevrouw de minister, hoe denkt u het Vlaams regeerakkoord te realiseren? Hoe denkt u nog een jeugdsanctierecht te kunnen uitbouwen dat gericht en met meer rechtszekerheid voor de jongeren kan optreden tegen jongeren die een ernstig misdrijf hebben gepleegd? Hoe zult u de met redenen omklede motie van 16 februari 2005 ten uitvoer brengen?

In die motie heeft het Vlaams Parlement uitdrukkelijk om overleg gevraagd. Het is steeds de bedoeling geweest dit overleg voor de definitieve stemming in de Kamer van Volksvertegenwoordigers te laten plaatsvinden. De minister-president, de minister van Welzijn en de hele Vlaamse Regering hebben boter op het hoofd. Op 18 mei 2005 heeft de Vlaamse Regering in haar plechtige verklaring na het BHV-debacle aangekondigd dat Vlaanderen nauw bij de aanpassingen van het wetsontwerp betreffende het jeugdsanctierecht wilde worden betrokken, dat de bevoegde minister het overleg hierover op korte termijn zou opstarten en dat de minister-president het dossier zelf zou opvolgen en coördineren. Dat is gemakkelijk, maar na deze mooie en terechte verklaring is geen overleg opgestart. De Vlaamse Regering heeft geen protest meer laten horen. In juli 2005 is besloten het samenwerkingsakkoord over het centrum te Everberg op te zeggen. Er is toen evenwel geen eis tot overleg geformuleerd.

De houding van de vertegenwoordigers van sp.a en van de VLD in de Kamer van Volksvertegenwoordigers is niet consequent. Ze hadden gemakkelijk kun-

nen eisen de definitieve stemming in afwachting van ernstig overleg uit te stellen. Zonder hun steun zou het wetsontwerp niet zijn goedgekeurd. Die moed hebben ze niet aan de dag willen en durven leggen.

We mogen ons in dit verband geen illusies maken. De Senaat moet het wetsontwerp nog behandelen. Het staat echter nog niet vast wanneer dit zal gebeuren.

Maar we weten allemaal dat een grondige, een fundamentele aanpassing er niet meer zal komen. Daar toe is de federale minister van Justitie niet bereid. Als dat wel het geval was, zou dat gebeurd zijn bij de eerste behandeling in de kamercommissie voor Justitie of tijdens de plenaire zitting van de Kamer. Maar ook daartoe zullen de federale collega's van de meerderheidspartijen, CD&V uitgezonderd, niet bereid zijn. Mevrouw de minister, dat staat vandaag ook al vast. Anders hadden ze dit consequent gedaan tijdens de bespreking in de Kamer.

Mevrouw de minister, u was er zich zeer goed van bewust dat er geen fundamentele aanpassingen zouden gebeuren. Ik verwijs nogmaals naar de nota van uw kabinet. Daarin staat dat er 'geen enkel objectief gegeven is waaruit blijkt dat een geamendeerd wetsontwerp zal worden ingediend dat maximaal tegemoet komt aan de bezwaren van de Vlaamse Regering.' Mevrouw de minister, die nota dateert van begin juli 2005 en komt van uw kabinet.

Collega's, ik vraag u dan ook uitdrukkelijk om deze motie te steunen. Het inroepen van een belangenconflict is absoluut noodzakelijk en heel dringend. Collega's, het is vijf voor twaalf. Wil u nog iets, hoe beperkt ook, te zeggen hebben over dit dossier, dan mag u niet bij de pakken blijven zitten. Mevrouw de minister, u moet kordaat handelen en zelf een initiatief nemen. Dit belangenconflict helpt de Vlaamse Regering om dat te doen.

Als dat niet gebeurt, is de wijze waarop de nieuwe beschermingswet zal worden uitgevoerd het enige waarover de Vlaamse Regering nog kan onderhandelen. De socialistische minister van Justitie Onkelinx heeft duidelijk laten merken dat zij, en zij alleen de touwtjes in handen heeft, en dat zowel in België als in Vlaanderen. Mevrouw de minister, als het Vlaams Parlement vandaag niet reageert, als er geen belangenconflict wordt ingeroepen, dan is er geen kans meer op een ernstig overleg en zult u gedegradeerd worden tot de assepoester van stiefmoeder Onkelinx.

Dat wens ik u niet toe. Ik wens dat vooral de Vlamingen en Vlaanderen niet toe. Collega's steun ons en keur dan ook consequent deze motie van belangenconflict goed. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

Mevrouw Mieke Vogels: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, er is een bepaalde continuïteit en vastberadenheid in dit huis als het gaat over het jeugdrecht. Als ik me niet vergis heeft de meerderheid van het Vlaams Parlement op 29 juni een motie houdende een belangenconflict weggestemd. Er waren nochtans voldoende redenen om ze goed te keuren.

De motie werd ingediend omdat de federale minister van Justitie, mevrouw Onkelinx, Oost-Indisch doof blijft als het gaat over de nochtans luide en aanhoudend klinkende signalen vanuit heel Vlaanderen, zowel vanuit het Vlaams Parlement als van het werkveld, over de manier waarop ze het sanctierecht in de toekomst ziet. Dat staat haaks op wat we allemaal in Vlaanderen willen. Ik heb het dan over u, mevrouw de minister, het Vlaams Parlement, de jeugdrechters, de verantwoordelijken van de voorzieningen, enzovoort.

Het valt me toch op dat de anders zo strijdbare CD&V als het over de communautaire kwesties zoals het BHV-dossier gaat – dat bijna wekelijks ten berde wordt gebracht – zo mak, zo saai en zo grijs is als het over een motie van belangenconflict gaat inzake een essentiële kwestie voor de toekomst van de bijzondere jeugdzorg in Vlaanderen.

De CD&V-fractievoorzitter zei in juni dat het een beetje te vroeg was om de motie goed te keuren. Ze kon volgens hem pas worden aanvaard op het ogenblik dat het ontwerp in de kamercommissie was goedgekeurd. Mevrouw de minister, ik zag u daar net nee schudden. Maar er was beloofd dat tussen de goedkeuring in de kamercommissie en de aanvaarding in de voltallige Kamer overleg zou worden gevoerd met de gemeenschappen.

Minister Inge Vervotte: Dat overleg is er ook geweest. Ik zal daar straks op terugkomen.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik verwijs naar wat minister-president Leterme heeft gezegd naar aanleiding van de plotse publicatie op 7 juli van het bericht dat ook de Senaat het ontwerp nog snel zou goedkeuren. Hij zei daarop dat we, zoals afgesproken, de behandeling willen tot de stemming in de Kamercommissie.

Tussen de commissievergadering en de plenaire vergadering zal er overleg plaatsvinden met de gemeenschapsregeringen. Ondertussen heeft de Kamer over het ontwerp gestemd en blijft het andermaal ooverdovend stil.

Mevrouw de minister, ik ken u: indien er iets te melden was, had u dat allicht laten weten via de media. We zouden nog geapplaudisseerd hebben bij goed nieuws. Op dit ogenblik hebben we echter nog niets gehoord, behalve een terecht zeer bezorgde Kinderrechtencommissaris die blijft volhouden dat het huidige ontwerp, dat de Kamer goedkeurde, absoluut haaks staat op het IVRK. Dat hebben we hier altijd gezegd.

Collega's, ik wil u vragen om voor een keer een beetje moedig te zijn. Het ontwerp dat de Kamer goedkeurde, staat haaks op onze visie op het jeugdrecht en engageert de Vlaamse overheid voor een aantal extra uitgaven die niet zijn gepland.

De heer Caluwé heeft vorige keer gezegd dat we iets zouden zien op het ogenblik dat de Kamer het ontwerp goedkeurt. Het ontwerp is goedgekeurd door de Kamer, dus, collega's, laat nu eens iets zien. Steun dit belangenconflict: het is uw tweede kans. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, het is inderdaad niet de eerste motie over een belangenconflict in verband met het ontwerp-Onkelinx over het jeugdsanctierecht. De vroegere moties van Groen! en het Vlaams Belang hebben aanleiding gegeven tot besprekingen in de plenaire vergadering en in de Commissie voor Welzijn.

Mevrouw Vogels heeft terecht opgemerkt dat 29 juni de laatste keer was dat we erover hebben gesproken. Onze fractie en de meerderheid in het algemeen keurde deze moties niet goed. Dat gebeurde echter niet zonder de Vlaamse Regering een duidelijke opdracht te geven, namelijk dat ze op de interministeriële conferentie de aanpassingen zou voorstellen die overeenstemmen met het straffe standpunt van de Vlaamse Regering van december 2004. De Vlaamse Regering kreeg ook de opdracht het ontwerp-Onkelinx te toetsen op zijn conformiteit met het IVRK. Indien het daar niet aan zou beantwoorden, zou de regering aanpassingen voorstellen. De derde opdracht was de budgettaire evenredigheid bewaken. Dat willen we allemaal. Een laatste opdracht voor de Vlaamse Regering in verband met die interministeriële confe-

rentie was ervoor zorgen dat de bevoegdheidsverdeling zou worden gerespecteerd.

Deze motie werd goedgekeurd, en we staan er ook nog steeds achter. Ik denk niet dat we het straffer kunnen formuleren dan toen.

Voor deze motie werd goedgekeurd en voor 29 juni, was er al afgesproken dat er na de stemming in de Kamer overleg zou plaatsvinden tussen de Vlaamse Regering en de federale.

De stappen die sindsdien werden gezet, krijgen onze goedkeuring en gaan in de goede richting. Er is een aangescherpt en geactualiseerd standpunt van de Vlaamse Regering van 22 juli. Het bepaalt welke wijzigingen er zijn gebeurd in de Kamer. Het duidt ook aan welke daarvan in de goede richting gaan. Het bepaalt bovendien welke probleempunten op het overleg nog aan bod moeten komen. Indien het overleg niets zou opleveren, zou de Vlaamse Regering overwegen naar het Arbitragehof te stappen.

Collega's, dat aangescherpte en geactualiseerde standpunt van de Vlaamse Regering van 22 juli is dus een belangrijk standpunt. Ik hoop dat de minister daar straks in haar tussenkomst toch wel melding van maakt. Ze hoeft dat niet per se in de krant te doen, mevrouw Vogels. Ik vind dat ze dat wel in het parlement mag doen, en daarvoor bestaat nu de gelegenheid.

Naast dat aangescherpte standpunt van de Vlaamse Regering waren er overlegmomenten, bij mijn weten zowel in juli als in september. Ook daar kan de minister uiteraard enkel over spreken. Iets wat we echter niet wisten op 29 juni, maar wat toch wel heel belangrijk is, is dat er ondertussen bovendien ook heel wat overleg is geweest met de andere gemeenschappen. We willen minister Vervotte graag steunen in het verkrijgen van ruimte voor overleg, niet alleen met de federale regering of met de federale minister van Justitie, maar ook met de andere gemeenschappen.

Wat wordt er nu gevraagd in de motie? De motie vraagt de schorsing van de behandeling in de commissie voor justitie van de kamer. Er is van het Vlaams Belang een technisch amendement, want inderdaad het ontwerp is ondertussen overgezonden naar de Senaat. Het ontwerp staat er echter nog zeker niet op de agenda; ze moeten er hun werkzaamheden nog aanvatten. Ik denk echter, mevrouw de minister, dat dit toch met enige urgentie op ons

afkomt. Ik neem aan dat we over 2 tot 3 weken toch wel uitsluitel over dat overleg willen kennen. De motie vraagt die schorsing om overleg tot stand te brengen, terwijl het overleg nog bezig is. Er vinden nog steeds onderhandelingen plaats, onder andere ook over het belangrijke knelpunt van de uithandengeving.

Mevrouw Vogels, u heeft gelijk dat dit een zwaar knelpunt is. We onderschrijven dat dit een knelpunt is, samen met de Kinderrechtencommissaris. Welnu, net over dit punt is er nog overleg aan de gang. Ik vind dat we dit overleg verder moeten steunen en dat het momenteel niet opportuun is om dit belangenconflict hier goed te keuren. We moeten het instrument van het belangenconflict behouden voor als het nodig is. Zoals mijn fractievoorzitter op 29 juni reeds heeft gezegd, kunnen we nog altijd een belangenconflict inroepen als al dit overleg niet tot een zinnig resultaat leidt, en dat zullen we dan inderdaad ook doen. Eerst moeten we echter het overleg alle kansen geven. Ik hoop dat de minister ons in dit plenum daarover de laatste stand van zaken meedeelt, maar onze fractie zal dit belangenconflict vandaag dus niet goedkeuren. *(Applaus bij CD&V en N-VA)*

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mevrouw Dillen, zoals u zelf hebt gesteld, is dit een wetsontwerp dat bikameraal moet worden besproken. Na de Kamer moet het namelijk nog naar de Senaat. We hebben inderdaad, na de verklaring van minister-president Leterme, opnieuw overleg gepleegd. Dit overleg heeft ruimte gemaakt om opnieuw gesprekken aan te knopen om verder te kunnen praten over de knelpunten, die ik niet steeds hoeft te herhalen, ze zijn ondertussen wel bekend.

Mevrouw Dillen, als u dan verwijst naar de gesprekken die hebben plaatsgevonden in de Kamer, dan moet u misschien ook belangrijke elementen die we juist positief vinden, ook durven vernoemen, zoals de verklaring van minister Onkelinx in de Kamer. Ze heeft gezegd dat, wanneer er in de Kamer gestemd was, er geen enkele garantie was dat er niets aan de tekst zou worden gewijzigd, omdat ze verder in overleg zou gaan met de gemeenschappen. Het zou dus wel eens kunnen dat er door het overleg met de gemeenschappen wijzigingen plaatsvinden.

Waarom moet het wetsontwerp worden goedgekeurd? Het moet worden goedgekeurd omdat het bikameraal is en dus nog naar de Senaat gaat, waar

hierover dus opnieuw een heel grondig debat kan worden gevoerd.

Het is natuurlijk de bedoeling dat we de tijd nuttig gebruiken om zo veel mogelijk tot een gemeenschappelijke visie te komen. Zowel mevrouw Vogels als mevrouw Dillen heeft aangegeven dat dit belangrijk is omdat er in Wallonië een andere visie heerst dan in Vlaanderen. Het is dan ook nodig dat we de dubbele weg blijven bewandelen.

Dat is ook wat we in de vakantie gedaan hebben. Enerzijds hebben we officieel het overleg opgestart tussen de gemeenschappen en de federale overheid. Daarover kan ik nu alvast melden dat er heel positieve wijzigingen zijn omtrent het evenredigheidsbeginsel en de bevoegdheidsverdeling. Die wijzigingen gaan de richting uit van wat Vlaanderen vraagt. Ook tekstueel zijn er nog dingen veranderd, zoals u zult merken wanneer de teksten in de Senaat worden besproken.

Anderzijds was er een intensief overleg nodig tussen de gemeenschappen, omdat ze tot op heden een verschillende visie hadden op de uithandengeving. Dat overleg was tijdens de vakantie zeer intensief en leidde ertoe dat er nu meer en meer een consensus groeit tussen de Franstalige en de Vlaamse Gemeenschap over de toewijzing aan het federaal detentiecentrum. Voor mij is het belangrijk dat het federaal detentiecentrum er inderdaad komt. Momenteel leggen we de laatste hand aan een eenduidig standpunt van de twee gemeenschappen. De andere gemeenschappen hebben al verklaard zich daarbij te zullen aansluiten. Dan kunnen we naar de federale regering gaan met een gezamenlijke visie van de Franstalige en de Vlaamse Gemeenschap. Dat is een officieel overleg, dat zal plaatsvinden op 14 oktober.

We hebben dus nu de tijd tot 14 oktober om het gemeenschappelijk standpunt over de doorverwijzing naar het federaal detentiecentrum verder af te werken. Het gaat zeker een richting uit die me belijft. Er worden meer mogelijkheden gegeven aan de jeugdrechter. Er komt een andere definitie van de uithandengeving, zodat ze dus niet zal worden ingevoerd zoals ze vandaag in het ontwerp staat. Het overleg evolueert dus in een veel positievere richting dan we ooit hebben durven dromen. Die gelegenheid moeten we met beide handen grijpen. *(Applaus bij de meerderheid)*

Mevrouw Marijke Dillen: Mevrouw de minister, u bent in dit dossier vrij naïef. U zegt dat er tegen 14

oktober een standpunt moet komen en dat u werkt aan een gezamenlijke visie van de Franstalige en de Vlaamse Gemeenschap. We zijn er ons in het Vlaams Parlement echter van bewust dat zo'n gezamenlijk standpunt over dit dossier onmogelijk is. De visie op het jeugdrecht en het jeugdsanctierecht – een Vlaamse eis – van de Franstalige Gemeenschap is zozeer verschillend van de Vlaamse visie, dat een gezamenlijk standpunt quasi onmogelijk is.

Deze manier van handelen is niet de juiste. U bent het aan het Vlaams Parlement verplicht, ook uit respect voor het regeerakkoord en voor de talrijke moties die hierover reeds zijn goedgekeurd, overleg te vragen met de minister, zonder de Franstalige Gemeenschap, die immers een aantal fundamentele standpunten van ons nooit zal steunen. Bijvoorbeeld op het punt van de uithandengeving staan we lijnrecht tegenover elkaar. U moet kordater handelen en consequent het Vlaams regeerakkoord uitvoeren en de verschillende moties volgen.

U moet dan ook de leden van de meerderheid ervan overtuigen vandaag toch een belangenconflict in te roepen. Dat is de enige kans – al biedt ze nog geen zekerheid – om alsnog een zekere tegemoetkoming aan de Vlaamse eisen en verzuchtingen te krijgen.

Minister Inge Vervotte: Mevrouw Dillen, als u zelf zegt dat de visie van de Franse en de Vlaamse Gemeenschap zo enorm verschillen, dan kan er toch alleen maar een doorbraak komen in het dossier als we de Franse Gemeenschap kunnen overtuigen? (*Rumoer bij het Vlaams Belang*)

De heer Joris Van Hauthem: De parlementen staan hier volledig buiten spel!

Minister Inge Vervotte: Oordeel te gepasten tijde, mevrouw Dillen.

Mevrouw Marijke Dillen: Mevrouw de minister, ik heb enkel objectieve elementen aangehaald. Ik ben niet op de hoogte van mogelijke gesprekken die u achter de schermen voert. Maar wat stel ik vast? Zelfs uw Vlaamse meerderheidspartijen, zoals ik al heb gezegd niet CD&V, maar sp.a en de VLD durven bij een bespreking ten gronde in de Kamer niet kordaat Vlaamse eisen en verzuchtingen op de tafel leggen. Ze durven er niet voor ijveren dat de zaken die in het Vlaams regeerakkoord staan in de wet op de jeugdbescherming worden opgenomen. Wees toch niet naïef, als u niet kunt rekenen op uw eigen bondgenoten, zult u ook niet kunnen rekenen op de Franse Gemeenschap.

Ik heb het voorbeeld aangehaald van de uithandengeving waar de visies fundamenteel uiteenlopen. Ik heb dat geïllustreerd met cijfers. Er zijn talrijke dergelijke voorbeelden te geven in dit dossier. We mogen niet naïef zijn. We mogen niet vertrouwen op de Franstaligen. We moeten zelf kordaat handelen. Dat is wat wij vandaag aan u vragen.

Minister Inge Vervotte: Niemand heeft er baat bij als we hier zitten te schreeuwen. Het komt erop aan naar reële tastbare resultaten te gaan. Dat is de manier waarop ik wil werken: in overleg. Als we op een symbolisch wijze kordaat te werk gaan, vrees ik pas dat de jongeren het slachtoffer worden. Het is in elk geval onze bedoeling te komen tot een adequaat jeugdrecht zodat we ook kunnen komen tot een overeenkomst voor een federaal detentiecentrum. Dat is mijn betrachting.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik ben niet echt onder de indruk van de verklaring van de minister. Ik heb heel vaak de termen 'overleg' en 'tastbare resultaten' gehoord. Maar ik zie die resultaten op dit moment helemaal niet. Ik heb vernomen dat het voor de meerderheidsfracties, inclusief CD&V, nog te vroeg is om een belangenconflict in te roepen. We zullen opnieuw een belangenconflict indienen, zodat we, als de tijd daar is, de meerderheid de kans kunnen geven om het goed te keuren. (*Rumoer*)

We zullen u de mogelijkheid en het comfort geven om u opnieuw uit te spreken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over de motie houden.

MOTIE van de heren Wim Van Dijck en Rob Verreycken tot uitoefening van het recht van onderzoek naar de wijze waarop diverse dossiers aangaande de NV Aquafin zijn ontstaan en werden beheerd, te weten het BTW-geschil met de Belgische Staat, de ingebrekestelling door de Europese Commissie en de opzegging van de overeenkomst met de NV Aquafin – 468 (2004-2005) – Nrs. 1 en 2

Bespreking

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Wim Van Dijck: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, 'Kroniek van aangekondigde miserie', zo heeft een journalist van De Standaard het

Aquafindossier ooit genoemd. ‘Kroniek’ dat klopt inderdaad, want van tijd tot tijd – bijna met de regelmaat van een klok – krijgen wij een nieuwe episode voorgeschoteld. Dat was in de voorbije jaren zo, en ongetwijfeld brengt de toekomst ons nog enkele spannende afleveringen.

‘Aangekondigd’ geldt ook, want iedereen die het dossier een beetje gevolgd heeft, wist dat Aquafin ons veel last zou bezorgen. En dat het woord ‘miserie’ op zijn plaats is, daarvan moet ik de minister niet overtuigen vermoed ik.

Nu, alle gekheid op een stokje, het dossier, of liever de dossiers-Aquafin, gaan de gemeenschap veel geld kosten, zéér veel geld. De factuur zou kunnen oplopen tot 700 miljoen euro, dat is ruim 28 miljard oude franken. Dat is ongehoord veel.

Precies daarom is de vraag hoe het zover is kunnen komen, terecht. Vandaar dat wij met deze motie het Vlaams Parlement verzoeken om zijn verantwoordelijkheid op te nemen en te onderzoeken op welke wijze de verscheidene dossiers in verband met Aquafin werden beheerd en of er daarbij onzorgvuldigheden of zelfs lictzinnigheden zijn begaan.

Concreet willen we 3 aspecten onder de loep nemen: het BTW-geschil met de Belgische staat, de ingebrekestelling door de Europese Commissie wegens het niet naleven van de mededingingsregels en de opzegging van de overeenkomst door de vorige regering.

In die dossiers stapelen de vragen en onduidelijkheden zich op. Meestal wortelen de problemen in het verleden en werden tijdens vorige legislaturen beslissingen genomen die ons nu zuur opbreken. Het gaat niet op om die beslissingen door het indienen van vragen en interpellaties steeds weer de huidige bevoegde minister voor de voeten te werpen. De vraag naar zijn verantwoordelijkheid, als het over het verleden gaat, stelt zich niet en bovendien nemen wij aan dat hij ook niet alle antwoorden kent.

Nochtans moeten de vragen worden gesteld en de onduidelijkheden worden weggenomen, eventueel om de politieke verantwoordelijkheden te bepalen, maar vooral om fouten en wanbeheer in de toekomst te vermijden, onder meer door een verbetering van de wet- en regelgeving.

Als ik zie dat Europa niet mals is voor de manier waarop de structuur van de NV Aquafin tot stand is gekomen en als ik de kritiek van de VLD lees, die

destijds onder meer door de heer Denys werd geuit, wil ik weten waarom men destijds dergelijke constructie heeft opgezet en waarom die tot op de dag van vandaag is blijven bestaan.

Als ik lees dat de overheid in 1993 besliste om het kapitaal van de privé-partners niet meer volledig op te vragen, wil ik de achtergrond van die beslissing kennen. Als ik merk dat het rendement dat de privé-partners halen zeer hoog is, wil ik weten hoe men dat destijds kon verantwoorden. Als ik in commissieverslagen lees dat er misschien ook na de wijziging van de BTW-regelgeving in 1993 nog afspraken zijn gemaakt tussen de Vlaamse overheid en de fiscus, wil ik daar de draagwijdte van kennen. Als ik minister Peeters hoor verklaren dat, als gevolg van het opzeggen van de overeenkomst tijdens vorige legislatuur, de investeringen zijn teruggevallen, wil ik weten of hij gelijk heeft of niet. Als ik merk dat de vorige regering ervan uitging dat men het BTW-geschil niet kon verliezen, en bijgevolg geen enkele poging deed om een dading af te sluiten, wil ik weten waarop dat optimisme gestoeld was, vooral omdat het achteraf volledig onterecht bleek te zijn.

Ik kan nog een tijdje doorgaan, want er zijn te veel onduidelijkheden. Er is teveel flou artistique en er zijn te veel omstreden beslissingen genomen, maar bovenal is er veel te veel geld verloren gegaan. Als dit parlement zichzelf ernstig neemt, moet het deze zaak uitspitten.

Tot enkele uren geleden dacht ik dat de Vlaams-Belangfractie alleen stond met deze pertinente vraag. Hoewel onze groene collega's eveneens de vraag naar een onderzoekscommissie hadden opgeworpen, bleef het na de vakantie eerder stil aan die kant. Mijn slecht karakter deed mij veronderstellen dat dat werd veroorzaakt door het feit dat er voor Groen! niet veel eer te rapen zou vallen, gezien de rol die de groene ministers in de vorige legislatuur hebben gespeeld. Maar zo-even vond ik de amendementen die Groen! op onze tekst heeft ingediend en die er voornamelijk toe strekken haar voormalige ministers wat meer uit de wind en in het zonnetje te zetten, door in de tekst de verdediging van de opzegging van de beheersovereenkomst op te nemen. Wij vinden zulke ingreep niet nodig en zullen de amendementen dan ook niet goedkeuren. Over wat er deze legislatuur met de overeenkomst is gebeurd en nog staat te gebeuren, kan de huidige bevoegde minister wel worden ondervraagd. Ik hoop wel dat de Groen!-fractie onze motie, geamendeerd of niet, uiteindelijk zal goedkeuren.

Mijnheer de voorzitter, men zou kunnen opwerpen dat het middel van de onderzoekscommissie niet te pas en te onpas mag worden gebruikt. Men is er in dit parlement inderdaad voorzichtig mee omgesprongen, zowel bij meerderheid als oppositie. Die voorzichtigheid was op haar plaats, maar ik denk dat er thans gegronde redenen zijn om ons recht van onderzoek uit te oefenen.

De dramatische resultaten van het Aquafin-debacle nopen ons daartoe. Het moet niet zo zijn dat er pas wordt overgegaan tot de oprichting van een onderzoekscommissie als er sterke vermoedens zijn van fraude, gesjoemel of zelfs semi-criminele activiteiten. Volgens ons volstaat het dat door slecht beheer of politiek onvermogen grote gaten in de kas met belastinggeld worden geslagen, en dat is hier toch duidelijk het geval. Precies daarom heeft de publieke opinie, via het parlement, recht op meer uitleg en op openheid van zaken.

Men kan niet zeggen dat we met een kanon op een mug schieten. Een beest dat het gewicht torst van vele honderden miljoenen belastinggeld, is geen mug, voor zo'n beest is veel zwaarder geschut nodig. Collega's, de munitie ligt op uw banken, ik zou u willen verzoeken ze ook te gebruiken. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De heer Erik Matthijs: Mijnheer de voorzitter, collega's, de CD&V-fractie vindt de oprichting van een onderzoekscommissie over de werking van de NV Aquafin niet opportuun. Er is naar ons oordeel een afdoende controle op de evolutie van de schuld en de werking van Aquafin, dat kan men zien in de jaarverslagen. Die controle wordt uitgevoerd op vier niveaus.

De economische toezichthouder, de Vlaamse Milieu-maatschappij, heeft een stafid, de vroegere bijzondere gevolmachtigde van de regering bij Aquafin, die specifiek belast is met de dagelijkse controle op de werking van Aquafin. In de overeenkomst tussen het Vlaamse Gewest en de NV Aquafin worden de taken van de bijzonder gevolmachtigde – nu economisch toezichthouder – nauwkeurig omschreven en wordt de toezichthouder toegang verleend tot alle vergaderingen van het directiecomité.

Wat de begroting van de NV Aquafin betreft, wordt tweemaal per jaar bij het opstellen van het budget en de budgetcontrole, opnieuw conform de overeenkomst tussen de NV Aquafin en het Vlaamse Gewest, een budgetoverleg georganiseerd met de

kabinetten van Leefmilieu en van Financiën en Begroting. Ook met het Rekenhof wordt het budget van Aquafin ten gronde bestudeerd en nagezien door de vertegenwoordigers van de overheid – herinner u de opmerkingen van het Rekenhof op bepaalde begrotingsdocumenten.

Naast deze controles krijgt Aquafin als naamloze vennootschap eveneens alle privaatrechtelijke controles op haar boekhouding, bijvoorbeeld een revisor en een auditcomité van de raad van bestuur en de plenaire vergadering van die raad van bestuur. In deze vergaderingen worden het budget van het bedrijf en de aan te gane leningen steeds grondig besproken.

Tot slot heeft de NV Aquafin, ook op vraag van de raad van bestuur, een interne auditor aangesteld die rechtstreeks rapporteert aan de voorzitter van de raad van bestuur en die geraadpleegd wordt om alle vragen over financiële of procedurele aangelegenheden te beantwoorden. Ik wil er ook nog op wijzen dat de NV Aquafin voor de uitvoering van de grote infrastructuur- en investeringswerken tot nu toe een schuld heeft opgebouwd van 1,5 miljard euro. De helft van deze schuld werd aangegaan bij de Europese Investeringsbank aan zeer voordelige voorwaarden. 200 miljoen euro is daarvan al afgelost. Er werd tot nu toe 720 miljoen euro aan leningen opgenomen. De schuld wordt op 15 jaar afgelost. Over de BTW is een uitspraak door de rechtbank gedaan. De regering heeft daar de conclusies uit getrokken na grondig overleg. Het is duidelijk dat het bestuur en de werking van Aquafin aan alle geldende regels, overeenkomsten en voorschriften voldoet en de transparantie nu, in de toekomst en in het verleden maximaal gegarandeerd is en was. We zullen niet ingaan op de vraag om hierover een onderzoekscommissie op te richten. (*Applaus bij CD&V en de N-VA*)

De heer Rudi Daems: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik heb de voorbije dagen van de zeer toegankelijke website van het Vlaams Parlement gebruik gemaakt om wat parlementaire stukken door te nemen die te maken hebben met het dossier Aquafin. Ik ben op interessante interpellaties gestoten van de heer Geysels, die in het begin van de jaren negentig - ja, toen al - een forse aanklacht formuleerde tegen de constructie.

Ik heb ook het bitse actualiteitsdebat gelezen van 2002 over de slechte resultaten van België op de zogenaamde ESI-index. Dat debat mondde uit in een

debat over Aquafin. De voorzitter heeft toen zelfs even zijn voorzittersstoel verlaten om de puntjes op de i te zetten over de politieke verantwoordelijkheid ten tijde van de onderhandelingen over het Aquafin-contract, inclusief de verwoede pogingen om toch links en rechts een resultaatverbintenis in het contract te krijgen.

Na lectuur stel ik vast dat doorheen de jaren bij zowat alle partijen in dit halfrond de geesten geëvolueerd zijn over het Aquafincontract. Iedereen drukt het verschillend uit en de ene is wat subtieler dan de andere, maar iedereen laat uitschijnen dat het een erg slecht contract is. Er zitten te veel middelenverbintenissen in en te weinig resultaatverbintenissen, waardoor de uitvoerders te weinig op ecologische en economische doelstellingen konden worden afgerekend. De privé-sector heeft goed voor zichzelf gezorgd, of voor zichzelf laten zorgen, want voor het gegarandeerd rendement dat vasthangt aan deze overeenkomst, zouden vele privé-partners hebben getekend.

Onze fractie is van oordeel dat de Vlaamse overheid in het verleden niet heeft gehandeld als een goede huisvader. De Vlaamse Regering doet dat vandaag nog niet door het contract met Aquafin te verlengen. We verschillen dan ook van mening met het Vlaams Belang om het onderzoek daar niet over te voeren.

Wat doet Aquafin ondertussen? Ze staat erbij en kijkt ernaar, maar doet vooral stilletjes verder met Vlaanderen vol buizen te leggen, zonder dat – en dat is vorige week nog maar eens gebleken – de waterkwaliteit erop vooruitgaat.

Tot slot is er het BTW-geschil. In dit geschil waren er verschillende mijlpalen die best eens grondig worden onderzocht. Op dat vlak ben ik het eens met de inleidende spreker. Aan het einde van de jaren tachtig en aan het begin van de jaren negentig is zwaar onderhandeld over dit contract. We willen dat daarnaar wordt gekeken. In 1993 werd de BTW-wetgeving gewijzigd. Toen reeds circuleerden juridische nota's die op eventuele risico's wezen. Er was ook de houding van de BTW-administratie die jarenlang heeft gedaan alsof haar neus bloedde. Er is natuurlijk ook de federale regering die gedurende jaren op het Overlegcomité de Vlaamse Regering aan het lijntje heeft gehouden door te zeggen dat het bewuste KB 20 zou worden aangepast – minister Van Mechelen en mevrouw Dua kunnen dat beamen.

Onze fractie zal het voorstel voor een onderzoekscommissie steunen als onze amendementen worden aanvaard. Ze verruimen het opzet van het onderzoeksdomein. Als we dan toch een onderzoek voeren, moet alles aan bod komen. We vragen een duidelijk onderzoek naar de totstandkoming van de overeenkomst op het einde van de jaren tachtig, en dat er wordt stilgestaan bij de beslissing om in 2004 de overeenkomst opnieuw te verlengen. (*Applaus bij Groen!*)

De heer Patrick Lachaert: Een onderzoekscommissie is hier niet op haar plaats omdat een onderzoekscommissie een ander voorwerp heeft. Wat hier wordt voorgesteld, behoort niet tot het voorwerp van een onderzoekscommissie. Er zijn andere middelen om een discussie te openen over de drie momenten binnen de geschiedenis van Aquafin. Die discussie kan worden gevoerd in de commissie, in de openbare vergadering, enzovoort. Binnen de commissie voor Leefmilieu hebben we reeds twee dagen uitgetrokken om van gedachten te wisselen over de diverse momenten uit de geschiedenis van Aquafin. Hier is dan ook sprake van een oneigenlijk gebruik van het instrument van de onderzoekscommissie dat, zoals de eerste spreker reeds aangaf, slechts uitzonderlijk kan worden aangewend.

Wat de inhoud betreft, heb ik begrepen dat het veel meer gaat over de strategie dan over mogelijke misbruiken. Zo kan men het hebben over het afsluiten van een contract zonder resultaatverbintenis, het gieten in de vorm van een privaatrechtelijke vennootschap en niet zoals in Wallonië in de vorm van een intercommunale. De Vlamingen willen soms katholiek zijn dan de paus met alle BTW-gevolgen van dien. Dit is een politieke strategie die niets te maken heeft met eventuele misbruiken of oplichtingssituaties die wel tot de bevoegdheid van een onderzoekscommissie behoren.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over de motie en de amendementen houden.

VERZOEKSCHRIFT over de oprichting van een instituut voor de opleiding van imams en van een overkoepelende islamitische raad – 458 (2004-2005) – Nr. 1

Verslag

De voorzitter: Mevrouw Vanderpoorten, verslaggever, verwijst naar het schriftelijk verslag.

De heer Marginet, verslaggever, verwijst naar het schriftelijk verslag.

Is het Parlement het eens met de conclusies van de commissie? (*Instemming*)

Ik zal de verzoeker hiervan in kennis stellen.

THEMADEBAT OVER ENERGIEARMOEDE

Benoeming van een commissie ad hoc

De voorzitter: Dames en heren, het Uitgebreid Bureau heeft op 27 september 2005 beslist een themadebat te houden over energiearmoede.

Aan de orde is bijgevolg, conform artikel 70, punt 3, van ons reglement, de benoeming van een commissie ad hoc.

Als naam wordt voorgesteld ‘Commissie Energiearmoede’ met als bevoegdheid de opstelling van een maatschappelijke beleidsnota over energiearmoede, met dien verstande dat de nota toegespitst moet worden op de situatie van de zwaksten in de samenleving. De indicatieve streefdatum voor het afronden van de werkzaamheden is einde 2005.

Het Uitgebreid Bureau stelt voor de commissie ad hoc samen te stellen uit twaalf vaste en twaalf plaatsvervangende leden, waarbij de VB-fractie, de CD&V-fractie, de VLD-Vivant-fractie en de sp.a-spirit-fractie elk drie vaste en drie plaatsvervangende leden kunnen afvaardigen uit de Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie, de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en de Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen. De fracties die niet vertegenwoordigd zijn in de commissie ad hoc, kunnen elk één toegevoegd lid voorstellen om deel uit te maken van de commissie ad hoc.

Is het Parlement het hiermee eens? (*Instemming*)

De lijst met de door de fracties voorgedragen kandidaten werd op de banken rondgedeeld.

Vraagt iemand daaromtrent het woord? (*Neen*)

Er zijn geen andere voorstellen.

Aangezien het aantal kandidaten gelijk is aan het aantal te begeven mandaten, verklaar ik benoemd tot vast lid van de Commissie Energiearmoede:

de heren Pieter Huybrechts, Jan Penris en Felix Strackx voor de VB-fractie;

de heer Steven Vanackere, mevrouw Veerle Heeren en de heer Carl Decaluwe voor de CD&V-fractie;

mevrouw Hilde Eeckhout, mevrouw Vera Van der Borgh en de heer Marc van den Abeelen voor de VLD-Vivant-fractie;

mevrouw Else De Wachter, mevrouw Michèle Hostekint en de heer Bart Martens voor de sp.a-spirit-fractie;

tot plaatsvervangend lid van de Commissie Energiearmoede

mevrouw Agnes Bruyninckx, mevrouw Greet Van Linter en de heer John Vrancken voor de VB-fractie;

de heer Tom Dehaene, mevrouw Sabine Poleyn en mevrouw Hilde Crevits voor de CD&V-fractie;

mevrouw Dominique Guns, mevrouw Annick De Ridder en mevrouw Margriet Hermans voor de VLD-Vivant-fractie;

de heer Kurt De Loor, mevrouw Caroline Gennez en de heer Joris Vandenbroucke voor de sp.a-spirit-fractie;

en tot toegevoegd lid van de Commissie Energiearmoede

mevrouw Mieke Vogels voor de Groen!-fractie; de heer Jan Peumans voor de N-VA-fractie.

Vervolgens wordt voorgesteld dat de commissie ad hoc op haar eerste vergadering voorstellen zal doen voor de benoeming van een voorzitter en één of twee verslaggevers, alsook voor het bepalen van een vast vergadermoment, hierbij rekening houdend met het goedgekeurde vergaderschema van de commissies, en dat het Uitgebreid Bureau kennis zal nemen van deze voorstellen en ze ter bekrachtiging zal voorleggen aan de plenaire vergadering.

Over een eventuele externe ondersteuning van haar werkzaamheden zal de commissie ad hoc voorstellen doen aan het Uitgebreid Bureau, dat over het voorstel zal beraadslagen en het ter goedkeuring aan de plenaire vergadering zal voorleggen.

Is het Parlement het hiermee eens? (*Instemming*)

Dan is aldus besloten.

PERSONEELSFORMATIE VAN HET VLAAMS INSTITUUT VOOR VREDE EN GEWELDPREVENTIE

Bespreking en stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de personeelsformatie van het Vlaams Instituut voor Vrede en Geweldpreventie.

De bespreking is geopend.

De heer Vermeiren, secretaris, heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren, secretaris: Mijnheer de voorzitter, ik zou de vergadering willen wijzen op artikel 10 van het decreet met betrekking tot de oprichting van het Vlaams Instituut voor Vrede en Geweldpreventie. Ik doe dit in naam van het Bureau van het Vlaams Parlement. Het gaat over de voorstellen van de raad van bestuur in verband met de personeelsformatie. De raad van bestuur stelt voor dat de directeur van het instituut zou worden bijgestaan door drie wetenschappelijke onderzoekers van niveau A, een communicatieverantwoordelijke van niveau A en een secretariael medewerker van niveau C.

U weet dat het wetenschappelijke onderzoek dat wordt verricht ambitieuze doelstellingen heeft. Het onderzoek zal worden begeleid, gecontroleerd en gestuurd door deze mensen. Het zal vooral worden uitbesteed aan onderzoekers van onderzoekscentra en/of universiteiten. Ik vestig uw aandacht op de functie van communicatieverantwoordelijke. Die wordt opgelegd door artikel 5 van het decreet. Daar het instituut niet zonder een degelijke administratie kan werken, is in de formatie ook de functie van secretariael medewerker opgenomen. U weet ook dat artikel 16 van het decreet bepaalt dat na vijf jaar de werking van het instituut zal worden geëvalueerd. Wij vragen de vergadering deze personeelsformatie te willen goedkeuren.

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer de voorzitter, we zullen deze personeelsformatie goedkeuren. Wel had ik graag gevraagd hoe het nu concreet zit met de timing wat de invulling van deze formatie betreft. Normaliter had er voor het zomerreces een directeur moeten worden aangeworven, die dan van dat reces gebruik kon maken om zijn staf samen te stellen. Om redenen die reeds voordien zijn aangegeven, is dat niet kunnen gebeuren. Ik had echter wel graag geweten wat de concrete timing is.

De heer Francis Vermeiren: Het is uiteraard de raad van bestuur die de timing in handen heeft. Wel kan ik u zeggen dat momenteel de selectieprocedure voor de directeur van het instituut volop bezig is. Wanneer hij wordt aangeworven, kan hij de rest afwerken. Wij voorzien dat de raad van bestuur met bekwame spoed de beslissingen zal kunnen nemen die zich opdringen.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (Neen)

De bespreking is gesloten.

Mag ik aannemen dat de personeelsformatie van het Vlaams Instituut voor Vrede en Geweldpreventie eenparig is aangenomen? (*Instemming*)

Dan is aldus besloten.

MOTIE van de dames Marijke Dillen en Gerda Van Steenberge en de heer Joris Van Hauthem betreffende een belangenconflict – 455 (2004-2005) Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de stemming over het amendement op de motie. (Zie *Parl. St.* VI. Parl. 2004-2005, nr. 455/2)

De hoofdelijke stemming wordt gevraagd.

Stemming nr. 1

Ziehier het resultaat:

115 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
35 leden hebben ja geantwoord;
80 leden hebben neen geantwoord.

Het amendement is niet aangenomen.

Aan de orde is de hoofdelijke stemming over de motie.

Stemming nr. 2

Ziehier het resultaat:

115 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
35 leden hebben ja geantwoord;
80 leden hebben neen geantwoord.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de motie niet aan.

MOTIE van de heren Wim Van Dijck en Rob Verreycken tot uitoefening van het recht van onderzoek naar de wijze waarop diverse dossiers aangaande de NV Aquafin zijn ontstaan en werden beheerd, te weten het BTW-geschil met de Belgische Staat, de ingebrekestelling door de Europese Commissie en de opzegging van de overeenkomst met de NV Aquafin – 468 (2004-2005) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde zijn de stemmingen over de amendementen op de motie.

De hoofdelijke stemming wordt gevraagd.

Stemming nr. 3

Ziehier het resultaat:

109 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
6 leden hebben ja geantwoord;
103 leden hebben neen geantwoord.

De amendementen zijn niet aangenomen.

Aan de orde is de hoofdelijke stemming over de motie.

Stemming nr. 4

Ziehier het resultaat:

109 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
26 leden hebben ja geantwoord;
6 leden hebben zich onthouden;
77 leden hebben neen geantwoord.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de motie niet aan.

ACTUALITEITSMOTIE van de heren Eloi Glorieux, Jos Stassen, Rudi Daems en Jef Tavernier en de dames Mieke Vogels en Vera Dua tot besluit van het op 5 oktober 2005 gehouden actualiteitsdebat over de gevolgen van de overname van Electrabel door het Franse Suez voor het Vlaamse gemeente- en energiebeleid

– 483 (2005-2006) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de actualiteitsmotie.

Stemming nr. 5

Ziehier het resultaat:

108 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
6 leden hebben ja geantwoord;
102 leden hebben neen geantwoord.

Dientengevolge neemt het Parlement de motie niet aan.

ACTUALITEITSMOTIE van de heren Verreycken, Sintobin en Van Dijck en de dames Bruyninckx, Michiels en Moens tot besluit van het op 5 oktober 2005 gehouden actualiteitsdebat over de gevolgen van de overname van Electrabel door het Franse Suez voor het Vlaamse gemeente- en energiebeleid

– 484 (2005-2006) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de actualiteitsmotie.

Stemming nr. 6

Ziehier het resultaat:

109 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
26 leden hebben ja geantwoord;
83 leden hebben neen geantwoord.

Dientengevolge neemt het Parlement de motie niet aan.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: Dames en heren, hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

Wij komen opnieuw bijeen op woensdag 12 oktober 2005 om 14.30 uur.

Geen bezwaar? (*Instemming*)

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 19.16 uur.*

BIJLAGEN

Aanwezigen

Erik Arckens, Cathy Berx, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Thieu Boutsen, Louis Bril, Hubert Brouns, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Patricia Ceysens, Marc Cordeel, Hilde Crevits, Rudi Daems, Norbert De Batselier, Carl Decaluwe, Johan Deckmyn, Stefaan De Clerck, Jean-Marie Dedecker, Tom Dehaene, Kurt De Loor, Mark Demesmaeker, Marnic De Meulemeester, Stern Demeulenaere, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Bart De Wever, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Jaak Gabriels, Sven Gatz, Caroline Gennez, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Herman Lauwers, Marcel Logist, Jan Loones, Jacky Maes, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Bart Martens, Katleen Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, Trees Merckx-Van Goey, An Michiels, Monique Moens, Marie-Rose Morel, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Hugo Philtjens, Sabine Poleyn, Herman Reynders, Jan Roegiers, Elke Roex, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Etienne Schouppe, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Miet Smet, Bart Somers, Jos Stassen, Helga Stevens, Erik Tack, Jef Tavernier, Anissa Tamsamani, Steven Vanackere, Jul Van Aperen, Gilbert Van Baelen, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borght, Marleen Vanderpoorten, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Freddy Van Gaever, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Monica Van Kerrebroeck, Greet Van Linter, Gracienne Van Nieuwenborgh, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwerkerke, Eric Van Rompuy, Gerda Van Steenberge, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Christian Verougstraete, Rob Verreycken, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Linda Vissers, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken, Frans Wymeersch.

Individuele stemmingen Vlaamse Volksvertegenwoordigers

Stemming nr. 1:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Thieu Boutsen, Agnes Bruyninckx, Rudi Daems, Herman De Reuse, Johan Deckmyn, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Eloi Glorieux, Pieter Huybrechts, Werner Marginet, Katleen Martens, An Michiels, Monique Moens, Marie-Rose Morel, Jan Penris, Stefaan Sintobin, Jos Stassen, Erik Tack, Jef Tavernier, Wim Van Dijck, Freddy Van Gaever, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Greet Van Linter, Luk Van Nieuwenhuysen, Gerda Van Steenberge, Christian Verougstraete, Rob Verreycken, Jurgen Verstrepen, Linda Vissers, Mieke Vogels, John Vrancken, Frans Wymeersch

NEEN-stemmen:

Cathy Berx, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Louis Bril, Hubert Brouns, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Patricia Ceysens, Marc Cordeel, Hilde Crevits, Norbert De Batselier, Stefaan De Clerck, Kurt De Loor, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Else De Wachter, Bart De Wever, Carl Decaluwe, Jean-Marie Dedecker, Tom Dehaene, Mark Demesmaeker, Stern Demeulenaere, Hilde Eeckhout, Jaak Gabriels, Sven Gatz, Caroline Gennez, Dominique Guns, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Vera Jans, Patrick Janssens, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Herman Lauwers, Marcel Logist, Jan Loones, Jacky Maes, Chokri Mahassine, Bart Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, Trees Merckx-Van Goey, Frans Peeters, Jan Peumans, Hugo Philtjens, Sabine Poleyn, Jan Roegiers, Elke Roex, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Etienne Schouppe, Herman Schueremans, Miet Smet, Bart Somers, Helga Stevens, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Gilbert Van Baelen, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borght, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Monica Van Kerrebroeck, Gracienne Van Nieuwenborgh, André Van Nieuwerkerke, Eric Van Rompuy, Steven Vanackere,

Dany Vandenbossche, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Johan Verstreken, Robert Voorhamme

Stemming nr. 2:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Thieu Boutsen, Agnes Bruyninckx, Rudi Daems, Herman De Reuse, Johan Deckmyn, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Eloi Glorieux, Pieter Huybrechts, Werner Marginet, Katleen Martens, An Michiels, Monique Moens, Marie-Rose Morel, Jan Penris, Stefaan Sintobin, Jos Stassen, Erik Tack, Jef Tavernier, Wim Van Dijck, Freddy Van Gaever, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Greet Van Linter, Luk Van Nieuwenhuysen, Gerda Van Steenberge, Christian Verougstraete, Rob Verreycken, Jurgen Verstrepen, Linda Vissers, Mieke Vogels, John Vrancken, Frans Wymeersch

NEEN-stemmen:

Cathy Berx, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Louis Bril, Hubert Brouns, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Patricia Ceysens, Marc Cordeel, Hilde Crevits, Norbert De Batselier, Stefaan De Clerck, Kurt De Loor, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Else De Wachter, Bart De Wever, Carl Decaluwe, Jean-Marie Dedecker, Tom Dehaene, Mark Demesmaeker, Stern Demeulenaere, Hilde Eeckhout, Jaak Gabriels, Sven Gatz, Caroline Gennez, Dominique Guns, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Vera Jans, Patrick Janssens, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Herman Lauwers, Marcel Logist, Jan Loones, Jacky Maes, Chokri Mahassine, Bart Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, Trees Merckx-Van Goey, Frans Peeters, Jan Peumans, Hugo Philtjens, Sabine Poleyn, Jan Roegiers, Elke Roex, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Etienne Schoupe, Herman Schueremans, Miet Smet, Bart Somers, Helga Stevens, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Gilbert Van Baelen, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borght, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Monica Van Kerrebroeck, Gracienne Van Nieuwenborgh, André Van Nieuwerkerke, Eric Van Rompuy, Steven Vanackere, Dany Vandenbossche, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Johan Verstreken, Robert Voorhamme

Stemming nr. 3:

JA-stemmen:

Rudi Daems, Vera Dua, Eloi Glorieux, Jos Stassen, Jef Tavernier, Mieke Vogels

NEEN-stemmen:

Cathy Berx, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Thieu Boutsen, Louis Bril, Hubert Brouns, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Patricia Ceysens, Marc Cordeel, Hilde Crevits, Norbert De Batselier, Stefaan De Clerck, Kurt De Loor, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Bart De Wever, Carl Decaluwe, Johan Deckmyn, Jean-Marie Dedecker, Tom Dehaene, Mark Demesmaeker, Stern Demeulenaere, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Hilde Eeckhout, Jaak Gabriels, Caroline Gennez, Dominique Guns, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Herman Lauwers, Marcel Logist, Jan Loones, Jacky Maes, Chokri Mahassine,

Werner Marginet, Bart Martens, Katleen Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, Trees Merckx-Van Goey, An Michiels, Marie-Rose Morel, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Hugo Philtjens, Sabine Poleyn, Jan Roegiers, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Etienne Schouppe, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Miet Smet, Bart Somers, Helga Stevens, Erik Tack, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Gilbert Van Baelen, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borgh, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Freddy Van Gaever, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Monica Van Kerrebroeck, Gracienne Van Nieuwenborgh, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwerkerke, Eric Van Rompuy, Gerda Van Steenberge, Dany Vandebossche, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Christian Verougstraete, Rob Verreycken, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Linda Vissers, Robert Voorhamme, John Vrancken, Frans Wymeersch

Stemming nr. 4:

JA-stemmen:

Thieu Boutsen, Agnes Bruyninckx, Herman De Reuse, Johan Deckmyn, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Pieter Huybrechts, Werner Marginet, Katleen Martens, An Michiels, Marie-Rose Morel, Jan Penris, Stefaan Sintobin, Erik Tack, Wim Van Dijck, Freddy Van Gaever, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Luk Van Nieuwenhuysen, Gerda Van Steenberge, Christian Verougstraete, Rob Verreycken, Jurgen Verstrepen, Linda Vissers, John Vrancken, Frans Wymeersch

NEEN-stemmen:

Cathy Berx, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Louis Bril, Hubert Brouns, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Patricia Ceysens, Marc Cordeel, Hilde Crevits, Norbert De Batselier, Stefaan De Clerck, Kurt De Loor, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Else De Wachter, Bart De Wever, Carl Decaluwe, Jean-Marie Dedecker, Tom Dehaene, Mark Demesmaeker, Stern Demeulenaere, Hilde Eeckhout, Jaak Gabriels, Caroline Gennez, Dominique Guns, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Vera Jans, Patrick Janssens, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Herman Lauwers, Marcel Logist, Jan Loones, Jacky Maes, Chokri Mahassine, Bart Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, Trees Merckx-Van Goey, Frans Peeters, Jan Peumans, Hugo Philtjens, Sabine Poleyn, Jan Roegiers, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Etienne Schouppe, Herman Schueremans, Miet Smet, Bart Somers, Helga Stevens, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Gilbert Van Baelen, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borgh, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Monica Van Kerrebroeck, Gracienne Van Nieuwenborgh, André Van Nieuwerkerke, Eric Van Rompuy, Dany Vandebossche, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Johan Verstreken, Robert Voorhamme

ONTHOUDINGEN:

Rudi Daems, Vera Dua, Eloi Glorieux, Jos Stassen, Jef Tavernier, Mieke Vogels

Stemming nr. 5:

JA-stemmen:

Rudi Daems, Vera Dua, Eloi Glorieux, Jos Stassen, Jef Tavernier, Mieke Vogels

NEEN-stemmen:

Cathy Berx, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Thieu Boutsen, Louis Bril, Hubert Brouns, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Patricia Ceysens, Marc Cordeel, Hilde Crevits, Norbert De Batselier, Stefaan De Clerck, Kurt De Loor, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Bart De Wever, Carl Decaluwe, Johan Deckmyn, Jean-Marie Dedecker, Tom Dehaene, Mark Demesmaeker, Stern Demeulenaere, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Hilde Eeckhout, Jaak Gabriels, Caroline Gennez, Dominique Guns, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Herman Lauwers, Marcel Logist, Jan Loones, Jacky Maes, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Bart Martens, Katleen Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, Trees Merckx-Van Goey, An Michiels, Marie-Rose Morel, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Hugo Philtjens, Sabine Poleyn, Jan Roegiers, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Etienne Schouppe, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Miet Smet, Bart Somers, Helga Stevens, Erik Tack, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Gilbert Van Baelen, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borght, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Freddy Van Gaever, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Monica Van Kerrebroeck, Gracienne Van Nieuwenborgh, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwkerke, Eric Van Rompuy, Gerda Van Steenberge, Dany Vandenbossche, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Christian Verougstraete, Rob Verreycken, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Linda Vissers, Robert Voorhamme, Frans Wymeersch

Stemming nr. 6:

JA-stemmen:

Thieu Boutsen, Agnes Bruyninckx, Herman De Reuse, Johan Deckmyn, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Pieter Huybrechts, Werner Marginet, Katleen Martens, An Michiels, Marie-Rose Morel, Jan Penris, Stefaan Sintobin, Erik Tack, Wim Van Dijck, Freddy Van Gaever, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Luk Van Nieuwenhuysen, Gerda Van Steenberge, Christian Verougstraete, Rob Verreycken, Jurgen Verstrepen, Linda Vissers, John Vrancken, Frans Wymeersch

NEEN-stemmen:

Cathy Berx, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Louis Bril, Hubert Brouns, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Patricia Ceysens, Marc Cordeel, Hilde Crevits, Rudi Daems, Norbert De Batselier, Stefaan De Clerck, Kurt De Loor, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Else De Wachter, Bart De Wever, Carl Decaluwe, Jean-Marie Dedecker, Tom Dehaene, Mark Demesmaeker, Stern Demeulenaere, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Jaak Gabriels, Caroline Gennez, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Vera Jans, Patrick Janssens, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Herman Lauwers, Marcel Logist, Jan Loones, Jacky Maes, Chokri Mahassine, Bart Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, Trees Merckx-Van Goey, Frans Peeters, Jan Peumans, Hugo Philtjens, Sabine Poleyn, Jan Roegiers, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Etienne Schouppe, Herman Schueremans, Miet Smet, Bart Somers, Jos Stassen, Helga Stevens, Jef Tavernier, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Gilbert Van Baelen, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borght, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Monica Van Kerrebroeck, Gracienne Van Nieuwenborgh, André Van Nieuwkerke, Eric Van Rompuy, Dany Vandenbossche, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Johan Verstreken, Mieke Vogels, Robert Voorhamme

